

Yêu Sự Dịu Dàng Của Anh

Contents

Yêu Sự Dịu Dàng Của Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	14
3. Chương 3	21
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	47
9. Chương 9	51
10. Chương 10	56
11. Chương 11	60
12. Chương 12	63
13. Chương 13: Phiên Ngoại 1	68

Yêu Sự Dịu Dàng Của Anh

Giới thiệu

Tên gốc: . Tên ban đầu của bản edit: E&C (EASY AND COMFORT) Thể loại: Hiện đại, 1x1, ôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-su-diu-dang-cua-anh>

1. Chương 1

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Lần đầu tiên nhìn thấy Ương Ương là khi Ương Ương năm tuổi, hần mười lăm tuổi.

Đột nhiên xuất hiện một đệ đệ, Triệt tuy có chút bất ngờ nhưng lại không quá kinh ngạc. Ba ba đã vứt nhà bỏ con, ở bên ngoài sớm đã có tình nhân, còn bụng trộm sinh ra một đứa con trai cũng chẳng có gì lạ.

Về sau, mẹ nước mắt chảy cạn cũng đối với ba ba chết tâm. Mặc dù ngàn không muốn vạn không cam lòng, thậm chí nghĩ muốn chết đi nhưng cuối cùng bà vẫn còn có một người con trai cần nuôi dưỡng, vừa là gánh nặng cũng vừa là hi vọng của bà.

Lúc ba ba chính thức bỏ nhà được 6 năm, Ương Ương xuất hiện trước mặt hần và mẹ. Đây không phải phim truyền hình, cha mẹ đẻ của Ương Ương không có mắc bệnh nan y cũng không bị tai nạn xe cộ, Ương Ương sở dĩ xuất hiện ở nơi này là bởi vì ba ba đã có niềm vui mới, mà mẹ của Ương Ương không thể nín giữ được tình cảm, lại thêm kinh tế cũng không còn sức cầm cự nên dưới tình huống đó đã lựa chọn vứt bỏ con.

Ương Ương bị đặt ở trước cổng trường học của hần. Thời điểm tan học, chủ nhiệm lớp gọi hần tới, nói có một người xưng là dì của hần, người phụ nữ này mang theo đệ đệ hần chuẩn bị trở về nhà nhưng công ty có việc gấp tìm nàng, vừa vặn đi ngang qua gần trường học hần nên muốn nhờ hần trước đưa đệ đệ về nhà.

Cái gì đệ đệ? Cái gì nhà? Dì của hần tự nhiên ở đâu mọc ra thế?!!

Triệt cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu *, có phải nhầm lẫn gì rồi hay không?!

(* Nguyên tác – mặc danh kỳ diệu: chẳng biết tại sao; không hiểu ra sao cả; không sao nói rõ được; quái lạ; ù ù cạc cạc)

Đeo cặp sách vào, lòng tràn đầy nghi vấn, Triệt đi từ từ đến cổng trường. Chỉ thấy một hài tử ước chừng bốn, năm tuổi ôm một con thỏ bông đứng ở cổng trường, mắt không ngừng nhìn ngó đường phố, tựa hồ đang đợi người nào đó.

Chính là tiểu hài tử này sao? Triệt trong lòng thầm hỏi. Hần không biết đứa bé này, biểu đệ (em họ) ở quê hình như lớn lên không giống thế. Lúc này, điện thoại di động của hần vang chuông, một dãy số xa lạ.

“Alô?”

Điện thoại một mảnh trầm mặc.

“Alô?!”

Triệt không khỏi đề cao âm lượng.

“Chào cháu...”

Điện thoại bên kia vang lên thanh âm đầy do dự của một người phụ nữ.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Triệt đoán chừng là gọi nhầm số rồi.

“Tôi là Thục Vân...”

Thục Vân?! Triệt không khỏi biến sắc, cái tên này vào sáu năm trước hần đã nghe đến quá nhiều lần. Mỗi lần ba ba cùng mẹ cãi nhau thì hần đều sẽ nghe thấy cái tên này, cái người đàn bà đã cướp đi ba ba, kẻ thứ ba.

“Cháu hãy nghe cô nói ” Giọng nói của nữ nhân kia cố gắng trấn tĩnh lại “...đứa bé đứng trước mặt cháu gọi là Ương Ương, là cô với ba ba cháu sinh ra. Ba ba cháu, ông ấy có niềm vui mới nên đã từ bỏ mẹ con chúng tôi, việc này cũng là báo ứng của cô, cô không dám oán trách ai cả. Không có ba ba cháu, cô nuôi không nổi Ương Ương, cô chưa từng đi làm nên hiện giờ không biết phải làm sao, thế nhưng cô không muốn Ương Ương đi theo cô chịu đói bụng, hi vọng cháu nể tình huynh đệ máu mủ ruột thịt mà thu nhận nó, cảm ơn!”

Vừa mới dứt lời, điện thoại đã ngắt máy. Triệt khẳng định nữ nhân này đang đứng ở đâu đó gần đây theo dõi tất cả mọi việc. Nếu như hần cứ mặc kệ đứa em trai tên Ương Ương ‘chẳng biết từ đâu ra’ này thì cô ta có phải sẽ mang Ương Ương về hay không? Vì cái gì mà hần phải tiếp nhận phần ‘đại lễ’ đột nhiên xuất hiện này? Hơn nữa sau khi mang nó về, mẹ sẽ phản ứng thế nào, liệu có chịu đựng được sao? Nói không chừng có khi đem Ương Ương ném ra bên ngoài ấy chứ, Triệt tâm tình xấu xa nghĩ ngợi.

Hắn không thèm quản mấy loại chuyện vợ vắn này, người đàn bà kia nuôi không được đứa con thì liên quan gì tới hắn, dựa vào cái gì hắn và mẹ phải nuôi dưỡng đứa con riêng không có chút quan hệ, đứa nhỏ sống hay chết hắn cũng mặc! Nghĩ như vậy, Triệt ngay cả chào hỏi cũng không nói với Ương Ương liền trực tiếp đi về nhà, hắn không cần thừa nhận đứa em trai này, dù sao nữ nhân kia chứng kiến hắn không để ý tới nó, nhất định sẽ mang hài tử về.

Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà đối với người đệ đệ tự xưng xuất hiện kia, trước đó hắn vẫn không chút để ý tới, không có một điểm cảm giác day dứt thì sau khi về nhà ăn cơm Triệt đột nhiên rất muốn biết Ương Ương đến tới cùng có bị nữ nhân kia đem về không? Tuy trong nội tâm chắc chắn sẽ không có người mẹ nào vô tình đến vậy, nhưng trong lòng vẫn kỳ quái không cách nào áp chế nỗi suy nghĩ muốn chứng thực lại chắc chắn.

Vội đi giày, tâm tình bất an hướng đến trường học...

.
. .

20 phút sau, Triệt đến một chỗ ngoặt là đã có thể nhìn thấy cổng trường học rồi. Chỗ đó không ai, Triệt dựa vào đèn đường lại nhìn kỹ một lần nữa, xác định là không có! Triệt nhẹ nhàng thở phào, xem ra nữ nhân kia thật sự không vô tình đến mức vậy. Đột nhiên cảm giác được có chút khát nước, sờ sờ túi quần, vừa vặn còn có mấy đồng xu lẻ, vì vậy đi đến máy bán nước tự động ở cổng trường. Chọn Cola, sau đó quảng 3 xu xuống lỗ tiền, nhưng không nghe thấy âm thanh đồ uống rơi ra như mong muốn.

Móa! Cái máy này lại xảy ra vấn đề rồi! Triệt phẫn hận đá một cước trên thân máy “Mau ra cho tao!”

Đột nhiên “Oa

~!!!” Một tiếng khóc bên cạnh chiếc máy vang lên.

Triệt sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức đi đến bên cạnh máy thò đầu xem thử, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhỏ núp ở giữa vách tường và máy bán hàng tự động, trong góc tối nỉ non thút thít.

“Này...” Triệt cẩn thận mở miệng.

Thân ảnh nhỏ nhỏ kia theo bóng sáng mờ mờ bên trong đứng dậy, một tay ôm con thỏ bông, một tay xoa xoa mắt ngấn lệ đi ra ngoài.

Ương Ương! Triệt hít một hơi lạnh khí. Người đàn bà kia...thật sự vứt bỏ đứa nhỏ này! Triệt cảm thấy sau lưng bỗng lạnh toát hết cả người, lập tức cơn giận dữ bộc phát.

“Ương Ương? Em có phải tên gọi Ương Ương không? Triệt dè nén tức giận, hỏi hời hợt trước mặt.

Thân ảnh nhỏ nhỏ kia sau khi nghe được tên mình, thân thể chấn động, lập tức khóc lớn tiếng hơn “Ương Ương muốn mẹ! Ương Ương muốn mẹ!”

Triệt lập tức cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

“Ngoan nào... Ca ca trước mang Ương Ương về nhà được không?” Triệt cố gắng trong đầu hồi tưởng lại những cảnh diễn đồ dành tiểu tử trên TV.

“Mẹ đã về nhà sao?” Ương Ương nâng khuôn mặt đầm đìa nước mắt hỏi hắn.

“... Phải.. a~~” rùng mình một cái, vẫn cứ nên nói dối đi.

Sau khi bế Ương Ương về nhà, thật vất vả mới dỗ được nó ngủ, sau đó ngồi ở phòng khách đợi mẹ về... Mãi tới tận lúc nửa đêm, mẹ mới trở về đến nhà....

“Ồ? Con hôm nay còn chưa ngủ à?” Mẹ có chút kinh ngạc nhìn Triệt đang ngồi trong phòng khách, hiện tại đã là hai giờ sáng.

Triệt đem việc của Ương Ương nói ra, không ngoài dự tính, mẹ sau khi nghe xong, vẻ mặt vô cùng giận dữ “Cái loại nữ nhân này, con mình dựa vào cái gì muốn chúng ta phải nuôi dưỡng?!”

“Mẹ, nó xét cho cùng vẫn là em trai con, hơn nữa cho dù ba ba và người đàn bà kia có sai đi chẳng nữa thì Ương Ương sao phải gánh chịu thay...”

“Mẹ cũng không rảnh rồi tới mức đi nuôi hộ con của người khác đâu!”

Mẹ thật sự cũng không có thời gian chiếu cố tiểu hài tử, mỗi ngày không phải vội vàng đi làm kiếm tiền nuôi gia đình thì cũng là đi ra ngoài mượn rượu giải sầu... Ngoại trừ vấn đề tiền bạc thì hầu như hẩn từ nhỏ đều tự chăm sóc bản thân, lúc đầu còn cảm thấy ủy khuất cùng tịch mịch nhưng lâu ngày không được mẹ chú ý tới cũng đã sớm không còn cảm giác gì rồi.

Nhưng là nếu như đổi thành muốn hẩn chiếu cố tới Ương Ương thì.... lại cảm thấy có chút phiền toái, hơn nữa không chỉ có một chút phiền toái đâu mà còn..... Nhưng thôi, không thể mặc kệ, quãng hết tất cả đi được, Triệt lâm vào trầm mặc.

“Ca ca...” Một thanh âm sợ hãi vang lên sau cửa phòng ngủ.

Triệt quay đầu lại, chỉ thấy Ương Ương vẫn đang ôm con thỏ bông thập thò đầu sau cánh cửa, nhút nhát e lệ nhìn hẩn và mẹ.

“Em muốn đi tiểu...”

Mẹ lập tức trên mặt nổi gân xanh, Triệt sợ tới mức không dám lên tiếng.

Thời gian trôi lâu tới nỗi cảm thấy dường như đã qua một thế kỷ, sắc mặt của mẹ dần dần dịu xuống, oán hận nói với Triệt “Chính con tự xử lý đi!”

Sau đó không để Triệt kịp đáp lời đã đi vào phòng của mình rồi đóng rầm cửa Phanh

.... một tiếng, rồi không một tiếng động.

Ương Ương bị tiếng đóng cửa làm giật mình, hé miệng lại muốn khóc, Triệt thấy thế vội lập tức xông lên, một tay ôm trầm lấy nó, vọt vào trong WC. Hẩn sợ mẹ nếu còn nghe thấy tiếng khóc của Ương Ương không biết sẽ lại có phản ứng khủng bố thế nào nữa.

Đã không thể bỏ mặc Ương Ương nữa rồi thì cũng chỉ có thể chính mình nhận lấy trách nhiệm chăm sóc Ương Ương thôi. Tuy rằng hẩn đã từng nghĩ đến việc thử liên lạc với ba ba hoặc cái người phụ nữ tên Thực Vân kia xem nhưng hẩn đối với bọn họ hoàn toàn không có chút liên lạc, mà mẹ đã sớm coi hai người kia chết lâu rồi lại càng không bao giờ đi quan tâm tới chuyện này của bọn hẩn, chứ đừng nói tới phương thức liên lạc.

Cũng may mẹ tuy vẫn khó chịu đối với Ương Ương, nhưng vẫn cấp tiền đầy đủ cho Triệt, mà tất cả việc chiếu cố cho Ương Ương trên thực tế đều đã đổ hết lên đầu Triệt.

Đầu tiên, Triệt đi mua một ít sách dạy trẻ về, chiếu theo những gì viết trong sách để chăm sóc cho Ương Ương. Cũng may Ương Ương rất hiểu chuyện, tuy còn bé nhưng không hề dính lấy người khác, luôn ngoan ngoãn, bảo làm gì thì liền im lặng làm cái đó. Cuối cùng hẩn cũng biết cách chiếu cố cho Ương Ương y như lời hướng dẫn, chỉ là đau đầu nhất chính là làm sao có thể giải thích được cho Ương Ương biết nguyên nhân cả ba ba và mẹ đều không thấy.

“Ương Ương nhớ ba ba mẹ, vì sao bọn họ vẫn chưa trở lại?”

Vẫn như mọi ngày, cứ sau bữa cơm tối là Ương Ương nằm trong lòng Triệt hỏi vấn đề này.

Triệt cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương, trong lòng nghĩ cứ tiếp tục viện lý do này nọ thế này cũng không phải biện pháp. Mấy lần trước đều đổ dành Ương Ương là ba mẹ đi du lịch, không biết lúc nào mới có thể trở về, nhưng lời nói dối này cũng chỉ có thể chống đỡ được một tuần, một tháng chứ không thể cả đời được.

“Ương Ương——”

Hẩn gọi tên cúng cơm đáng yêu của bé con, nhắc thân thể của tiểu nhân nhi ngồi thẳng dậy trên đầu gối hẩn.

“Nếu như...ba mẹ vẫn không trở lại, Ương Ương sẽ làm sao?” Hẩn hỏi bé.

Ương Ương cúi thấp cái đầu nhỏ xinh, lâm vào trầm mặc... Tuy vẫn một mực tin tưởng lời nói dối là ba mẹ đi du lịch ở bên ngoài, nhưng với sự mẫn cảm của bé có lẽ đã hiểu rõ một chút gì đó rồi.

“Ương Ương?” Thấy bé cả buổi không có chút phản ứng gì, Triệt cố gắng nâng khuôn mặt bé lên.

Chỉ thấy đôi mắt trong veo, to tròn của Ương Ương lúc này đã chứa đầy nước mắt, Triệt không khỏi trầm nghĩ ‘Không xong rồi’.

Thế nhưng Ương Ương lại không khóc, từng giọt từng giọt nước mắt ngưng đọng trong hốc mắt lại thủy chung không hề rơi xuống.

Đột nhiên cảm thấy tâm can mình đau nhức, dùng sức ôm lấy Ương Ương, áp sát vào ngực, vuốt ve cái đầu nho nhỏ của bé, bất cứ lời an ủi gì cũng không nên lời.

.
. .

Về sau, Ương Ương cũng rất ít khi hỏi về ba mẹ, chỉ là có đôi khi sẽ ôm con thỏ bông lằm bằm một mình, con thỏ bông ấy là quà sinh nhật ba mẹ đưa cho Ương Ương. Triệt nhìn thấy cũng không biết nên làm gì.

Đảo mắt Ương Ương đã sáu tuổi rồi, đã đến lúc nên tới trường. Đối với việc làm thủ tục nhập học như thế nào thì Triệt mù tịt, huống chi còn có vấn đề về hộ khẩu, Ương Ương sống trong nhà hẻm đã một năm rồi, nhưng chưa hề được ghi tên vào trong hộ khẩu, hiện giờ muốn đi học, nếu không giải quyết được vấn đề này thì không thể được. Đang lúc Triệt phiền não, mẹ lại ngoài ý muốn hoàn tất hết thủ tục này rồi.

“Con đem Ương Ương trực tiếp đi báo danh ở trường là được rồi.” Mẹ đem sổ ném lên trên bàn, mặt không chút biểu tình, nói.

Triệt kinh ngạc nhìn mẹ, bà từ lúc nào lại chuẩn bị tốt hết mọi việc rồi thế này? Việc này có phải tỏ ý bà đối với Ương Ương là đã chấp nhận rồi hay không? Một năm qua, bà vẫn một mực coi Ương Ương như không tồn tại, Ương Ương nhu thuận, cũng không hề trêu tức bà.

“Chính là trường tiểu học A gần đây, cách trường của con cũng không xa lắm, trông nom nó cũng thuận tiện, hộ khẩu mẹ đã chuẩn bị cho tốt rồi, trường học bên kia cũng đã xác nhận qua, tháng sau lúc khai giảng con trực tiếp mang Ương Ương đi báo danh là được rồi.”

Hắn đột nhiên tại thời khắc này vô cùng cảm tạ mẹ, nguyên lai mẹ cũng không phải một mực đều thờ ơ.

“Ta không thích Ương Ương, ” Mẹ hút một điếu thuốc, chậm rãi nói ra “...nhưng, nó chung quy cũng là đệ đệ của con, ta quản nó không được và cũng không muốn quản, lấy oán hận của ta mà giận chó đánh mèo đổ lên đầu một hài tử không biết gì cũng không nên... Chỉ cần con nguyện ý chiều cổ nó thì con cứ làm đi. Chi phí về sau nó đến trường ta sẽ bỏ, những thứ khác chỉ đành dựa vào chính con thôi.”

Mẹ nói xong liền cầm túi xách đi làm. Hiện giờ, mẹ đã không còn là một oán phụ như lúc trước, sau khi trải qua bao thống khổ cùng cố gắng cũng đã thành một người phụ nữ thành công trong sự nghiệp. Cuộc sống sinh hoạt buộc bà phải nuôi sống chính mình và cái nhà này. Ba ba đi rồi, mẹ chưa từng than khổ sở ở trước mặt hắn hay những biểu hiện tình cảm nhỏ nhặt, nhưng từ khi bà biểu lộ lạnh lùng, Triệt vẫn biết rõ, đó cũng là do những suy biến từ cuộc hôn nhân bất hạnh trước kia mà ra, bà hiện tại cũng chỉ là một người phụ nữ độc lập, tịch mịch.

“Ương Ương, hôm nay có muốn đi học không.” Triệt đem chiếc cặp sách nhỏ nhắn mới mua ướm thử lên vai Ương Ương.

“Em không muốn rời xa ca ca.” Ương Ương không vui cong miệng lên nũng nịu.

“Anh không phải đã nói với em là chỗ đó có rất nhiều bạn nhỏ sẽ cũng chơi đùa với em sao, hơn nữa buổi chiều tan học anh sẽ ngay lập tức đón em về nhà a~~.”

Ương Ương tương đối sợ người lạ, hơn nữa quanh đây lại không có hài tử nào cùng tuổi, suốt một năm qua vẫn luôn theo bên hắn như hình với bóng chưa hề xa rời.

“Nhưng mà ca ca cũng phải đến trường, trước kia lúc ca ca đến trường không phải cũng không thấy ca ca sao.” Triệt cố gắng thuyết phục bé.

“Nhưng mà có thể ở trong nhà đợi ca ca trở về a

.” Ương Ương không chịu thuận theo.

“Việc này...vậy Ương Ương muốn thế nào mới bằng lòng đi học?” Triệt quyết định ngả bài, xem tiểu tử này rốt cuộc muốn thế nào.

Ương Ương nhìn hấn, rất muốn nói muốn cùng tới trường của ca ca, nhưng biết rõ chính mình muốn cùng ca ca đến trường là không có khả năng, Ương Ương buồn rầu, hai mắt thật to lại chứa đầy nước mắt.

Lại thế nữa rồi, Triệt trong lòng thở dài, mỗi lần Ương Ương đầy nước mắt, hấn sẽ luôn đầu hàng. Ương Ương ngược lại luôn rất ít khi khóc rống, chỉ là thời điểm không vui trong mắt sẽ tích tụ một đồng nước mắt nhưng lại không hề rơi xuống. Nhìn thấy bộ dạng như vậy thật đáng thương không thể kể xiết.

“Được rồi, Ương Ương rất ngoan.” Triệt quỳ xuống, kéo bé vào trong ngực, đây là biện pháp an ủi Ương Ương hữu hiệu nhất.

“Em thích ca ca, không muốn anh bỏ lại một mình em.” Ương Ương nhỏ giọng nói.

“Anh cũng rất thích Ương Ương a

, đến trường chỉ là tạm thời tách ra thôi, ca ca tuyệt đối sẽ không vứt bỏ Ương Ương lại một mình.” Triệt đau lòng hứa hẹn.

Ương Ương đối với ký ức mẹ bé lừa bé bỏ lại trước cổng trường học vẫn còn rất nhớ kỹ, chỉ cần rời khỏi căn nhà này thì dù ở đâu Ương Ương cũng đều muốn đi theo hấn, vẫn luôn một mực lo sợ một lần nữa bị vứt bỏ tại một nơi nào đó không thể trở về được.

“Thật sự sẽ không?” Ương Ương vẫn còn chút cảm giác rất không an toàn hỏi.

“Sẽ không!”

“Móc ngón tay nào, cùng ngoắc ngoắc đi!” Ương Ương duỗi ngón tay nhỏ xinh của bé.

Triệt đỏ khốc đỏ cười cũng chỉ đành duỗi ngón út ra cùng bé đánh ngoắc ngoắc.

“Móc ngón tay, hứa rồi đấy nhé!”

Vì để Ương Ương chịu đến trường, hấn đành phải nói lời đồng dao từ hồi còn bé lúc năm tuổi, về sau lớn lên cũng chưa từng nói lại.

Lenivy: Đừng bị cái

CHƯƠNG 2

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Warning 18+

Ương Ương rốt cục cũng suôn sẻ nhập học, mấy ngày đầu còn thấy bất an nhưng về sau Ương Ương đáng yêu lại rất được thầy giáo và tất cả bạn học nhiệt liệt hoan nghênh, hơn nữa Triệt mỗi ngày đều hứa sẽ tới đón bé nên Ương Ương dần dần cũng không còn lo lắng sẽ bị vứt bỏ một lần nữa.

“Ca ca, hôm nay thầy giáo tiếng anh dạy chữ a

, quả táo em thích ăn nhất gọi là APPLE.”

Mỗi lần Ương Ương có điều gì thú vị khi đến lớp là lại luôn kể lể không ngừng với hân là trường học thể này, trường học thể kia. Thường ngày thì Triệt đều hết sức tập trung lắng nghe nhưng hôm nay lại chỉ ậm ừ phụ họa vài tiếng, không phát giác thấy Ương Ương vẫn đang một mình vui vẻ giảng giải.

Hôm nay trong giờ giải lao giữa tiết, chứng kiến mấy thằng bạn túm tụm lại một chỗ xem cái gì đó, thỉnh thoảng còn bất chợt phát ra tiếng cười kỳ quái, Triệt hiếu kỳ đi qua đó nhìn xem bọn họ rốt cục là xem cái gì mà hứng thú đến vậy. Chỉ thấy trên tay thằng bạn Kiệt cầm một quyển sách gì đó mà mấy người chụm đầu vào xem, Triệt tách đầu bọn hân ra, chen người vào, khi nhìn thấy thứ phía dưới, Triệt xấu hổ lập tức quay đầu. Đó là quyển tạp chí màu vàng, trên hình có một cô gái ***, đang quỳ rạp trên mặt đất, hông chống cao lên chính diện với bức hình. Cô ta còn duỗi hai ngón tay ra, đưa đẩy nó vào chính hạ thể đỏ sậm của mình.

“Hắc hắc, cảm giác thế nào?” Kiệt vẽ mặt *** tiện cười cợt nói.

“Các người...”

Triệt vừa mới định hỏi bọn này ở đâu có cái loại sách đấy thì Kiệt đã khoác vai, bí hiểm nói ” Thấy sao nào? Cái này lấy từ chỗ anh tớ đấy, còn mấy đĩa phim nữa cơ. Tối hôm qua vốn muốn gọi cậu tới nhà tớ xem, ai ngờ cậu bị điếc hay sao mà không chịu bắt máy.”

Điện thoại?! Triệt bỗng nhớ ra là tối qua cùng Ương Ương vừa tắm vừa thổi bong bóng xà phòng, sau trông thấy điện thoại bàn có số máy lạ gọi đến nhất thời nhớ không nhớ nổi số điện thoại kia là của ai nên cũng chẳng lưu tâm.

“Ngày hôm qua tớ đang tắm nên không nghe thấy.” Triệt nói.

“Vậy tối nay cậu qua không? Hai ngày này ba mẹ tớ đi công tác, không ở nhà, cơ hội tốt đó.” Kiệt vẽ mặt *** tà nói.

“Tối nay à...” Tuy Triệt có chút động tâm muốn đi, nhưng vừa nghĩ tới sau khi tan học còn phải đi đón Ương Ương, rồi phải chăm Ương Ương ăn cơm, đi ngủ. Aizzzz! Triệt không nhịn trong lòng thở dài ”.....tớ có việc rồi, không đi được.”

“Không phải chứ———?! ”

Kiệt vẽ mặt tiếc nuối “Này này, đừng nói bạn bè không quan tâm tới cậu đấy nhé, quyển sách này cho cậu mượn về xem. Tuy là không có phim sống động nhưng vẫn còn hơn không có!”

Vì vậy, quyển sách đó bây giờ đang ở trong cặp sách hân, đã cố gắng để không nghĩ tới những ý nghĩ kia rồi nhưng mấy hình ảnh đó lại tái hiện lặp đi lặp lại, muốn gạt đi cũng không được. ‘Được rồi, nhanh chóng giải quyết Ương Ương rồi sau đó nghiên cứu quyển sách’ Triệt trong lòng thầm nghĩ.

“Ương Ương, em làm bài tập trước được không? Làm xong anh sẽ cho em ăn kem.”

Triệt bắt đầu dỗ dành Ương Ương, hiện giờ hân đã có nhiều mách khéo dỗ dành Ương Ương rồi. Đương nhiên, kem là một trong những phương pháp dự phòng.

“Vâng ạ!”

Nghe thấy có kem để ăn là Ương Ương lập tức vui tươi chạy ngay tới bàn học nhỏ của bé. Thật may khi Ương Ương không giống như những đứa trẻ khác chán ghét học bài.

Triệt lập tức đi vào gian phòng của mình, đóng cửa phòng, không thể chờ đợi hơn nữa, vội vàng lấy quyển sách kia ra.

Mấy phút sau, Triệt hô hấp bắt đầu dồn dập, tuy không phải là lần đầu tiên biết đến chuyện nam nữ, nhưng đây là lần đầu tiên được nhìn thấy nhiều phương pháp mập mờ đa dạng như vậy. Triệt bất giác bắt đầu tự an ủi chính mình.

.
. .
.

“Ca ca! Em viết xong rồi!” Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Ương Ương ở bên ngoài kêu lên.

Triệt thất thần, phát hiện đã qua một giờ, vội vàng tranh thủ lau sạch sẽ chất lỏng vừa tiết ra, kéo khóa quần, cất sách vào trong cặp rồi mới mở cửa bước ra ngoài.

“Ca ca, em muốn ăn kem!”

Hai tay Ương Ương chìa ra quyển vở bé vừa làm xong bài tập, thật giống dáng vẻ một chú cún con đang vẫy vẫy cái đuôi ngắc ngắc muốn hấn ban thưởng.

Triệt tiếp nhận bài tập của bé, lật giở nhìn thoáng qua, tỏ vẻ đã xem kỹ rồi sau đó tới nhà bếp lấy kem cho Ương Ương.

Tâm tình Triệt lúc này không cách nào bình tĩnh trở lại, hấn sững sờ nhìn Ương Ương vui vẻ liếm kem, trong đầu vẫn còn những hình ảnh mê người kia.....

Thấy Ương Ương cũng sắp ăn xong, Triệt lên tiếng “Ương Ương, đi tắm rửa rồi ngủ sớm đi”

Trong lòng thầm nghĩ cũng nên để Ương Ương tự mình làm một số việc.... Hấn còn muốn cẩn thận nghiên cứu quyển sách kia chút nữa.

Ương ương nghe lời, ôm khăn tắm bé xíu của bé đi theo hấn vào phòng tắm, hấn thuận thực cởi quần áo của bé và chính mình rồi ôm Ương Ương ngồi vào bồn tắm lớn...

Vừa rồi bức ảnh cuối cùng là thế nào nhỉ, Triệt trong đầu hồi tưởng.

Ương Ương một mình vui vẻ vẩy nước, không chút để ý thấy hấn đang thất thần.

Đúng rồi, là một vị đại thúc trung niên cùng một tiểu cô nương mới mười mấy tuổi, trước mắt Triệt dần dần hiện rõ hình ảnh *** loạn ấy.

Vị đại thúc *** ô kia đem nam căn của ông ta kẹp chặt vào giữa hai đùi của tiểu cô nương đó, là mập hợp bằng chân. Bởi vì đối phương tuổi quá nhỏ nên mới nghĩ ra phương pháp mập hợp này. Vừa nghĩ đến hai cái đùi mảnh khảnh của tiểu cô nương kia, là Triệt cúi đầu không tự chủ được mà nhìn về phía hai cái đùi trắng nõn non mượt của Ương Ương. Tiểu hài tử này mới có sáu tuổi thôi nên chân vẫn còn trơn mượt mập mạp, trông cũng không quá gầy nhỏ, làn da non mượt phẳng phất có thể véo được ra nước. Đột nhiên có một luồng khoái cảm đánh thẳng lên xương sống của Triệt, giữa hai chân bắt giắc nóng lên.

KHÔNG ĐƯỢC———!

Triệt ngẫm cảm thấy vô cùng xấu hổ với chính bản thân mình, tại sao hấn có thể đối với một đứa trẻ chỉ mới có 6 tuổi sinh ra những dục tưởng hạ lưu đến vậy. Nhưng vật giữa hai chân không chịu nghe theo ý trí của hấn mà vẫn bắt đầu trở nên cứng ngạnh.

Triệt cuống quýt đưa lưng về phía Ương Ương, hấn vội đứng lên, cầm khăn tắm quấn quanh hông, che đi tình cảnh đang rất túng quẫn của hấn.

“Ca ca không nghịch nước sao?”

Ương Ương vỗ nước, ngẩng đầu hỏi hấn.

“Ừm, ca ca hôm nay có chút không thoải mái, không muốn tắm rửa, tự em tắm xong thì đi ngủ đi nhé. ” Triệt tìm cớ, vội vàng ra khỏi phòng tắm.

Đóng cửa phòng, không thể chờ đợi hơn được, hấn duỗi tay nắm chặt lấy côn thịt đã cứng ngạnh của chính mình bắt đầu xoa nắn.....

Kết quả là lại bị tiếng đập cửa cắt ngang.

“Ca ca, anh làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao? Để Ương Ương vào thăm anh một chút nào.” Không nghĩ tới Ương Ương quan tâm hấn như vậy, vội vàng đi theo.

Triệt có chút dở khóc dở cười, dừng động tác trong tay, tiểu đồng tây này thật đúng là quan tâm quá mức rồi mà.

Đành mở cửa phòng, định tùy tiện nói hai ba câu để đuổi khéo Ương Ương đi là được. Nhưng kết quả là cửa vừa mở ra, Ương Ương đã vọt vào ôm lấy chân của hắn “Ca ca, anh đau nhức ở đâu sao?” Trong hai đôi mắt to tròn tràn ngập lo âu.

“Anh.....” (đang bị tắc nghẹn a

~ =))))))))))

Triệt ảo não hít một hơi hàn khí, tiểu đông tây này không biết xui xẻo kiểu gì mà đầu đụng chạm vào ngay ‘chỗ ấy’ của hắn, hắn uất nghẹn không nói thành lời.

“Đau nhức ở chỗ nào?” Ương Ương không chịu buông tha, cứ tiếp tục nhõng nhẽo hỏi, ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thẳng vào hắn.

“Ca ca—————”

Thấy Triệt một lúc lâu không đáp lời, trong hai mắt to của Ương Ương lại bắt đầu ngấn lệ.

Trời ạ! Hiện tại người thống khổ chính là tôi mà! Triệt không khỏi tâm tình khó chịu nghĩ thầm.

“Anh không sao ” Triệt bất động thanh sắc kéo Ương Ương ra “Ngủ một giấc, ngày mai sẽ tốt thôi, Ương Ương nghe lời, trở về tắm rửa a~~.”

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Ương ương vẫn đứng bất động ở nơi đó, hỏi han.

“Thật sự không có việc gì đâu!” Triệt cơ hồ muốn nghiêng răng nghiêng lợi rồi, vật cứng giữa hai chân khiến hắn không thể chờ đợi được nữa rồi, hắn cần giải quyết ngay.

Nhìn sắc mặt Triệt có chút xanh xao, Ương Ương đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, nếu ca ca vạn nhất thật sự bị bệnh rất thống khổ thì phải làm sao bây giờ? Ca ca bình thường đối với với bé tốt như vậy, sao có thể lúc ca ca sinh bệnh mà bỏ mặc được. Không được! Ương Ương nhất định phải chiều cổ ca ca sinh bệnh như lúc Ương Ương được ca ca chăm sóc vậy!

Vì vậy, Ương Ương tiến về phía trước một bước, lại ôm lấy hai cái đùi Triệt “Ương Ương có thể chiều cổ cho ca ca a

~, không được lừa Ương Ương!”

Triệt chỉ cảm thấy trong đầu khí nóng bốc lên, cổ nén dục vọng muốn bắn, kéo Ương Ương ra, vì đề phòng hắn lại ôm một lần nữa, Triệt hai tay xốc nách bé lên, chuẩn bị cưỡng ép đem bé ra ngoài.

Kết quả lúc nâng bé lên thì Triệt lại một lần nữa thấy được hai cái đùi trắng nõn non mướt của Ương Ương. Lúc Ương Ương đi theo tới đây mới chỉ kịp quần khăn che phần mông. Triệt động tác đình trệ, một ý niệm tà ác chợt lóe lên trong đầu, lý trí chưa kịp khống chế thì hắn đã nói ra khỏi miệng “Ương Ương thật sự muốn chiều cổ cho ca ca?”

“Vâng!”

Đang lơ lửng giữa không trung, Ương Ương ra sức gật đầu.

“Vậy việc ca ca muốn em làm không thể nói với bất cứ ai a

~!” Vì đảm bảo tính an toàn, Triệt trước muốn một lời hứa.

“Vâng!” Ương Ương lại một lần nữa cố sức gật đầu.

“Tuyệt đối không thể cùng người khác nói, nếu không ca ca không bao giờ ... muốn Ương ương nữa!” Triệt nói với ngữ khí đe dọa.

“Ương Ương tuyệt đối không nói với người khác, ca ca đừng không muốn Ương Ương!” Ương Ương vừa nghe đến không muốn bé là nước mắt lập tức tích tụ đầy trong hốc mắt.

“Được rồi, Ương Ương ngoan ngoãn nghe lời ca ca thì tốt rồi.”

Tuy lý trí đã cảnh báo với chính mình là tuyệt đối không được nhưng khoái cảm ở nửa người dưới lại đã khống chế hết thảy. Dem Ương Ương phóng tới giường, sau đó đóng cửa lại rồi khóa kỹ.

“Quỳ trên giường.” Hấn ra lệnh.

Ương Ương lập tức nghe lời, quỳ gối trên giường.

“Gục người xuống đi.”

Vì vậy Ương Ương lại hơi gục xuống. Tuy không rõ ca ca muốn làm gì, nhưng nghĩ đến việc có thể giúp ca ca là bé đã cảm thấy thật cao hứng.

Ngắm chuẩn vị trí sau lưng, Triệt miệng đắng lưỡi khô nhìn thân thể nhỏ xinh trắng nõn như tơ non trước mắt. Tuy đã sáu tuổi nhưng trên người bé con vẫn mềm mại mập mạp không có bất kỳ đường cong nào, Ương Ương lại trông hết sức nhỏ nhắn, da thịt kia non mềm cùng thân thể thiên chân vô tà * thì càng mười phần mê người.

(* Nguyên tác – thiên chân vô tà: ý nói ngây thơ, chân thật không chút tà niệm)

Triệt leo đến trên giường, kéo khăn tắm ra, lộ ra nam căn đã vô cùng cứng ngạnh, nhẹ nhàng giữ lấy thân thể nhỏ nhỏ kia, có chút dùng lực đâm vào giữa hai đùi của bé con.

“Um....Um

~~...” Nhuyễn non đến mức không thể kìm chế được, mang theo chút gì đó đè ép cùng chống cự, Triệt cảm thấy trải nghiệm này là so với tự an ủi kỳ diệu gấp mấy trăm lần, vì vậy dùng hai cánh tay giữ chặt lấy đùi của Ương Ương, Triệt bắt đầu dùng sức rút ra dứt vào.

Cảm giác sung sướng ập đến, thân thể Triệt bắt đầu tràn ngập khoái cảm, quên hết tất cả, thẳng lưng liên tục đóng đưa.

Ương Ương hiểu kỳ cúi đầu nhìn về phía dưới của thân thể của mình, chỉ thấy một cây côn thịt di chuyển rất nhanh ở giữa hai chân đang co rúm của bé. Mặc dù không có bất cứ cảm giác nào khó chịu nhưng thấy ngứa ngứa a

~~. Bất quá vì ca ca, Ương Ương nhận được cảm giác ngứa kỳ quái này.

Một lát sau, một cổ bạch trọc từ trong côn thịt của ca ca tóe ra ngoài, có chút ít văng lên khuôn mặt Ương Ương, Ương Ương lo lắng quay đầu nhìn về phía Triệt ở sau lưng, chỉ thấy Triệt thở phì phò, vẻ mặt cùng bộ dạng rất kỳ dị.

Triệt rốt cục cũng bắn ra, được thỏa mãn rồi nên hấn tự giác rút vật đã nhuyễn xuống từ giữa hai chân của Ương Ương ra, sau đó ôm Ương Ương ngồi trên đùi hấn.

“Ca ca...”

Ương Ương nhìn về phía hấn, vẫn không rõ hấn vừa rồi làm cái gì.

“Ương Ương có cảm thấy rất khó chịu không?” Triệt tràn ngập cảm giác tội ác, vuốt về cái đầu nhỏ xinh đang dựa vào người mình...

“Không a

, chỉ là có chút ngứa thôi.” Ương Ương trả lời thành thật.

“Vậy sau này cũng có thể giúp đỡ ca ca như vậy được không?” “Lời nói tội lỗi này đã thốt ra ngoài trước khi lý trí kịp đến.

“Vâng!” Ương Ương không chần chờ, ra sức gật đầu “....chỉ cần có thể giúp được ca ca, Ương Ương cái gì cũng nguyện ý làm!”

Nhìn Ương Ương ngây thơ lương thiện cùng gương mặt vô cùng đáng yêu, Triệt nhịn không được hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn non nớt của bé, sau đó nhắc nhở bé “Tuyệt đối không thể để cho người khác thân mật như vậy nha.”

“Dạ!” Ương Ương vui sướng nhìn về phía hấn, trong mắt chỉ độc nhất tín nhiệm đơn thuần cùng ỷ lại.

.

Thời gian cứ vô ưu vô lự trôi qua, chớp mắt, Ương Ương đã mười tuổi, học tiểu học năm thứ tư rồi.

“Ca ca———!”

Ương Ương vừa đi học về, háo hức chạy về phía hấn.

“Hôm nay sao lại không đợi anh tới đón?” Triệt ngồi xổm xuống, dang tay tiếp nhận thân hình gầy nhỏ của Ương Ương, hài tử này tuy đã mười tuổi rồi, thân thể cũng bắt đầu trở nên nhỏ nhắn.

“Bởi vì hôm nay tan học sớm, hơn nữa em có tin tức tốt muốn nói cho ca ca cho nên vừa tan học không đợi được nữa mới tự mình về nhà.” Ương Ương vui sướng ôm lấy cổ hấn.

“Tin tức tốt?”

Hấn ôm Ương Ương đứng lên, hướng ghế sofa đi đến. Vì đang đọc năm hai đại học nên thường ngày buổi chiều hấn không có tiết, dù có cũng kết thúc sớm, cho nên hấn mỗi ngày vẫn đi đón Ương Ương tan học, chỉ là tự nhiên hôm nay đang chuẩn bị ra trường đón Ương Ương đã thấy bé tự về nhà một mình..

“Các bạn bầu em làm ủy viên học tập a

~!” Ương Ương đắc ý nói.

“Vì sao không phải là lớp trưởng?”

Tuy thấy bé rất cao hứng, nhưng Triệt vẫn nhin không được có chút ý nghĩ nhỏ nhoi đả kích bé. (phúc hắc công = =)”

“Lớp trưởng thường phải giúp thầy giáo làm rất nhiều chuyện, không thể tan học sớm được, vừa tan học là em muốn gặp ca ca ngay a~~.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngày thơ của Ương Ương tràn ngập khó xử.

“Các bạn có bầu em làm lớp trưởng?” Triệt hơi kinh ngạc.

“Vâng ạ.” Ương Ương ủy khuất đáp “...nhưng mà thầy giáo nói lớp trưởng phải giúp đỡ các bạn trong lớp, hơn nữa sau khi tan học còn phải ở lại phụ giúp thầy giáo, cho nên em không chịu làm. Em chỉ muốn cùng ca ca một chỗ thôi a

.”

“Vậy sao?”

Vì ý nghĩ đơn thuần của Ương Ương cảm thấy cao hứng, Triệt vuốt vuốt tóc bé, hỏi “Vậy muốn được thưởng cái gì nào?”

“Cái gì cũng có thể sao?” Ương Ương ánh mắt bừng sáng.

“Cái gì cũng có thể.” Triệt vẽ mặt thành thật gật đầu.

“Vậy... chờ em nghĩ kỹ rồi trả lời ca ca được không?” Ương Ương khẩn cầu.

“Được.”

Triệt không chút nghĩ ngợi đồng ý. Mặc kệ Ương Ương nghĩ muốn gì, hấn đều sẽ cố gắng đáp ứng bé.

“Ương Ương...” Triệt cúi đầu xuống, nhìn Ương Ương đang ngồi trong lòng mình.

Ương Ương khó hiểu, ngẩng đầu nhìn hấn. Sau khi Ương Ương chứng kiến dự vọng rõ ràng trong mắt hấn, trên khuôn mặt trắng nõn của bé lập tức ửng đỏ. Ương Ương cũng đã đến cái tuổi biết thế nào là thẹn thùng rồi.

Không cần Triệt nói rõ, Ương Ương nâng hai cánh tay tinh tế vòng lên cổ hấn, cái miệng nhỏ nhắn dán lên môi hấn.

Ương Ương biết rõ hần rất ưa thích hôn bé. Triệt ghì chặt vòng eo mảnh khảnh, đưa đầu lưỡi vói vào trong khoang miệng mềm mại của Ương Ương, triền miên hôn bé.

“Ưm

~”

Ương Ương then thùng đáp lại nụ hôn của hần. Ngậm lấy đầu lưỡi của hần, nhẹ nhàng cắn mút.

Từ khi còn nhỏ, Ương Ương vẫn luôn là người hần yêu thương nhất, Triệt trong lòng không khỏi nghĩ rằng Ương Ương chính là lễ vật trân quý nhất mà trời cao đã ban tặng cho hần.

Sau khi thân thân xong, Ương Ương cảm thấy giữa hai chân hơi trương trương, then thùng dịch cái mông nhỏ xinh khỏi đùi hần, ngồi xuống ghế sa lon.

Hần nhìn Ương Ương đầy hứng thú, muốn nhìn bé định làm gì.

“Ca ca...” Ương Ương khó xử nhìn về phía hần.

“Làm sao vậy?” Hần giả bộ không hiểu.

“Ca ca... muốn thế nào a

~” thanh âm Ương Ương ngọt ngào nhỏ nhẹ thì thầm như có như không.

“Ương Ương nghĩ muốn thế nào?” Hần hỏi ngược lại.

Ương Ương ngửa mặt lên, sợ hãi nhìn hần một cái, sau đó vươn tay kéo khóa quần hần, lõi côn thịt đã khá cứng nhắc ra ngoài.

Triệt vươn tay, ôn nhu xoa đầu bé, cảm giác được Triệt âm thầm cổ vũ, Ương Ương cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm phân thân của hần vào trong miệng, sau đó thuần thục chậm rãi liếm láp.

Thật thoải mái, Triệt trong lòng cảm thán....

Từ sau khi đối với Ương Ương mới có sáu tuổi làm chuyện đó, hần bắt đầu chậm rãi dạy Ương Ương những thứ phương thức ân ái khác, lúc học Ương Ương không có một điểm mâu thuẫn, thậm chí nuốt luôn dịch thể của hần cũng không có chút gì do dự.

Khoái cảm do được Ương Ương liếm láp dâng lên, Triệt hô hấp dần dần dồn dập “Ương Ương...”

Hần ngọt ngào kêu tên của bé.

Ương Ương thoáng dùng sức cắn nhẹ một cái vào nam căn, tỏ vẻ đáp lại.

Ương Ương biết rõ hần muốn bắn, càng thêm dụng tâm mút liếm.

“Ưm—— a..aaa...” Hần vô thức giữ chặt đầu Ương Ương, liên tục dứt ra dứt vào trong miệng bé vài cái rồi bắn ra.

Ương Ương cố gắng nuốt hết dịch thể của hần, sau đó chậm rãi nhả côn thịt đã nhuyễn xuống của hần. Triệt trườn mền nhìn ngắm cái đầu nhỏ nhỏ vẫn đang vùi giữa hai chân mình, chỉ thấy Ương Ương tiếp tục vươn đầu lưỡi, liếm sạch sẽ dịch thể vẫn còn lưu lại trên phân thân của hần.

“Ương Ương...” Hần lòng tràn đầy yêu thương, kéo Ương Ương dậy, bế bé ngồi trên đùi hần.

“Ương Ương muốn sao?” Hần hỏi bé.

Ương Ương mặt đỏ ửng, nhẹ gật đầu, lại ngượng ngùng nói “Ương Ương còn nhỏ, không thể để cho ca ca đi vào, thực xin lỗi.”

“Anh sẽ đợi Ương Ương lớn lên.” Hần hôn nhẹ môi bé, sau đó cởi quần Ương Ương ra.

Cái mông tuyết trắng hiện lộ ra trước mắt hần, phía dưới là đôi chân mảnh khảnh, Triệt không khỏi thầm nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên hần xâm phạm Ương Ương.

Triệt lại để cho Ương Ương quỳ ghé vào ghế sa lon, bờ hông nhỏ nhỏ đối diện với hắn. Triệt duỗi ngón tay hướng ngay giữa khe hẹp ở hông. Cảm giác được ngón tay của hắn, thân hình tinh tế của Ương Ương khẽ run rẩy.

Cửa vào màu hồng phấn, như hoa anh đào, ánh sáng màu nhu hòa lại xinh đẹp, Triệt dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ừm...” Ương Ương phát ra thanh âm thật nhỏ.

Đợi đến lúc cúc hoa có vẻ mềm mại hơn lúc trước, Triệt mới cúi đầu xuống, ôn nhu thè lưỡi liếm bông hoa anh đào kia.

“A....a...” Ương Ương trời sinh mẫn cảm, thân hình bắt đầu run rẩy, phát ra tiếng rên thút thít nỉ non, giống như tiếng khóc lóc.

Vốn là ôn nhu liếm láp xung quanh, sau không kìm được lại thoáng dùng sức, đem đầu lưỡi đi vào.

“A... A...” Ương Ương nhẹn không được bắt đầu rên rỉ, tinh khí nhỏ nhỏ màu hồng phấn giữa hai chân cũng đột nhiên ngóc đầu.

Thật đáng yêu, Triệt nhẹn không được thăm nghĩ.

Bất quá Ương Ương còn nhỏ, không cách nào dùng huyết sau thừa nhận hắn, chỉ có thể trước tiên dùng đầu lưỡi cùng ngón tay từ từ dạy dỗ bé thích ứng.

Liếm láp một lúc sau, Triệt thu hồi đầu lưỡi, đổi thành một ngón tay đâm vào, huyết sau mẫn cảm lập tức mút chặt lấy ngón tay hắn.

Lúc đầu chỉ là chậm chạp co rúm, dần dần Triệt đẩy nhanh tốc độ, ngón tay cũng từ một tăng lên thành hai.

Đợi Ương Ương có thể chứa nạp ba ngón tay hắn, thì cũng chính là lúc hắn có thể cùng Ương Ương chính thức ‘kết hợp’.... Bất quá, ít nhất còn phải đợi thêm hai năm nữa, thân thể Ương Ương vẫn còn chưa phát dục hết, tất cả đều còn quá nhỏ, hắn không muốn thương tổn bé.

Đút tay vào trong chốc lát, thân thể Ương Ương run rẩy mấy cái rồi mềm oặt xuống ghế sa lon. Ương Ương còn nhỏ, thậm chí không cách nào xuất tinh nhưng như thế cũng không có nghĩa là thân thể bé không có cảm giác, khoái cảm là thứ mà con người vừa ra đời nó đã tồn tại.

Ôm Ương Ương vào lòng, vuốt ve an ủi trong chốc lát, chợt nghe đến bụng Ương Ương kháng nghị.

“Muốn ăn gì nào?” Hắn ôn nhu nhìn Ương Ương.

Ương Ương đỏ mặt, có lẽ vì bụng kêu nên ngượng ngùng “MacDonald.”

Tuy cảm thấy MacDonald là thứ đồ ăn vớ vẩn nhưng thỉnh thoảng ăn cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, huống chi hiện tại thế này, hắn không muốn cự tuyệt Ương Ương bất kỳ điều gì.

Vì vậy hắn mang Ương Ương đi ăn MacDonald.

Ương Ương thỏa mãn ăn Hamburger, hắn nhìn Ương Ương vui cười cũng bất giác vui vẻ theo.

Lenivy: Đọc thấy thích không:”>. Ta bản loạn thể loại luyện đồng mà hị hị...ai không thích xin đừng đọc nhé rồi đánh ta, ta sợ lắm TT^TT.... Truyện này chương của nó còn dài hơn Viễn Khê nữa Ơ_Ơ....hãi

~

2. Chương 2

CHƯƠNG 2edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Warning 18+

Ương Ương rất cực cũng suôn sẻ nhập học, mấy ngày đầu còn thấy bất an nhưng về sau Ương Ương đáng yêu lại rất được thầy giáo và tất cả bạn học nhiệt liệt hoan nghênh, hơn nữa Triệt mỗi ngày đều hứa sẽ tới đón bé nên Ương Ương dần dần cũng không còn lo lắng sẽ bị vứt bỏ một lần nữa.

“Ca ca, hôm nay thầy giáo tiếng anh dạy chữ a

, quả táo em thích ăn nhất gọi là APPLE.”

Mỗi lần Ương Ương có điều gì thú vị khi đến lớp là lại luôn kể lể không ngừng với hần là trường học thế này, trường học thế kia. Thường ngày thì Triệt đều hết sức tập trung lắng nghe nhưng hôm nay lại chỉ âm ừ phụ họa vài tiếng, không phát giác thấy Ương Ương vẫn đang một mình vui vẻ giảng giải.

Hôm nay trong giờ giải lao giữa tiết, chứng kiến mấy thằng bạn túm tụm lại một chỗ xem cái gì đó, thỉnh thoảng còn bắt chợt phát ra tiếng cười kỳ quái, Triệt hiếu kỳ đi qua đó nhìn xem bọn họ rốt cục là xem cái gì mà hứng thú đến vậy. Chỉ thấy trên tay thằng bạn Kiệt cầm một quyển sách gì đó mà mấy người chụm đầu vào xem, Triệt tách đầu bọn hần ra, chen người vào, khi nhìn thấy thứ phía dưới, Triệt xấu hổ lập tức quay đầu. Đó là quyển tạp chí màu vàng, trên hình có một cô gái ***, đang quỳ rạp trên mặt đất, mông chổng cao lên chính diện với bức hình. Cô ta còn duỗi hai ngón tay ra, đưa đẩy nó vào chính hạ thể đỏ sậm của mình.

“Hắc hắc, cảm giác thế nào?” Kiệt vẻ mặt *** tiện cười cợt nói.

“Các người...”

Triệt vừa mới định hỏi bọn này ở đâu có cái loại sách đấy thì Kiệt đã khoác vai, bí hiểm nói ” Thấy sao nào? Cái này lấy từ chỗ anh tớ đấy, còn mấy đĩa phim nữa cơ. Tối hôm qua vốn muốn gọi cậu tới nhà tớ xem, ai ngờ cậu bị điếc hay sao mà không chịu bắt máy.”

Điện thoại?! Triệt bỗng nhớ ra là tối qua cùng Ương Ương vừa tắm vừa thối bong bóng xà phòng, sau trông thấy điện thoại bàn có số máy lạ gọi đến nhất thời nhớ không nhớ nổi số điện thoại kia là của ai nên cũng chẳng lưu tâm.

“Ngày hôm qua tớ đang tắm nên không nghe thấy.” Triệt nói.

“Vậy tối nay cậu qua không? Hai ngày này ba mẹ tớ đi công tác, không ở nhà, cơ hội tốt đó.” Kiệt vẻ mặt *** tà nói.

“Tối nay à...” Tuy Triệt có chút động tâm muốn đi, nhưng vừa nghĩ tới sau khi tan học còn phải đi đón Ương Ương, rồi phải chăm Ương Ương ăn cơm, đi ngủ. Aizzzz! Triệt không nhịn trong lòng thở dài ”.....tớ có việc rồi, không đi được.”

“Không phải chứ———?! ”

Kiệt vẻ mặt tiếc nuối “Này này, đừng nói bạn bè không quan tâm tới cậu đấy nhé, quyển sách này cho cậu mượn về xem. Tuy là không có phim sống động nhưng vẫn còn hơn không có!”

Vì vậy, quyển sách đó bây giờ đang ở trong cặp sách hần, đã cố gắng để không nghĩ tới những ý nghĩ kia rồi nhưng mấy hình ảnh đó lại tái hiện lặp đi lặp lại, muốn gạt đi cũng không được. ‘Được rồi, nhanh chóng giải quyết Ương Ương rồi sau đó nghiên cứu quyển sách’ Triệt trong lòng thầm nghĩ.

“Ương Ương, em làm bài tập trước được không? Làm xong anh sẽ cho em ăn kem.”

Triệt bắt đầu dỗ dành Ương Ương, hiện giờ hần đã có nhiều mảnh khoe dỗ dành Ương Ương rồi. Đương nhiên, kem là một trong những phương pháp dụ phòng.

“Vâng ạ!”

Nghe thấy có kem để ăn là Ương Ương lập tức vui tươi chạy ngay tới bàn học nhỏ của bé. Thật may khi Ương Ương không giống như những đứa trẻ khác chán ghét học bài.

Triệt lập tức đi vào gian phòng của mình, đóng cửa phòng, không thể chờ đợi hơn nữa, vội vàng lấy quyển sách kia ra.

Mấy phút sau, Triệt hô hấp bắt đầu dồn dập, tuy không phải là lần đầu tiên biết đến chuyện nam nữ, nhưng đây là lần đầu tiên được nhìn thấy nhiều phương pháp mập hợp đa dạng như vậy. Triệt bất giác bắt đầu tự an ủi chính mình.

.
. .
.

“Ca ca! Em viết xong rồi!” Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Ương Ương ở bên ngoài kêu lên.

Triệt thất thần, phát hiện đã qua một giờ, vội vàng tranh thủ lau sạch sẽ chất lỏng vừa tiết ra, kéo khóa quần, cất sách vào trong cặp rồi mới mở cửa bước ra ngoài.

“Ca ca, em muốn ăn kem!”

Hai tay Ương Ương chìa ra quyển vở bé vừa làm xong bài tập, thật giống dáng vẻ một chú cún con đang vẫy vẫy cái đuôi ngắc ngắc muốn hấn ban thưởng.

Triệt tiếp nhận bài tập của bé, lật giở nhìn thoáng qua, tỏ vẻ đã xem kĩ rồi sau đó tới nhà bếp lấy kem cho Ương Ương.

Tâm tình Triệt lúc này không cách nào bình tĩnh trở lại, hấn sững sờ nhìn Ương Ương vui vẻ liếm kem, trong đầu vẫn còn những hình ảnh mê người kia.....

Thấy Ương Ương cũng sắp ăn xong, Triệt lên tiếng “Ương Ương, đi tắm rửa rồi ngủ sớm đi”

Trong lòng thầm nghĩ cũng nên để Ương Ương tự mình làm một số việc.... Hấn còn muốn cẩn thận nghiên cứu quyển sách kia chút nữa.

Ương ương nghe lời, ôm khăn tắm bé xíu của bé đi theo hấn vào phòng tắm, hấn thuần thục cởi quần áo của bé và chính mình rồi ôm Ương Ương ngồi vào bồn tắm lớn...

Vừa rồi bức ảnh cuối cùng là thế nào nhỉ, Triệt trong đầu hồi tưởng.

Ương Ương một mình vui vẻ vẩy nước, không chút để ý thấy hấn đang thất thần.

Đúng rồi, là một vị đại thúc trung niên cùng một tiểu cô nương mới mười mấy tuổi, trước mắt Triệt dần dần hiện rõ hình ảnh *** loạn ấy.

Vị đại thúc *** ô kia đem nam căn của ông ta kẹp chặt vào giữa hai đùi của tiểu cô nương đó, là mập hợp bằng chân. Bởi vì đối phương tuổi quá nhỏ nên mới nghĩ ra phương pháp mập hợp này. Vừa nghĩ đến hai cái đùi mảnh khảnh của tiểu cô nương kia, là Triệt cúi đầu không tự chủ được mà nhìn về phía hai cái đùi trắng nõn non mượt của Ương Ương. Tiểu hài tử này mới có sáu tuổi thôi nên chân vẫn còn trơn mượt mập mạp, trông cũng không quá gầy nhỏ, làn da non mượt phẳng phất có thể véo được ra nước. Đột nhiên có một luồng khoái cảm đánh thẳng lên xương sống của Triệt, giữa hai chân bất giác nóng lên.

KHÔNG ĐƯỢC———!

Triệt ngẫm cảm thấy vô cùng xấu hổ với chính bản thân mình, tại sao hấn có thể đối với một đứa trẻ chỉ mới có 6 tuổi sinh ra những dục tưởng hạ lưu đến vậy. Nhưng vật giữa hai chân không chịu nghe theo ý trí của hấn mà vẫn bắt đầu trở nên cứng ngạnh.

Triệt cuống quýt đưa lưng về phía Ương Ương, hấn vội đứng lên, cầm khăn tắm quấn quanh hông, che đi tình cảnh đang rất tưng quẫn của hấn.

“Ca ca không nghịch nước sao?”

Ương Ương vỗ nước, ngẩng đầu hỏi hần.

“Ừm, ca ca hôm nay có chút không thoải mái, không muốn tắm rửa, tự em tắm xong thì đi ngủ đi nhé. ”
Triệt tìm có, vội vàng ra khỏi phòng tắm.

Đóng cửa phòng, không thể chờ đợi hơn được, hần duỗi tay nắm chặt lấy côn thịt đã cứng ngạnh của chính mình bắt đầu xoa nắn.....

Kết quả là lại bị tiếng đập cửa cắt ngang.

“Ca ca, anh làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao? Để Ương Ương vào thăm anh một chút nào.” Không nghĩ tới Ương Ương quan tâm hần như vậy, vội vàng đi theo.

Triệt có chút đỏ khốc đỏ cười, dừng động tác trong tay, tiểu đồng tây này thật đúng là quan tâm quá mức rồi mà.

Đành mở cửa phòng, định tùy tiện nói hai ba câu để đuổi khéo Ương Ương đi là được. Nhưng kết quả là cửa vừa mở ra, Ương Ương đã vọt vào ôm lấy chân của hần “Ca ca, anh đau nhức ở đâu sao?” Trong hai đôi mắt to tròn tràn ngập lo âu.

“Anh.....” (đang bị tắc nghẽn a

~ =))))))))))

Triệt ảo não hít một hơi hàn khí, tiểu đồng tây này không biết xui xẻo kiểu gì mà đầu đụng chạm vào ngay ‘chỗ ấy’ của hần, hần uất nghẹn không nói thành lời.

“Đau nhức ở chỗ nào?” Ương Ương không chịu buông tha, cứ tiếp tục nhõng nhẽo hỏi, ngừng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thẳng vào hần.

“Ca ca—————”

Thấy Triệt một lúc lâu không đáp lời, trong hai mắt to của Ương Ương lại bắt đầu ngấn lệ.

Trời ạ! Hiện tại người thống khổ chính là tôi mà! Triệt không khỏi tâm tình khó chịu nghĩ thầm.

“Anh không sao ” Triệt bất động thanh sắc kéo Ương Ương ra “Ngủ một giấc, ngày mai sẽ tốt thôi, Ương Ương nghe lời, trở về tắm rửa a~~.”

“Thật sự không có chuyện gì sao?” Ương ương vẫn đứng bất động ở nơi đó, hỏi han.

“Thật sự không có việc gì đâu!” Triệt cơ hồ muốn nghiêng răng nghiêng lợi rồi, vật cứng giữa hai chân khiến hần không thể chờ đợi được nữa rồi, hần cần giải quyết ngay.

Nhìn sắc mặt Triệt có chút xanh xao, Ương Ương đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, nếu ca ca vạn nhất thật sự bị bệnh rất thống khổ thì phải làm sao bây giờ? Ca ca bình thường đối với với bé tốt như vậy, sao có thể lúc ca ca sinh bệnh mà bỏ mặc được. Không được! Ương Ương nhất định phải chiều cổ ca ca sinh bệnh như lúc Ương Ương được ca ca chăm sóc vậy!

Vì vậy, Ương Ương tiến về phía trước một bước, lại ôm lấy hai cái đùi Triệt “Ương Ương có thể chiều cổ cho ca ca a

~, không được lừa Ương Ương!”

Triệt chỉ cảm thấy trong đầu khí nóng bộc lên, cổ nén dục vọng muốn bắn, kéo Ương Ương ra, vì đề phòng hần lại ôm một lần nữa, Triệt hai tay xóc nách bé lên, chuẩn bị cương ép đem bé ra ngoài.

Kết quả lúc nâng bé lên thì Triệt lại một lần nữa thấy được hai cái đùi trắng nõn non mượt của Ương Ương. Lúc Ương Ương đi theo tới đây mới chỉ kịp quần khăn che phần hông. Triệt động tác đình trệ, một ý niệm tà ác chợt lóe lên trong đầu, lý trí chưa kịp không chế thì hần đã nói ra khỏi miệng “Ương Ương thật sự muốn chiều cổ cho ca ca?”

“Vâng!”

Đang lơ lửng giữa không trung, Ương Ương ra sức gật đầu.

“Vây việc ca ca muốn em làm không thể nói với bất cứ ai a ~!” Vì đảm bảo tính an toàn, Triệt trước muốn một lời hứa.

“Vâng!” Ương Ương lại một lần nữa cố sức gật đầu.

“Tuyệt đối không thể cùng người khác nói, nếu không ca ca không bao giờ ... muốn Ương ương nữa!” Triệt nói với ngữ khí đe dọa.

“Ương Ương tuyệt đối không nói với người khác, ca ca đừng không muốn Ương Ương!” Ương Ương vừa nghe đến không muốn bé là nước mắt lập tức tích tụ đầy trong hốc mắt.

“Được rồi, Ương Ương ngoan ngoãn nghe lời ca ca thì tốt rồi.”

Tuy lý trí đã cảnh báo với chính mình là tuyệt đối không được nhưng khoái cảm ở nửa người dưới lại đã không chế hết thảy. Dem Ương Ương phóng tới giường, sau đó đóng cửa lại rồi khóa kỹ.

“Quỳ trên giường.” Hấn ra lệnh.

Ương Ương lập tức nghe lời, quỳ gối trên giường.

“Gục người xuống đi.”

Vì vậy Ương Ương lại hơi gục xuống. Tuy không rõ ca ca muốn làm gì, nhưng nghĩ đến việc có thể giúp ca ca là bé đã cảm thấy thật cao hứng.

Ngắm chuẩn vị trí sau lưng, Triệt miệng đắng lưỡi khô nhìn thân thể nhỏ xinh trắng nõn như tơ non trước mắt. Tuy đã sáu tuổi nhưng trên người bé con vẫn mềm mại mập mạp không có bất kỳ đường cong nào, Ương Ương lại trông hết sức nhỏ nhắn, da thịt kia non mềm cùng thân thể thiên chân vô tà * thì càng mười phần mê người.

(* Nguyên tác – thiên chân vô tà: ý nói ngây thơ, chân thật không chút tà niệm)

Triệt leo đến trên giường, kéo khăn tắm ra, lộ ra nam căn đã vô cùng cứng ngạnh, nhẹ nhàng giữ lấy thân thể nho nhỏ kia, có chút dùng lực đâm vào giữa hai đùi của bé con.

“Ừm...Ừm

~~...” Nhuyễn non đến mức không thể kìm chế được, mang theo chút gì đó đè ép cùng chống cự, Triệt cảm thấy trải nghiệm này là so với tự an ủi kỳ diệu gấp mấy trăm lần, vì vậy dùng hai cánh tay giữ chặt lấy đùi của Ương Ương, Triệt bắt đầu dùng sức rút ra dứt vào.

Cảm giác sung sướng ập đến, thân thể Triệt bắt đầu tràn ngập khoái cảm, quên hết tất thảy, thẳng lưng liên tục đóng đưa.

Ương Ương hiếu kỳ cúi đầu nhìn về phía dưới của thân thể của mình, chỉ thấy một cây côn thịt di chuyển rất nhanh ở giữa hai chân đang co rúm của bé. Mặc dù không có bất cứ cảm giác nào khó chịu nhưng thấy ngựa ngựa a

~~. Bất quá vì ca ca, Ương Ương nhận được cảm giác ngựa kỳ quái này.

Một lát sau, một cổ bạch trọc từ trong côn thịt của ca ca tóe ra ngoài, có chút ít văng lên khuôn mặt Ương Ương, Ương Ương lo lắng quay đầu nhìn về phía Triệt ở sau lưng, chỉ thấy Triệt thở phì phò, vẻ mặt cùng bộ dạng rất kỳ dị.

Triệt rốt cục cũng bắn ra, được thỏa mãn rồi nên hấn tự giác rút vật đã nhuyễn xuống từ giữa hai chân của Ương Ương ra, sau đó ôm Ương Ương ngồi trên đùi hấn.

“Ca ca...”

Ương Ương nhìn về phía hấn, vẫn không rõ hấn vừa rồi làm cái gì.

“Ương Ương có cảm thấy rất khó chịu không?” Triệt tràn ngập cảm giác tội ác, vuốt về cái đầu nhỏ xinh đang dựa vào người mình...

“Không a

, chỉ là có chút ngứa thôi.” Ương Ương trả lời thành thật.

“Vậy sau này cũng có thể giúp đỡ ca ca như vậy được không?” “Lời nói tội lỗi này đã thốt ra ngoài trước khi lý trí kịp đến.

“Vâng!” Ương Ương không chần chừ, ra sức gật đầu “....chỉ cần có thể giúp được ca ca, Ương Ương cái gì cũng nguyện ý làm!”

Nhìn Ương Ương ngây thơ lương thiện cùng gương mặt vô cùng đáng yêu, Triệt nhìn không được hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn non nớt của bé, sau đó nhắc nhở bé “Tuyệt đối không thể để cho người khác thân mật như vậy nha.”

“Dạ!” Ương Ương vui sướng nhìn về phía hấn, trong mắt chỉ độc nhất tín nhiệm đơn thuần cùng ý lại.

.
. .

Thời gian cứ vô ưu vô lự trôi qua, chớp mắt, Ương Ương đã mười tuổi, học tiểu học năm thứ tư rồi.

“Ca ca———!”

Ương Ương vừa đi học về, háo hức chạy về phía hấn.

“Hôm nay sao lại không đợi anh tới đón?” Triệt ngồi xổm xuống, dang tay tiếp nhận thân hình gầy nhỏ của Ương Ương, hài tử này tuy đã mười tuổi rồi, thân thể cũng bắt đầu trở nên nhỏ nhắn.

“Bởi vì hôm nay tan học sớm, hơn nữa em có tin tức tốt muốn nói cho ca ca cho nên vừa tan học không đợi được nữa mới tự mình về nhà.” Ương Ương vui sướng ôm lấy cổ hấn.

“Tin tức tốt?”

Hấn ôm Ương Ương đứng lên, hướng ghế sofa đi đến. Vì đang đọc năm hai đại học nên thường ngày buổi chiều hấn không có tiết, dù có cũng kết thúc sớm, cho nên hấn mỗi ngày vẫn đi đón Ương Ương tan học, chỉ là tự nhiên hôm nay đang chuẩn bị ra trường đón Ương Ương đã thấy bé tự về nhà một mình..

“Các bạn bầu em làm ủy viên học tập a

~!” Ương Ương đắc ý nói.

“Vì sao không phải là lớp trưởng?”

Tuy thấy bé rất cao hứng, nhưng Triệt vẫn nhìn không được có chút ý nghĩ nhỏ nhen đả kích bé. (phúc hắc công = =”)

“Lớp trưởng thường phải giúp thầy giáo làm rất nhiều chuyện, không thể tan học sớm được, vừa tan học là em muốn gặp ca ca ngay a~~.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Ương Ương tràn ngập khó xử.

“Các bạn có bầu em làm lớp trưởng?” Triệt hơi kinh ngạc.

“Vâng ạ.” Ương Ương ủy khuất đáp “....nhưng mà thầy giáo nói lớp trưởng phải giúp đỡ các bạn trong lớp, hơn nữa sau khi tan học còn phải ở lại phụ giúp thầy giáo, cho nên em không chịu làm. Em chỉ muốn cùng ca ca một chỗ thôi a

.”

“Vậy sao?”

Vì ý nghĩ đơn thuần của Ương Ương cảm thấy cao hứng, Triệt vuốt vuốt tóc bé, hỏi “Vậy muốn được thưởng cái gì nào?”

“Cái gì cũng có thể sao?” Ương Ương ánh mắt bừng sáng.

“Cái gì cũng có thể.” Triệt vẽ mặt thành thật gật đầu.

“VẬY... chờ em nghĩ kỹ rồi trả lời ca ca được không?” Ương Ương khẩn cầu.

“ĐƯỢC.”

Triệt không chút nghĩ ngợi đồng ý. Mặc kệ Ương Ương nghĩ muốn gì, hẳn đều sẽ cố gắng đáp ứng bé.

“Ương Ương...” Triệt cúi đầu xuống, nhìn Ương Ương đang ngồi trong lòng mình.

Ương Ương khó hiểu, ngẩng đầu nhìn hẳn. Sau khi Ương Ương chứng kiến dực vọng rõ ràng trong mắt hẳn, trên khuôn mặt trắng nõn của bé lập tức ửng đỏ. Ương Ương cũng đã đến cái tuổi biết thế nào là thẹn thùng rồi.

Không cần Triệt nói rõ, Ương Ương nâng hai cánh tay tinh tế vòng lên cổ hẳn, cái miệng nho nhỏ dán lên môi hẳn.

Ương Ương biết rõ hẳn rất ưa thích hôn bé. Triệt ghì chặt vòng eo mảnh khảnh, đưa đầu lưỡi vói vào trong khoang miệng mềm mại của Ương Ương, triền miên hôn bé.

“Ừm

~”

Ương Ương thẹn thùng đáp lại nụ hôn của hẳn. Ngậm lấy đầu lưỡi của hẳn, nhẹ nhàng cắn mút.

Từ khi còn nhỏ, Ương Ương vẫn luôn là người hẳn yêu thương nhất, Triệt trong lòng không khỏi nghĩ rằng Ương Ương chính là lễ vật trân quý nhất mà trời cao đã ban tặng cho hẳn.

Sau khi thân thân xong, Ương Ương cảm thấy giữa hai chân hơi trương trương, thẹn thùng dịch cái mông nhỏ xinh khỏi đùi hẳn, ngồi xuống ghế sa lon.

Hẳn nhìn Ương Ương đầy hứng thú, muốn nhìn bé định làm gì.

“Ca ca...” Ương Ương khó xử nhìn về phía hẳn.

“Làm sao vậy?” Hẳn giả bộ không hiểu.

“Ca ca... muốn thế nào a

~” thanh âm Ương Ương ngọt ngào nhỏ nhẹ thì thầm như có như không.

“Ương Ương nghĩ muốn thế nào?” Hẳn hỏi ngược lại.

Ương Ương ngửa mặt lên, sợ hãi nhìn hẳn một cái, sau đó vươn tay kéo khóa quần hẳn, lòi côn thịt đã khá cứng nhắc ra ngoài.

Triệt vươn tay, ôn nhu xoa đầu bé, cảm giác được Triệt âm thầm cổ vũ, Ương Ương cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm phân thân của hẳn vào trong miệng, sau đó thuần thục chậm rãi liếm láp.

Thật thoải mái, Triệt trong lòng cảm thán.....

Từ sau khi đối với Ương Ương mới có sáu tuổi làm chuyện đó, hẳn bắt đầu chậm rãi dạy Ương Ương những thứ phương thức ân ái khác, lúc học Ương Ương không có một điểm mâu thuẫn, thậm chí nuốt luôn dịch thể của hẳn cũng không có chút gì do dự.

Khoái cảm do được Ương Ương liếm láp dâng lên, Triệt hô hấp dần dần dồn dập “Ương Ương...”

Hẳn ngọt ngào kêu tên của bé.

Ương Ương thoáng dùng sức cắn nhẹ một cái vào nam căn, tỏ vẻ đáp lại.

Ương Ương biết rõ hẳn muốn bắn, càng thêm dụng tâm mút liếm.

“Ừm—— a...aaa...” Hẳn vô thức giữ chặt đầu Ương Ương, liên tục đút ra đút vào trong miệng bé vài cái rồi bắn ra.

Ương Ương cố gắng nuốt hết dịch thể của hân, sau đó chậm rãi nhả côn thịt đã nhuyễn xuống của hân. Triệt trườn nhìn ngắm cái đầu nho nhỏ vẫn đang vùi giữa hai chân mình, chỉ thấy Ương Ương tiếp tục vươn đầu lưỡi, liếm sạch sẽ dịch thể vẫn còn lưu lại trên phân thân của hân.

“Ương Ương...” Hân lòng tràn đầy yêu thương, kéo Ương Ương dậy, bế bé ngồi trên đùi hân.

“Ương Ương muốn sao?” Hân hỏi bé.

Ương Ương mặt đỏ ửng, nhẹ gật đầu, lại ngượng ngùng nói “Ương Ương còn nhỏ, không thể để cho ca ca đi vào, thực xin lỗi.”

“Anh sẽ đợi Ương Ương lớn lên.” Hân hôn nhẹ môi bé, sau đó cởi quần Ương Ương ra.

Cái mông tuyết trắng hiện lộ ra trước mắt hân, phía dưới là đôi chân mảnh khảnh, Triệt không khỏi thâm nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên hân xâm phạm Ương Ương.

Triệt lại để cho Ương Ương quỳ ghé vào ghế sa lon, bờ mông nho nhỏ đối diện với hân. Triệt duỗi ngón tay hướng ngay giữa khe hẹp ở mông. Cảm giác được ngón tay của hân, thân hình tinh tế của Ương Ương khẽ run rẩy.

Cửa vào màu hồng phấn, như hoa anh đào, ánh sáng màu nhu hòa lại xinh đẹp, Triệt dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ừm...” Ương Ương phát ra thanh âm thật nhỏ.

Đợi đến lúc cúc hoa có vẻ mềm mại hơn lúc trước, Triệt mới cúi đầu xuống, ôn nhu thè lưỡi liếm bông hoa anh đào kia.

“A....a...” Ương Ương trời sinh mẫn cảm, thân hình bắt đầu run rẩy, phát ra tiếng rên thút thít nỉ non, giống như tiếng khóc lóc.

Vốn là ôn nhu liếm láp xung quanh, sau không kìm được lại thoáng dùng sức, đem đầu lưỡi đi vào.

“A... A...” Ương Ương nhẹn không được bắt đầu rên rỉ, tinh khí nho nhỏ màu hồng phấn giữa hai chân cũng đột nhiên ngóc đầu.

Thật đáng yêu, Triệt nhẹn không được thâm nghĩ.

Bất quá Ương Ương còn nhỏ, không cách nào dùng huyết sau thừa nhận hân, chỉ có thể trước tiên dùng đầu lưỡi cùng ngón tay từ từ dạy dỗ bé thích ứng.

Liếm láp một lúc sau, Triệt thu hồi đầu lưỡi, đổi thành một ngón tay đâm vào, huyết sau mẫn cảm lập tức mút chặt lấy ngón tay hân.

Lúc đầu chỉ là chậm chạp co rúm, dần dần Triệt đẩy nhanh tốc độ, ngón tay cũng từ một tăng lên thành hai.

Đợi Ương Ương có thể chứa nạp ba ngón tay hân, thì cũng chính là lúc hân có thể cùng Ương Ương chính thức ‘kết hợp’.... Bất quá, ít nhất còn phải đợi thêm hai năm nữa, thân thể Ương Ương vẫn còn chưa phát dục hết, tất cả đều còn quá nhỏ, hân không muốn thương tổn bé.

Đút tay vào trong chốc lát, thân thể Ương Ương run rẩy mấy cái rồi mềm oặt xuống ghế sa lon. Ương Ương còn nhỏ, thậm chí không cách nào xuất tinh nhưng như thế cũng không có nghĩa là thân thể bé không có cảm giác, khoái cảm là thứ mà con người vừa ra đời nó đã tồn tại.

Ôm Ương Ương vào lòng, vuốt ve an ủi trong chốc lát, chợt nghe đến bụng Ương Ương kháng nghị.

“Muốn ăn gì nào?” Hân ôn nhu nhìn Ương Ương.

Ương Ương đỏ mặt, có lẽ vì bụng kêu nên ngượng ngùng “MacDonald.”

Tuy cảm thấy MacDonald là thứ đồ ăn vớ vẩn nhưng thỉnh thoảng ăn cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, huống chi hiện tại thế này, hân không muốn cự tuyệt Ương Ương bất kỳ điều gì.

Vì vậy hân mang Ương Ương đi ăn MacDonald.

Ương Ương thỏa mãn ăn Hamburger, hần nhìn Ương Ương vui cười cũng bắt giác vui vẻ theo.

Lenivy: Đọc thấy thích không:>. Ta bản loạn thể loại luyến đồng mà hị hị...ai không thích xin đừng đọc nhé rồi đánh ta, ta sợ lắm TT^TT.... Truyện này chương của nó còn dài hơn Viễn Khê nữa Q_Q....hãi

~

3. Chương 3

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Warning 18+

Hai năm sau, Triệt hai mươi hai tuổi, cũng đã đến lúc tốt nghiệp đại học.

Triệt học chuyên ngành quản lý công thương, mẹ đối với việc Triệt tốt nghiệp rất thờ ơ, chỉ nói một câu “Con muốn làm gì thì cứ làm cái đó, sau này chính con hãy tự mình nuôi bản thân và Ương Ương, nghĩa vụ của mẹ đã hết rồi.”

Triệt nghe xong, đột nhiên cảm thấy nội tâm mình vô cùng đau đớn, không phải vì mẹ không chu cấp viện trợ nữa mà vì phút chốc hiểu được hai mươi mấy năm qua hóa ra mẹ cũng chỉ coi hần như một nghĩa vụ....

Nhớ lại quãng thời gian ba bỏ đi, những ngày đầu còn một mình cô đơn tỉnh dậy bật khóc, không có ai làm bạn, cũng không có ai an ủi, dù vậy hần vẫn mong mỗi tình thương ở mẹ, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của mẹ thì yêu cầu gì hần cũng nói không nên lời. Mặc dù có đôi khi hần cả gan làm nũng thì mẹ cũng hờ hững mà đối phó, hoàn toàn cảm nhận được điều hần thực sự khao khát là gì. Nước mắt chảy nhiều thì tuyến lệ cũng từ từ khô cạn, hần dần học được cách không còn thút thít nỉ non, đem hết thấy tất cả dần xuống tận đáy lòng, lựa chọn lạnh nhạt quên đi. Nhưng rồi, Ương Ương xuất hiện, chỉ có Ương Ương là đặc biệt, dù ban đầu sự xuất hiện của Ương Ương cũng phiền toái và không vui vẻ gì nhưng khuôn mặt tươi cười ngây ngô của bé cùng cuộc gặp gỡ đáng thương đó đã khiến hần đồng cảm và thương tiếc. Cả hai đều cùng bị cha mẹ bỏ rơi, vì sao không nghĩ ra biện pháp sống thoải mái cùng nhau. Mà ngay từ đầu, làm thế đối với Ương Ương cũng là ngoài ý, nhưng đã có lần thứ nhất thì rồi cũng sẽ có lần thứ hai, thứ ba, con người khi sa lầy vào dục vọng thường dần dần đánh mất lý trí. Hồi đấy hần còn cảm thấy day dứt vì tội ác mình làm, cũng từng nghĩ tới việc sẽ chấm dứt nó, song khi hần chứng kiến Ương Ương mỗi lần rất vui vẻ và thoải mái tiếp nhận hần làm tất cả thì hần lại cảm thấy thực ra tiếp tục cũng không có gì là không tốt. Chính vì vậy lý trí cách hần ngày càng xa, và cuối cùng thì hần đã mang theo Ương Ương đi vào một con đường không cách nào quay đầu trở lại được.

Ương Ương, chỉ cần có Ương ương là tốt rồi, hần nhớ tới tiểu đồng tây đáng yêu kia, nội tâm cảm thấy thật nhu hòa, tình thương của mẹ mà hần vẫn luôn mong muốn đã thành điều mà cả đời này hần không thể có, nhưng Ương Ương lại là tất cả những gì cuộc đời hần có sau này.

.
.
.

Triệt cuối cùng đã lựa chọn làm ở một công ty thương mại, hần biết rõ bắt đầu từ ngày hần đi làm, kinh tế của hần và Ương Ương chính thức độc lập rồi, mẹ và hần đã là hai người dưng.

“Ca ca, anh trở về rồi.” Ương Ương vừa trông thấy hần tan tầm về nhà, lập tức chạy vội đến.

Đi làm mỗi ngày hắn đều trở về rất muộn nên không còn cách nào đón Ương Ương tan học, nhưng Ương Ương cũng rất nghe lời, mỗi ngày đều tự mình về nhà, vì vậy hiện giờ hằng ngày Ương Ương đều ở nhà chờ hắn trở về. Còn về phần mẹ, sau khi hắn tốt nghiệp không bao lâu liền được công ty điều đến chi nhánh khác làm việc rồi nên ngôi nhà này giờ chỉ còn hai người là hắn cùng Ương Ương mà thôi.

“Ăn cơm chưa?” Hắn sờ sờ cái đầu nho nhỏ của Ương Ương, sợi tóc mềm mại ‘chảy’ vào giữa ngón tay hắn..

“Còn chưa ăn a

.”

“Anh không phải đã nói là nếu buổi tối 7h mà anh còn chưa về thì em hãy một mình ăn cơm trước sao?” Hắn thở dài, giờ cũng đã hơn 8h rồi.

“Em muốn đợi ca ca...” Ương Ương nhỏ giọng nói.

“Hiện tại ca ca đi làm rất bận nên phải thường tăng ca, nếu em cứ đợi anh về thì kiểu gì bụng cũng sẽ rất đói” Hắn cầm tay Ương Ương đi vào phòng bếp “Muốn ăn gì nào?”

Thường ngày Ương Ương vẫn luôn luôn thật thà nói ra suy nghĩ của mình nhưng hôm nay lại không trả lời, chỉ nắm tay hắn so với bình thường mạnh hơn chút xíu.

Tiến vào phòng bếp, hắn bỗng ngây người, chỉ thấy trên bàn đã bày biện xong mấy món ăn đơn giản.

” Em làm sao?!” Hắn kinh ngạc hỏi.

Ương Ương mặt đỏ lên, gật gật đầu.

“Lúc nào học vậy?” Hắn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Ca ca đi làm về luôn luôn vào tối muộn, tăng ca khổ cực như vậy mà lúc về vẫn cố gắng làm cơm, cho nên...cho nên Ương Ương nghĩ muốn mình làm...” Ương ương ngẩng đầu nhìn hắn “....mỗi ngày đều nhìn ca ca nấu cơm, Ương Ương cũng học được một chút ít, sau này buổi sáng ca ca không cần phải dậy sớm chuẩn bị sẵn cơm cho Ương Ương rồi”

Đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên, Triệt cố nhịn nước mắt chảy xuống, ngồi sụp xuống, ôm chầm lấy thân thể mảnh khảnh của Ương Ương vào lòng. Vừa mới tốt nghiệp nên chính hắn đi làm cũng cảm thấy rất vất vả. Quá nhiều vấn đề cần giải quyết trong khi kinh nghiệm không hề có, những gì học được trong trường học cũng chỉ là lý thuyết suông, vì cuộc sống của hắn cùng Ương Ương nên hắn phải cố gắng hơn người khác mới có thể sinh tồn được. Không ngờ Ương Ương lại hiểu chuyện như vậy, đã đem lại cho hắn niềm an ủi lớn lao, trái tim hắn rất cảm động.

“Cảm ơn em! Ương Ương.” Hắn nhẹ nhàng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Ương lại một lần nữa thẹn thùng đỏ ửng lên.

Tuy nhiên do lần đầu tiên làm nên tay nghề của Ương Ương nấu cũng chưa được tốt lắm nhưng vẫn có thể tạm ăn được. Từ nay về sau, cơm tối cứ giao cho Ương Ương toàn quyền xử lý chắc chắn tay nghề nấu ăn của Ương Ương cũng sẽ ngày càng tốt hơn bây giờ.

.

.

.

Việc học hành của Ương Ương hầu như không có gì khiến hắn phải bận tâm cả, nghỉ hè qua đi, hắn đã qua được thời gian thử việc ở công ty, công việc cũng dần dần vào quỹ đạo, Ương Ương thi đậu được vào trường trung học cũ của hắn, chính thức trở thành học sinh trung học rồi.

Đến trường ngày đầu tiên, Ương Ương đã có thể cảm thấy ngay môi trường ở đây với tiểu học có rất nhiều điểm không giống nhau, có nhiều học sinh hơn, ăn mặc cũng kì quái, mà các giáo viên cũng không thân thiện như ở tiểu học, cảm giác nghiêm túc hơn rất nhiều.

Tại buổi lễ khai giảng, hiệu trưởng càng thêm nhấn mạnh “Mỗi học sinh học tại trường này đều phải mặc đồng phục, cũng nhất định phải tuân thủ các nội quy trong trường, nếu không sẽ trừ vào điểm hạnh kiểm và báo về cho gia đình; đối với những học sinh liên tục sai phạm, không biết sửa sai sẽ bị đuổi học.”

Nhưng mà áo sơ mi màu trắng xanh mặc vào lại rộng thùng thình, rất nhiều học sinh đều không thích mặc. Ương Ương nhận được đồng phục thì phát hiện size áo so với bé lớn hơn một số, nhìn thấy các bạn xung quanh cũng đồng cảnh ngộ, thầy giáo giải thích size áo lớn như vậy cố gắng mặc thôi, về sau khi trưởng thành hơn cũng không cần đổi mới.

Tan làm, Triệt về đến nhà trông thấy Ương Ương mặc đồng phục rộng thùng thình, nhin không được bật cười.

“Không cười nữa...” Ương Ương bất mãn nhìn hấn “...thầy giáo nói rộng thế này thì có thể mặc được ba năm, đồng phục của các bạn ai cũng đều lớn thế này a

~~ “

“Vậy sao?” Triệt vẫn cảm thấy rất buồn cười, tuy nhiên năm đó đồng phục của hấn cũng rất lớn.

“Anh mà còn cười nữa là em sẽ không cho anh ăn cơm nữa đâu” Ương Ương xuất ra đòn sát thủ.

“Không muốn đâu

~~!” Triệt lập tức đầu hàng, khuôn mặt gian xảo “Nếu như anh chết đói thì sẽ không thể cùng Ương Ương làm rồi”

Nhưng mà bất kể thế nào, Triệt vẫn cảm thấy bộ đồng phục rộng thùng thình thế này mặc vào trông như áo của đạo sĩ vậy, Triệt vẫn ưa thích ngắm Ương Ương mảnh mai hơn. Vì vậy hấn nhin không được kéo Ương Ương vào ôm, vén đồng phục của bé lên, ừm, vẫn còn cái eo mảnh khảnh duyên dáng đây rồi.

Hấn một bên vuốt eo nhỏ của Ương Ương, một bên thủ thủ “Đem đồng phục thay ra nhé.”

Ương Ương đỏ mặt, gật gật đầu.

Vì vậy hấn liền cởi đồng phục của Ương Ương ra, một đôi nụ anh đào đáng yêu như ẩn như hiện trước mắt. Không chút do dự, Triệt như một sắc lang từng nhát từng nhát cắn cắn một trong hai nụ hoa, tinh tế nhắm nháp.

“YAA.A.A.

” Ương Ương thoáng run rẩy một chút, giãy giụa thân thể trốn tránh “Em... em còn chưa tắm rửa.”

“Không sao.” Triệt dứt khoát cởi bỏ đồng phục, toàn bộ cởi ra, sau đó giống như lột vỏ trái cây cởi cả quần của Ương Ương ra.

Nhìn ngắm thân thể mảnh khảnh trắng nõn đang vô cùng then thùng co rúc trên ghế sa lông của Ương Ương, Triệt lập tức cảm thấy tính khí bùng bùng phấn chấn lên rồi.

Hài tử mười hai tuổi, thân thể cũng đã có chút thành hình, hết sức nhỏ nhắn mà lại mềm mại, da thịt trắng trẻo phấn nộn bóng loáng.

Triệt đặt nửa người dưới của Ương Ương xuống,đút một chiếc gối nhỏ ngay dưới hông bé, sau đó hấn kéo hai cái đùi ra, tính khí màu hồng phấn cùng nụ hoa phơn phớt như anh đào hiện ra trước mắt hấn.

Thật đáng yêu a

~. Mặc kệ xem bao nhiêu lần đều cảm thấy vẫn đáng yêu như vậy.

Triệt duỗi tay nắm chặt cái tính khí nhỏ nhắn ấy, bắt đầu khuấy động.

“A

~...” Ương Ương phát ra thanh âm nho nhỏ nức nở nghẹn ngào.

Tính khí non mềm trong tay hấn dần dần cương, sau đó rất nhanh chóng đứng lên.

Đem hai ngón tay nhét vào trong miệng Ương Ương, lại để cho Ương Ương liếm ướt một chút, sau mới chậm rãi cắm vào cái cúc hoa nhỏ nhỏ kia.

“YAA.A.A.

~~” Ương Ương theo phản xạ co rút cửa vào, rồi sau đó mới từ từ thả lỏng, lại để cho hắn đưa hai ngón tay hoàn toàn đâm vào.

Nhìn cửa vào màu hồng phấn xinh xắn chăm chú ngậm lấy hai ngón tay chính mình, Triệt cảm thấy cả người đều nóng lên đến phát hỏa, một cảm giác tê liệt cùng khoái cảm tràn ngập toàn thân, vội vàng muốn tìm kiếm lối vào.

“Ương Ương...” Hắn nhẹ nhàng, ngọt ngào thì thào tên bé.

Ương Ương chớp chớp hàng mi cong vút như bướm đậu, hồn nhiên mà đầy say đắm nhìn về phía hắn.

Hắn rút tay ra, kéo Ương Ương lên, ngồi chồm hồm trên đùi hắn. Triệt kéo khóa quần xuống, lõi còn thịt của bản thân đã sớm trắng đung ra. Ương Ương đỏ mặt nhìn phân thân đang sưng cứng của hắn, duỗi bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng nắm lấy.

“Ngồi lên đi.” Hắn khàn khàn dụ dỗ bé.

Ương Ương thân thể khẽ run, lập tức nâng mông lên, hai tay quăn lấy cổ hắn, chậm rãi tới gần dục vọng của hắn.

Triệt một tay vịn lấy eo của Ương Ương, một tay nắm lấy dục vọng chính mình, nhắm ngay cửa vào mềm mại kia, có chút dùng lực, liền trực tiếp đâm vào.

“YAA.A.A....” Ương Ương phát ra một tiếng rên rỉ.

“Đau không?” Hắn khàn khàn thương hỏi.

Ương Ương cắn môi lắc đầu, trong mắt hiện lên ánh lệ.

“Vẫn ổn chứ.” Hắn thương yêu nói.

“Không việc gì đâu...” Ương Ương hít một hơi “....chậm một chút là được rồi, cũng không phải quá đau nhức, Ương Ương cũng muốn ca ca a

.”

Ương Ương uốn éo nhúc nhích thân thể, đại khái đã tìm được một tư thế thoải mái, chậm rãi hạ eo xuống, đem phân thân của ngấn ngậm vào.

Chật quá! Triệt trong lòng cảm thán. Nội bích vừa mềm mại vừa ướt nóng chăm chú vây chặt lấy dục vọng của hắn, hai chân thon mảnh do tư thế ngồi biến thành quăn quanh ngang hông hắn.

Dường như không thể đợi chờ thêm nữa, Triệt nắm lấy vòng eo mềm dẻo mảnh khảnh của Ương Ương, lên xuống dùng lực bắt đầu chuyển động.

“A... A...” Ương Ương như vừa thống khổ vừa khoái hoạt, mang theo khóc âm nức nở rên rỉ.

Tình ái kịch liệt liên tục như vậy khiến Ương Ương rốt cục không chịu đựng nổi, nội bích non mềm đột ngột co rút mãnh liệt.

“A ——!”

Triệt hô to một tiếng, một dòng nhiệt phóng ra, rót sâu vào trong cơ thể của Ương Ương.

Toàn thân Ương Ương run lên, dùng sức ôm sát cổ hắn, dần dần xụi lơ.

Hưởng thụ dư vị sau khi cao trào, Triệt không vội vã từ trong Ương Ương rút ra, mà vẫn một mực ôm chặt bé, ôn nhu vuốt ve phía sau lưng cùng cổ bé.

“Ca ca...” Ương Ương từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tràn đầy mồ hôi tinh tế.

Không cách nào chống cự được sự hấp dẫn như vậy, Triệt cúi đầu, ôn nhu hôn lên đôi môi mềm mại kia. Thật sự là rất đáng yêu, tại sao tiểu đồng tây này lại có thể khiến người ta yêu thương đến nhường ấy? Triệt cảm thấy hẳn thật quá hạnh phúc.

Lenivy: Ngọt quá!!!! >"< sâu="” răng="” mắt="” rồi="”>

4. Chương 4

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Tiếng chuông tan học vang lên thông báo buổi học sáng này kết thúc và giờ đã đến thời gian nghỉ trưa.

Ương Ương cất kỹ sách giáo khoa, cầm hộp cơm ra ngoài phòng học, hướng đến bãi cỏ sau trường, chỗ đó đang có người đợi cậu cùng ăn cơm trưa.

Xuyên qua một con đường nhỏ, tiếp tục đi xuống con dốc nữa thì một thảm cỏ xanh mượt dần dần hiện ra trước mắt, bờ tường đổ nát bao quanh một góc trường, những cây ngô đồng rủ bóng, dưới tán cây thật đúng là nơi lý tưởng để hóng mát.

“Hạo Ương, cậu đã đến rồi.” Một cô bé xấp xỉ bằng tuổi Ương Ương đang ngồi dưới tàng cây, vẫy vẫy tay gọi cậu tới.

“Hôm nay cậu chuẩn bị thứ gì thế?” Ương Ương đi tới ngồi xuống, tò mò nhìn vào hộp thức ăn của cô bé kia.

“Súp lơ, tôm rang, còn thêm món ớt chuông xào cay nữa.” Cô bé mở hộp đựng, đưa đến trước mặt cậu bé xem.

Mùi hương thơm lừng cùng màu sắc món ăn thật tinh tế. Màu đỏ của tôm cùng màu xanh tươi của súp lơ, còn cả vị cay cay của món ớt chuông xào với hạt tiêu, thật khiến cho người ta phải chảy nước miếng thèm thuồng.

“Ăn thử đi.” Cô bé kia gấp một miếng súp lơ đưa đến bên miệng Ương Ương.

Cậu há miệng cắn, ‘ừm ừm... vừa giòn lại vừa rất non, ăn rất ngon miệng’.

“Ngon thật!” Cậu khen ngợi.

“Cậu thì sao? Hôm nay có gì?” Cô bé nhìn về phía hộp của cậu.

“Không có gì đặc biệt cả.” Ương Ương mở hộp cơm ra, chỉ là mấy món ăn đơn giản.

“Anh của cậu trưa nay không ăn ở công ty đúng không?” Cô bé cười rất bí hiểm, hỏi.

“Đúng vậy.” Trên mặt Ương Ương có chút nóng.

“Biết ngay mà!” Cô bé mở hộp đựng của mình, gấp một ít thức ăn sang cho hộp cơm của Ương Ương “Mỗi lần anh cậu trưa không ăn cơm ở công ty, là y như rằng cậu lại chuẩn bị hộp cơm rất tùy tiện”

“Làm cơm cho mỗi một người không cần phí phạm nhiều công sức đến vậy. ” Ương Ương vừa ăn vừa nói.

“Cậu thật là, đối với anh trai thật quá tốt.” Cô bé cảm thán.

Ương Ương khẽ cười một tiếng, không hề đáp lời, vùi đầu ăn cơm.

Hạo Ương, mười lăm tuổi, học năm thứ ba của cấp 2, còn cô bé bên cạnh cậu là một người bạn học, nhưng lại không cùng lớp. Hai người quen biết với nhau cũng vì hộp cơm. Những học sinh giữa trưa không về nhà thường đi ra ngoài mua đồ ăn nhanh hoặc vào trong căng tin trường học ăn, Ương Ương vì thấy đồ ăn nhanh vừa đắt lại vừa không đủ dinh dưỡng, nên cậu quyết định chuẩn bị sẵn hộp cơm cho mình và ca ca mang đi. Có điều, những bạn học cũng mang cơm hộp theo như cậu rất ít, có lần đang ăn cơm dưới tán cây ngô đồng này thì bất chợt gặp mặt cô bé này, chứng kiến một nam sinh mang theo hộp cơm ngồi ăn một mình nên cô bé Từ Nhược Nhân lúc đó rất kinh ngạc. Về sau, hai người vì thường xuyên trao đổi trò chuyện nên cũng bắt đầu thân thiết, từ đó liền ước định mỗi ngày đều hẹn gặp ở đây để ăn cơm hộp cùng nhau, lúc đầu chỉ đơn thuần trao đổi những món tâm đắc của bản thân dần dần chuyện gì cũng tâm sự hết với nhau.

Lâu dài thỉnh thoảng thấy hộp cơm của Ương Ương được chuẩn bị rất sơ sài qua loa, cô bé liền hỏi cậu tại sao. Hóa ra do cậu mỗi sáng sớm đều sẽ làm hộp cơm cho anh trai và mình, có đôi khi nếu ca ca nói buổi trưa phải ra ngoài tiếp khách nên không cần chuẩn bị cơm thì cậu liền chuẩn bị bữa ăn rất đơn giản cho mình rồi đi học.

Việc hai người thường ăn cơm cùng nhau bị các học sinh biết được nên có tin đồn lan truyền ra rằng hai người đang hẹn hò, nhưng do hai người trong cuộc không lên tiếng nên sự tình cũng dần dần bị lãng quên...

“Đúng rồi, gần đây có một nam sinh tỏ tình với tớ.” Từ Nhược Nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ai vậy?” Ương Ương khá tò mò hỏi.

“Lâm Khải.” Từ Nhược Nhân nói ra một cái tên, đó là chủ tịch học sinh khối cấp 3 ở trường.

“Oa, là Lâm Khải, học trưởng đứng đầu ở trường học chúng ta đó!” Ương Ương khoa trương hét lên.

“Chính thế nên tớ mới đang cân nhắc có nên thử một lần hay không.” Từ Nhược Nhân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời “....người đó tuy rất ưu tú nhưng không đẹp bằng Hạo Ương a

~ “

Ương Ương sững sờ “Sao tự nhiên lại nhắc tới tớ làm gì?”

“Bởi vì...” Khuôn mặt của Từ Nhược Nhân đột nhiên cách trước mặt cậu có 10 cm, vừa như nhìn lại như không nhìn vào cậu, nói “Hạo Ương à, tớ luôn mong đẹp như cậu vậy!”

“Vì sao cậu lớn lên lại đẹp hơn cả mấy cô gái thế hả?!! ” Từ Nhược Nhân không cam lòng nói.

Ương Ương lập tức im bặt. Tưởng mạo đầu phải do cậu quyết định chứ, tuy đều là do di truyền từ vẻ đẹp của mẹ nhưng cũng đâu đến mức như lời Nhược Nhân nói là so với con gái còn đẹp hơn chứ.

Từ Nhược Nhân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Ương Ương, mắt to long lanh rất xinh đẹp, bờ môi hồng phơn phớt như những cánh hoa, da thịt trắng nõn non mềm, thật sự là một dung mạo lý tưởng.

“Này này, cậu đang muốn tìm bạn trai hay muốn tìm bạn gái thế hả? Tìm một anh chàng soái ca là được rồi, chứ đẹp để làm gì đâu?” Ương Ương nhắc nhở cô bé.

“Cũng đúng...” Nghe vậy, Từ Nhược Nhân cúi đầu trầm tư.

Phải đến nửa ngày sau, cô bé mới ngẩng đầu lên, trong mắt toát ra ánh hào quang “Tớ quyết định rồi! Tớ sẽ thử yêu đương một lần!”

“Chúc mừng cậu!” Ương Ương rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cho tới giờ, Hạo Ương vẫn luôn canh cánh trong lòng về vẻ ngoài của mình, bởi vì bề ngoài của cậu rất dễ cuốn hút mấy cô gái như Nhược Nhân, đây cũng chính là một trong những nguyên do cậu và cô bé quen thân với nhau. Tuy là thế, nhưng khi tiếp xúc qua thì nàng lại không có cảm giác với Ương Ương, sở dĩ luôn bắt gặp so sánh những người con trai khác với Hạo Ương, có lẽ là bởi vì ao ước có nét đẹp như Ương Ương.

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Ca ca, anh đã về.”

11h30 đêm, Triệt mới về nhà, chỉ thấy Ương Ương đang nằm ngủ trên ghế sa lon chờ hấn. Đột nhiên bật đèn sáng nên Ương Ương không kịp thích ứng tỉnh giấc, dụi dụi hai con mắt.

“Sao không lên giường ngủ?” Triệt đau lòng nói.

“Chờ anh a

~” Ương Ương ngồi dậy “Anh tắm luôn nhé? Em đi mở nước.”

“Thôi, để anh tự làm được rồi..”

Ương Ương vẫn đi vào phòng tắm, bên trong truyền đến tiếng nước chảy.

Trải qua vài năm cố gắng, ca ca đã được thăng chức làm trưởng phòng, chính vì vậy mà công việc của ca ca cũng càng ngày càng bận rộn, số lần đi làm về khuya cũng càng ngày càng nhiều, mà cậu phải đợi ca ca trở về nhà thì mới an tâm. Cậu có thể cảm nhận được ca ca rất mệt mỏi và áp lực, nhưng bản thân lại không cách nào có thể sẻ chia nên cảm thấy rất buồn rầu, ngoại trừ những công việc vặt hàng ngày, cậu thật sự không biết cậu còn có thể làm được gì để giúp ca ca nữa.

“Nước chuẩn bị xong rồi.” Ương Ương đi ra khỏi phòng tắm, nói với Triệt đang ngồi trên sa lon.

“Cảm ơn em!” Triệt đứng lên, đi vào phòng tắm, sau đó tự nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nói với Ương Ương “Đêm nay tới phòng anh ngủ nhé.”

“Vâng....” Khuôn mặt của Ương Ương nóng bừng, nhẹ giọng đáp ứng, đưa mắt nhìn hấn đi vào phòng tắm.

Cầm áo khoác cùng găng tay da đang để trên sa lon của ca ca cất gọn đi, Ương Ương đi vào phòng ngủ, cởi quần áo ra rồi tiến vào nằm trên giường, chiếc chăn mềm mại dán vào da thịt trần trụi, tạo một cảm giác thoải mái nói không nên lời.

Ngày mai là thứ bảy không cần đi học, thế nên ca ca mới gọi cậu tới ngủ cùng, thường ngày vì sợ không khống chế nổi dục vọng sẽ ảnh hưởng đến giờ giấc nghỉ ngơi của cậu nên ca ca hay để cậu ngủ trong phòng riêng.

Một lát sau có tiếng bước chân vọng lại ngày càng gần, giường có chút lún xuống, lập tức một thân thể ấm áp từ phía sau ôm lấy cậu.

“Ương Ương...” Hấn gọi tên cậu, nhẹ nhàng hôn vào gáy.

Ương Ương xoay người lại, hai tay nhu thuận quấn quanh cổ hấn, khuôn mặt dán vào ***g ngực hấn, tùy ý để tay Triệt chạy loạn trên thân thể mình.

“Ca ca...” Cậu thở hổn hển, tay của hấn đang trên người cậu nhen nhóm dục hỏa.

Triệt kéo hai chân cậu ra, trực tiếp đưa tay vào.

Ương Ương phối hợp nâng một chân lên, quấn quanh hông hấn, cốt để cho tay hấn không gặp trở ngại gì.

Triệt vuốt ve tinh khí non nớt của Ương Ương, một lát sau đưa tay hướng về phía dưới sờ soạng, tìm được cửa vào mềm mại liền dừng lại chơi đùa vờ về giúp nó thả lỏng, thẳng đến khi cúc hoa dần dần mở rộng, cho phép tay hấn đưa vào thăm dò.

“Liếm nó ướt đi nào.” Khi thấy sau huyết của Ương Ương đã nở lỏng, Triệt cầm lấy tay Ương Ương kéo xuống, đặt tay cậu lên phân thân đã cương cứng của mình.

Ương Ương có chút thẹn thùng, cắn cắn môi, sau đó liền nhẹ nhàng co rút thân lại, chui vào trong chăn.

“Ừm

~” Triệt cảm giác được khoang miệng nóng ướt non mềm của Ương Ương đang ngậm lấy phân thân của hấn, bắt đầu liếm láp.

Được một lúc, Triệt kéo Ương Ương lên, áp cậu xuống giường, ngồi đối mặt cậu, bành hai chân cậu sang hai bên.

Có lẽ là bởi vì tư thế mặt đối mặt rất ngượng ngùng nên khuôn mặt Ương Ương đỏ ửng, các đành nhắm mắt lại, lông mi thật dài không ngừng rung rung, thân thể mềm nhuyễn không chút kháng cự nằm dưới thân hắn.

Triệt nâng hông Ương Ương lên, chậm rãi đem dục vọng của mình cắm vào trong cơ thể Ương Ương.

“A...” Ương Ương thở hổn hển, đã hoàn toàn nuốt trọn được vật cực lớn của hắn.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo đang chìm đắm trong dục vọng của Ương Ương cùng thân thể trắng nõn giờ đang đỏ ửng, Triệt không cách nào nhịn được, liên tiếp dùng sức thúc mạnh vào thật sâu.

“A... A...” Tiếng khóc của Ương Ương giống như tiếng nỉ non nức nở, hai chân mảnh khảnh quăn lên eo của hắn, thân thể theo động tác của hắn đung đưa.

Hắn đột nhiên bế Ương Ương lên, chuyển thành tư thế ngồi trên đùi hắn.

“YAA.A.A.

~~!” Đột nhiên chuyển tư thế khiến cho phân thân tiến vào càng sâu, Ương Ương kinh hãi kêu lên thành tiếng.

“Thích anh không? Ương Ương?” Hắn ôm cậu, hỏi.

“Thí...ch.....”

“Anh sợ có một ngày em sẽ hối hận.” Triệt ôm chặt cậu, vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại sau đầu Ương Ương “....từ nhỏ anh đã làm loại chuyện này với em, anh sợ có một ngày em hối hận, oán giận anh, anh không biết nên làm sao bây giờ.”

“Vây... hãy cứ như thế này thôi.” Ương Ương suy nghĩ một chút, hôn lên môi hắn “...hãy cứ thế này, tuyệt đối đừng buông em ra.”

Nghe thấy những lời nói đáng yêu như vậy, trái tim Triệt đều như tan chảy, hắn yêu Ương Ương nhất.

Vì vậy hắn càng phải thêm cố gắng, hảo hảo “yêu thương” Ương Ương, đang đưa vòng eo tinh tế kia, lại một lần nữa kích mạnh vào chỗ mẫn cảm bên trong Ương Ương, thẳng đến khi Ương Ương khóc nức nở đạt đến cao trào trong lòng hắn, hắn cũng theo đó phóng thích ra.

Dư vị cao trào qua đi, hắn rút tính khí của chính mình ra, Ương Ương bỗng rên rỉ một tiếng “Ừm

”, liền mềm mại nằm trên giường, tiểu huyết chưa kịp khép vào đang chảy dịch thể từ hai bên đùi xuống giường.

Triệt nhìn ngắm tiểu huyết phần hồng kia, nhịn không được đem một ngón tay đâm vào.

“A

~~! Anh làm gì vậy?” Ương Ương quay đầu lại, u oán nhìn hắn.

“Em thích được anh xuất vào bên trong như vậy sao? ” Triệt vẫn đang dùng ngón tay đùa bỡn cục huyết đang chảy dịch thể của cậu.

Khuôn mặt Ương Ương đột nhiên đỏ bừng hết lên “Rõ ràng là tự anh muốn vậy mà.”

“Anh có nói là dùng bao cao su, nhưng không phải chính em nói không muốn sao?” Triệt đáp lời, hứng thú nhìn Ương Ương.

Ương Ương không trả lời, đem mặt vùi vào trong gối, không thém để ý đến hắn nữa.

“Nói cho anh biết tại sao đi mà.” Hắn nằm xuống, ôm Ương Ương vào trong ngực, vẫn cố tình truy vấn. Tuy mơ hồ đoán biết rõ đáp án, nhưng hôm nay vẫn muốn nghe chính miệng Ương Ương nói ra. Tinh dịch lưu trong người đối với Ương Ương cũng không phải tốt, nếu xử lý muộn sẽ đối với thân thể rất có hại.

“Ghét lắm....” Ương Ương xoay người, oán hận trừng mắt nhìn hắn “....không thích anh dùng bao cao su!”

“Không muốn?” Hắn lập tức xác nhận, hắn cũng không muốn phải cách một tầng màng để làm việc đó.

“Nói cho anh biết đi, anh muốn nghe em nói.” Hắn dùng ngón tay cái vuốt bờ môi mềm mại của Ương Ương, dụ dỗ cậu nói ra.

Dường như không chịu nổi sự trêu đùa vỗ về của Triệt nên Ương Ương ngậm ngón tay cái của hắn vào trong miệng. Sau đó do dự trong chốc lát rồi mới nói.

“Bởi vì, em muốn có tất cả của anh...” Nói xong câu đó, Ương Ương then thùng đầu tựa vào một bên vai của hắn.

Triệt ôm chặt cậu, mỉm cười, sau đó thò tay dò xét giữa hai chân cậu, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm một câu “Chúng ta làm thêm một lần nữa nhé.”

z**y**z**z

Buổi học chính trị thật quá nhàm chán, ca tụng đi ca tụng lại những thành tựu của khoa học chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa Mác – Lênin – Mao (Mao Trạch Đông), Đảng Cộng Sản....v.v. Cũng giống Ương Ương, các học sinh khác buồn ngủ không thêm nghe giảng nữa.

Qua mấy tháng nữa là đến kỳ thi cấp ba rồi, nếu may mắn hẳn là cậu vẫn có thể tiếp tục học trường điểm. Thành tích của cậu không phải là đặc biệt giỏi nhưng có thể coi như là ưu tú, luôn đứng trong top 5. Cậu không muốn tốn quá nhiều thời gian vào học hành, biết là được rồi, cậu không phải là thiên tài, nếu cứ cố ép bản thân thì sẽ chỉ làm cho chính mình vất vả thôi.

Ca ca sáng mai đi công tác, một tuần sau mới trở về, hôm nay sau khi về nhà cậu phải giúp ca ca sắp xếp đồ đạc. Ương Ương nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ ngợi đến xuất thần.

Mình và ca ca đến tốt cùng là quan hệ gì đây? Cậu có chút mê man. Hai nam nhân hơn nữa lại là anh em ruột, thế mà lại có quan hệ thể xác với nhau. Không còn nghi ngờ gì nữa là cậu yêu ca ca, mà ca ca cũng yêu cậu, nhưng...mối quan hệ thế này có thể tiếp tục tới khi nào? Một người đàn ông nếu như cả đời không cưới hỏi gì, hơn nữa bên người lại không có một người phụ nữ nào làm bạn, hàng xóm bạn bè chung quanh sẽ nghĩ thế nào?

Nếu như là đồng tính luyến ái, có công khai ra ngoài thì dù ít hay nhiều sẽ phải nhận lấy những ánh mắt khinh bỉ hoặc hiếu kỳ nhưng xã hội bây giờ dù sao cũng không còn kỳ thị người đồng tính nữa rồi. Nhưng nếu như là đồng tính luyến ái, mà người yêu lại là anh em ruột thịt thì sao? Một khi bị người khác phát hiện ra thì cũng không phải là chuyện đơn giản.

Cậu đương nhiên có thể kiên định với trái tim mình, cậu cũng tin tưởng ca ca... nhưng hai người bọn cậu đâu phải chỉ sống trong một thế giới chỉ có riêng hai người, xã hội này còn có biết bao con người khác, cậu và ca ca còn bao mối quan hệ quen biết, tương lai sẽ còn điều gì đang đợi chờ phía trước? Cậu không dám tưởng tượng, thực sự đó là một viễn cảnh rất đáng sợ. Lúc nhỏ, tâm tư đơn thuần, chỉ hy vọng sẽ được vĩnh viễn bên nhau là đã tốt lắm rồi, mà thực sự không có một ai can thiệp vào cuộc sống của hai người, mẹ của ca ca cho tới bây giờ vẫn luôn đi sớm về muộn, hoàn toàn không hề quan tâm tới bọn họ. Sau khi ca ca tốt nghiệp ngay lập tức đã chuyển công tác sang thành phố khác, trong nhà chính thức biến thành vương quốc dành riêng cho hai người. Nhưng giờ cậu cũng dần dần lớn lên, dùng danh nghĩa em trai liệu còn có thể ở bên cạnh ca ca được bao lâu nữa? Mười năm? Tám năm? Cậu không quan tâm người khác nhìn cậu ra sao, nhưng còn ca ca thì sao? Ca ca khẳng định cũng sẽ không quan tâm, cậu tin là thế, ca ca thật lòng yêu cậu....nhưng...cậu có thể nhẫn tâm để ca ca bị người đời khinh miệt, bài xích sao..... Có lẽ cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, có lẽ sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như thế, chỉ cần không nói, không ai biết mối quan hệ của cậu và ca ca thì sẽ không sao hết. Cậu bắt đầu ghét lớn lên, nếu như vẫn mãi nhỏ bé như trước kia, vô ưu vô lo sống bên cạnh ca ca có phải tốt không.

Thầy giáo hô “Tan học!” Cả lớp nhộn nhạo ầm ỹ vui vẻ ‘tiễn’ thầy giáo, tâm trí của Ương Ương quay trở lại lớp học. ‘Thôi, có nghĩ nhiều nữa cũng chẳng tìm ra được cách giải quyết.’ đầu óc Ương Ương vẫn luẩn quẩn trong mớ bòng bong này.

Bên cạnh có mấy nam sinh đang thương lượng sau khi tan học muốn đi trung tâm giải trí để chơi game.

“Cậu biết không? Hôm qua, ở chỗ cũ tổ đưng ngay phải một siêu cao thủ, đánh ba hiệp thì bại cả ba, hơn nữa thắng đấy vẫn còn nguyên máu khi đánh thắng tớ” Nam sinh tên Trần Kiến Bình hưng phấn nói.

“Stop dê..! Làm gì có đứa nào giỏi thế chứ?! Có phải vì cậu yếu quá không đấy?!” Một nam sinh khác khinh thường nói.

“Thực lực của tớ các cậu biết rồi còn gì, thật lòng mà nói, kỹ thuật của tớ so với các cậu thì thế nào hả?” Trần Kiến Bình cãi lại.

Mấy người khác xì mặt xuống, sau đó nam sinh lùn nhất tên Lưu Nhân Kiệt lên tiếng “Cậu so với bọn tớ lợi hại hơn.”

“Hôm nay sau khi tan học, tớ sẽ mang các cậu đi mở mang hiểu biết! Hôm qua tớ đã hẹn thằng đó hôm nay quyết đấu tiếp.” Trần Kiến Bình hoa chân múa tay vui sướng nói “...cùng cao thủ so chiêu thật là một cảm giác khó tả! Thoải mái quá! Thua người khác tớ không phục, nhưng trình độ thằng đó chơi quá siêu phàm, nó là thần tượng của tớ! Các cậu gặp sẽ biết ngay! Nhìn thằng đó chơi mới biết được cái gì gọi là nghệ thuật!”

Trung tâm giải trí cậu rất ít khi vào, trong nhà cũng có máy chơi game, thỉnh thoảng cậu cũng chơi nhưng đối với mấy trò chơi này không quá ưa thích, chỉ cảm thấy hay hay, để tiêu khiển chút thôi. Những người kia cả ngày đắm đuối vào chơi game...thật ra cũng thường là kiểu người hướng nội, trầm tính muốn tìm kiếm một điều gì đó mới lạ mà thôi.

Hết giờ học, cất hết sách vở, Ương Ương ra cổng sau của trường học đi tới một trung tâm thương mại lớn ở gần đó. Ca ca ngày mai đi công tác, cậu cần mua thêm chút đồ, tiện mua luôn đồ ăn cho bữa tối.

Đi đến cổng sau, một con phố không lớn không nhỏ hiện ra, trên đường có cả cửa tiệm uốn tóc, tiệm Internet, và nổi tiếng là khu của trung tâm giải trí.

Tiệm uốn tóc này nổi danh là cò mồi, nói là tiệm uốn tóc nhưng những dụng cụ cắt tóc cơ bản đều không hề có, cả ngày luôn thấy có mấy cô gái xinh đẹp ngồi thành một hàng trong cửa tiệm đợi khách. Trong quán Internet chật ních những học sinh cùng đủ loại người, chính vì vậy thường thấy mấy giáo viên và phụ huynh học sinh đến đây tìm người. Trung tâm giải trí thì vĩnh viễn đều rất âm ỉ, có học sinh, sinh viên, người đi làm, một đồng người vây quanh một cái máy, to tiếng bàn luận về ván chơi, trông thật là náo nhiệt.

Tuy không thích con đường này, nhưng chỗ này gần trường, cho nên một khi muốn mua đồ, Ương Ương thường đi qua nơi này.

Đi ngang qua cửa của một trung tâm giải trí, chỉ thấy trung tâm có ba tầng lầu thì cả ba tầng đều chật kín người, tràn hết cả ra bên ngoài đường, trong đó có không ít học sinh, những người ít điểm thì đang ngán ngẩm đứng ngoài cửa. Ương Ương hiểu kỳ nhìn một cái, nhưng không có dừng bước, quay đầu tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Đột nhiên có một thứ gì đó va vào người cậu khiến cậu đứng không vững, phút chốc ngã xuống đất. Còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra thì tự nhiên trên người cậu bị chịu mấy cú đập, nhiều người ngã nằm trên người cậu.

Đau quá.....! Cậu đầu óc choáng váng, hoa hết cả mắt, mấy người kia va vào rất mạnh mà thể trọng cũng không nhẹ nên cậu gần như không có cách nào hô hấp được, xương sườn cùng bắp chân bị va vào đau gần chết.

Đột nhiên đám người kia tản dần, có mấy người từ bên trong đi ra, những người đang nằm trên người cậu cũng lần lượt bị lôi lên.

“Cậu không sao chứ?” Một người nhìn ngoại hình giống như học sinh cấp 3, cúi người vươn tay kéo cậu dậy.

Cậu túm lấy bàn tay kia đứng dậy, người vẫn đau đến nỗi không thể nói được gì, cậu mơ màng nhìn người trước mặt.

“Thật có lỗi, làm liên lụy đến cậu.” Người nọ cười có lỗi “...có bị thương hay không?”

“Rất...đau...” Cậu hít thở mấy lần mới nói ra được hai từ, chắc hẳn sắc mặt của cậu rất khó coi.

“Muốn đi bệnh viện không?” Người nọ lo lắng nhìn cậu “Vừa rồi mấy người anh em của tôi xảy ra xung đột, không nghĩ tới sẽ va vào cậu.”

“Lam ca, thằng nhóc này đi ngang qua chỉ bị đụng có một cái thôi mà, không có việc gì đâu, không chết được.” Bên cạnh hắn đột nhiên có một người rất cao kêu lên.

‘Không có việc gì cả, anh thử bị đụng vào xem!’ Ương Ương trong lòng mắng thầm.

“Tôi không sao.” Cậu nhin đau, cúi người nhặt cặp sách lên, phủi phủi bụi, định rời đi.

“Lão nhị, chuyện nơi đây giao cho chú giải quyết nốt hậu quả.” Người nọ một bên phân phó, một bên lạnh lùng nhìn đám người chung quanh, đám người kia lập tức yên tĩnh trở lại, không ít người trên mặt biến sắc.

Nói xong câu đó, hắn nắm lấy tay Ương Ương “Cậu đi theo tôi!”

Ương Ương còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra đã bị hắn kéo đi.

“THẢ TÔI RA——!” Ương Ương phản kháng, nghĩ muốn tránh né.

Người nọ lại hờ hững, một mực dùng sức lôi kéo cậu đi về phía trước, khí lực khỏe đến dị thường, cậu không tài nào vùng vẫy được.

Mấy phút sau, cậu bị kéo vào một phòng khám bệnh tư nhân.

‘Chuyện gì thế này?’ Ương Ương ngồi trong phòng khám, nhìn ông lão mặc áo blue trắng trước mặt.

“Lại gây họa à?” Ông lão kia cười tùm tùm nói.

“Nào có.” Người nọ phủ nhận “....vừa rồi không cẩn thận va vào cậu ấy, hình như xương sườn bị nứt thì phải.”

“Cho ông xem nào.” Ông cụ ý bảo Ương Ương cởi áo.

Hắn làm sao biết xương sườn của cậu bị thương chứ? Ương Ương thấy lạ, nhưng thật sự là chỗ xương sườn của cậu rất đau.

“Cởi áo ra đi.” Ông cụ kia thúc giục nói.

“Không cần, cháu phải về nhà.” Ương Ương đứng lên, không về ngay thì sẽ không kịp nấu cơm mất. Xương sườn tuy đau nhức nhưng cũng không đến nỗi khó chịu. Huống chi cậu không muốn có liên quan tới mấy người không rõ lai lịch thế này.

“Tôi lo lắng thương thế của cậu sẽ nghiêm trọng, hãy để cho lão Hạ khám đi.” Người nọ đi tới ấn cậu ngồi xuống, không chút ngại ngần vén y phục cậu lên.

Bên ngực trái của cậu có một chỗ thâm tím lại, không nghĩ tới nghiêm trọng đến vậy, bản thân Ương Ương cũng giật mình.

“Woa... Có vẻ rất đau đây.” Lão Hạ đi tới, đưa tay xoa bóp ***g ngực của cậu, Ương Ương lập tức đau đến nhúm mày.

Lão Hạ cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó đi vào bên trong cầm một lọ thuốc đi ra.

“May là không bị tổn thương về xương cốt, chỉ là bị tụ máu, một tuần sau mới tan bầm, cầm thuốc này về, mỗi ngày bôi lên, nếu những chỗ khác cũng bị thương thì bôi vào.” Lão Hạ đem thuốc đặt vào trong tay Ương Ương.

“Mấy chỗ khác thì sao? Có đặc biệt đau nhức hay không? Cậu cứ để Lão Hạ khám thêm đi” Người kia hỏi cậu.

“Bình thường.”

Chỉ có chỗ xương sườn là đau nhất, bắp chân đã đỡ đau hơn rồi, có thể đi lại được..

“Thật sự là không sao chứ.” Người nọ áy náy nói “...để tôi đưa cậu về nhà.”

Tuy đã mấy lần từ chối nhưng người nọ vẫn theo chân cậu về nhà.

“Cậu ở tầng mấy?” Người nọ tiễn cậu đến tận cầu thang, sau đó dừng lại hỏi cậu.

“Tầng năm.” Ương Ương đáp, cậu ở tầng mấy thì liên quan gì tới anh ta chứ.

“501?” Người nọ suy đoán.

“Làm sao anh biết?” Ương Ương kinh ngạc nói.

“Đoán mò.” Người nọ nháy mắt mấy cái, mặt không đổi sắc nói.

Nhìn thấy khuôn mặt Ương Ương không cam lòng, người kia cười giải thích nói “Bởi vì hộp thư của phòng 501 dưới này rất sạch sẽ mà hộp thư của ba hộ khác đều đầy tro bụi chất đồng thư quảng cáo, nhất định là đã lâu rồi chưa mở hòm.”

Khu nhà này đã rất lâu rồi, nhiều người cũng đã mua phòng mới dọn đi nhưng cậu và ca ca vẫn không muốn chuyển đi.

“Tôi tên Thi Lam, cậu thì sao?” Người nọ tự giới thiệu.

“Lăng Hảo Ương.”

“Hẹn gặp lại.” Thi Lam hỏi tên hắc xong, liền vẫy vẫy tay, quay người đi.

‘Thi Lam? Thật giống tên của con gái.’ Ương Ương trầm nghĩ.

Lenivy: . Trời lạnh các nàng hãy mặc áo thật ấm và giữ gìn sức khỏe, đừng để như ta... T.T

5. Chương 5

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Warning 18+

Sợ ca ca lo lắng cho mình, Ương Ương đành nói dối là trong lúc học thể dục không cẩn thận nên bị thương. Nhìn ***g ngực và bắp chân bị thâm tím một mảng lớn, Triệt đau lòng muốn chết.

Ngày hôm sau, cậu vừa mới tới trường, lập tức đã bị nhóm người Trần Kiến Bình vây quanh.

“Lăng Hảo Ương, hôm qua anh ta không làm gì cậu đó chứ?” Trần Kiến Bình vừa mở miệng đã hỏi ngay câu này.

“Ngày hôm qua làm sao?” Cậu giả ngu. Chẳng lẽ hôm qua mấy người này cũng đang ở trong sảnh của trung tâm giải trí đó?

“Thì là cái người Thi Lam đó! Cậu không phải bị đụng ngã sao? Sau đó anh ta đưa cậu đi đâu? ” Lưu Nhân Kiệt cũng vội chất vấn.

“Chẳng thể nào cả, đi vào một phòng khám tư nhân nhỏ để tìm bác sĩ thôi, đau chết tới! Thế mấy cậu hôm qua cũng ở chỗ đó à?” Ương Ương quyết định thẳng thắn.

“Nói không chừng anh ta vừa ý cậu rồi.” Trần Kiến Bình mặt mũi đầy hưng phấn.

“Thế nào là vừa ý tớ rồi?!” Ương Ương kêu lên “...ngày hôm qua rốt cục là xảy ra chuyện gì? Các cậu thử kể lại cho tớ nghe xem nào, không hiểu nổi sao tớ lại gặp xui xẻo này nữa.”

“Cái người tên Thi Lam kia là một cao thủ game *, hôm qua tớ cùng bọn Lưu Nhân Kiệt đi trung tâm giải trí để xem anh ta đấu với người khác, về sau, người kia thua, ăn nói lỗ mồm định gây chuyện, nhưng không ngờ Thi Lam lại là đại ca của trường M! Đàn em của Thi Lam thấy có người mắng đại ca của bọn họ tất

nhân không chịu để yên rồi, nên đã kéo đến để quyết đấu với tên kia, kết quả lúc động thủ đã va vào người bên cạnh, người đó kiễ gò cũng lại và phải người khác nữa, đúng lúc cậu đi ngang qua, xui xẻo bị dính, đó...chuyện chính là như vậy.”

Đại ca của Trường M?!! Trường M nổi tiếng là trường tư của quý tộc, học sinh trong trường đa phần toàn những người có tiền, cũng rất là loạn. Không ngờ người kia lại là tên lưu manh.

Ương Ương cảm thấy mình thật không may, vết thâm tím trên ngực và chân một tuần sau mới tan hết.

“Tớ nói này, cậu phải cẩn thận với kẻ tên Thi Lam kia nhé.” Biểu tình của Trần Kiến Bình rất quỷ dị.

“Có ý gì?”

“Nghe nói...” Lưu Nhân Kiệt kéo mấy người lại gần, thấp giọng nói “...kẻ tên Thi Lam kia mặc dù có rất nhiều MM (muội muội) đi theo, nhưng anh ta lại có quan hệ thân mật nhất với một nam sinh rất thanh tú xinh đẹp, hơn nữa Thi Lam đối với nam sinh kia đặc biệt tốt, cho nên có người hoài nghi anh ta thích đồng tính luyến ái.”

Ương Ương nghe vậy khẽ giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Trần Kiến Bình đã nói tiếp “Lăng Hạo Ương, cậu đẹp như vậy....nếu không cẩn thận có khi Thi Lam sẽ thực sự có hứng thú với cậu đó!”

“Không thể nào!” Ương Ương lập tức phủ nhận theo phản xạ.

“Cẩn thận vẫn hơn! Các anh em cũng không muốn cậu bị cuốn vào mấy trò đó đâu.” Mấy người Lưu Nhân Kiệt tiến lên vỗ vỗ vai cậu rồi tản ra.

Bắt đầu vào giờ học, Ương Ương cũng không lưu tâm tới chuyện đó nữa, coi như mình không cẩn thận gặp vận đen đủi mà thôi.

.
. .

Hết giờ học, Ương Ương quyết định đi ăn MacDonald. Hôm nay bắt đầu một tuần ca ca đi công tác, cậu nghĩ nấu cơm ăn có mỗi mình thì thật phiền phức, chẳng bằng ra ngoài ăn cho rảnh việc.

Quán MacDonald cách nhà cũng không xa, Ương Ương mua một phần combo và một phần đùi gà rồi bắt đầu chậm rãi ăn. Nếu ca ca biết chắc chắn sẽ khuyên cậu ít ăn những loại thực phẩm vô bổ này. Ca ca mới đi có một ngày mà Ương Ương đã không kìm nổi nỗi nhớ nhung rồi. Mặc dù có người nói nếu cứ ở gần nhau mãi thì sẽ vì quá quen thuộc mà sinh ra chán ghét, nhưng cậu và ca ca lại không thế. Mỗi ngày sống chung bên nhau, hai người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngủ, còn có ân ái. Nghĩ đến ân ái, khuôn mặt Ương Ương bắt chợt nóng lên. Không chỉ ca ca mà chính cậu cũng rất thích làm tình a

, được ca ca mạnh mẽ ôm ấp vào lòng, cảm thụ sự vuốt ve của ca ca, lại để cho ca ca luật động trong cơ thể mình, rồi cả cảm giác được khoái cảm mãnh liệt chứ không phải do ảo giác của cậu. Nhớ cái ôm của ca ca vô cùng, Ương Ương đột nhiên cảm thấy thân thể sao mà trống trải quá.

Vừa mới ăn xong thì ngoài cửa có một đám học sinh cấp 3 bước vào, nhìn huy hiệu là của trường M. Trường M?!!! Ương Ương không khỏi liên tưởng đến cái người tên Thi Lam, hướng mắt nhìn thoáng qua thì thấy hần đứng giữa đám người kia thật, trông chẳng khác nào tâm điểm của vũ trụ. Đột nhiên hần ta quay đầu, nhìn tới chỗ cậu nở một nụ cười. Bị phát hiện rồi, Ương Ương nghĩ thầm, trên mặt không phản ứng, coi như không thấy nụ cười đó.

Sau khi cả đám ngồi xuống thì có mấy người đứng lên đi gọi đồ. Thi Lam vẫn bị vây quanh bởi đám đông nên không thấy được. Ương Ương uống xong ngụm Cola cuối cùng, đứng lên đi ra ngoài. Những người này và Thi Lam chẳng liên quan gì đến cậu cả, nên về nhà làm bài tập thôi.

Đột nhiên bị người khác vỗ vai, cậu ngoái đầu, thì ra là một người trong đám người kia. Người nọ cười cười với cậu “Lam ca mời cậu sang cùng ăn.”

“Tôi đã ăn xong rồi.”

“Không sao, đi qua ngồi tâm sự một chút cũng được.”

“Không cần.”

Người nọ lại túm lấy tay cậu, cứng rắn kéo cậu qua đó. Sao mấy người này đều y như nhau vậy chứ? Ương Ương không khỏi tức giận, làm gì cũng không thêm quan tâm xem người ta có đồng ý hay không, lại mạnh tay như vậy...nhưng trước mặt mọi người cậu ngại không dám kêu to lên.

“Lam ca, em đem người tới đây rồi ạ.” Người nọ đẩy cậu vào chỗ bên cạnh Thi Lam, cậu bị ngã ngồi vào đó.

Thi Lam mỉm cười với cậu, hỏi “Vết thương đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Anh gọi tôi tới đây chỉ vì muốn hỏi điều này? ” Ương Ương cảm thấy người này thật kì cục.

“Lam ca, được anh quan tâm đến mà tiểu tử này lại không biết điều!” Có người kêu lên.

“Tôi phải về nhà rồi!” Ương Ương đứng lên, cậu thấy chán ghét mấy người đàn em này.

Thi Lam không ngăn cản cậu, chỉ lấy ra một cái chai nhỏ đặt vào trong tay cậu, nói “Đây là lão Hạ đưa cho tôi, nhớ uống.”

Cậu rất muốn ném cái chai về, nhưng lại do dự một chút rồi vẫn nhận.

“Lam ca, Hamburger đã đến.” Một nam sinh bên cạnh Thi Lam đột nhiên mở miệng nói, thanh âm trong trẻo, rất dễ nghe.

Ương Ương nhin không được nhìn thoáng qua, chỉ thấy là một người tướng mạo tương đối thanh tú xinh đẹp, làn da trắng nõn, dáng người hết sức nhỏ nhắn.

Thấy đồ ăn đã đến, một đám người lập tức tranh nhau giành giật, ăn ngấu nghiến như ma đói. Nam sinh kia chọn lấy một cái Hamburger, lột hết giấy gói bên ngoài rồi đưa cho Thi Lam, sau đó lấy hai cốc Cola, một cốc đặt trước mặt Thi Lam, một cốc thì để chính mình uống.

Ương Ương lách qua đám người đi ra ngoài. Bên ngoài mới bật đèn đường rực rỡ, làm bừng sáng cả thành phố trẻ trung và lộng lẫy.

.
. .

Vết thâm xanh trước ngực cùng bắp chân theo thời gian cũng dần dần phai nhạt, đã không còn thấy rõ nữa rồi, Ương Ương đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn ngắm toàn bộ thân thể của mình. Ương Ương nhớ tới nam sinh bên cạnh Thi Lam, hẳn ta từng nhìn cậu một cái, con ngươi trong trẻo có một chút bài xích với cậu.

Hôm nay đã là ngày 15, ca ca sắp về rồi. Ương Ương lau khô thân thể, mặc áo sơ mi cùng quần đùi, chuẩn bị ra cửa đi mua bia. Ca ca đi chuyến bay muộn, chắc khoảng mười giờ về đến nhà, giờ mới chín giờ, trong tủ lạnh bia đã hết rồi, hôm nay buổi tối có chút khô nóng, uống bia ướp lạnh là tốt nhất.

Ngoài trời, gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, phả hơi mát dễ chịu lên da thịt. Cậu vào cửa hàng tiện dụng gần đó, mua nửa bịch bia rồi đi về nhà. Lúc đi đến dưới lầu, ngược nhìn thấy trên nhà có đèn sáng, xem ra ca ca đã về rồi, cậu nhìn đồng hồ, mới 9:30 thôi a

.

“Hạo Ương———.”

Đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa chống trộm thì có người gọi cậu. Quay đầu lại, cậu thấy dưới tán cây đằng xa cách đây vài mét có một người đứng đó, mà người ấy lại chính là Thi Lam.

Thi Lam bước tới, vẫn như trước mỉm cười với cậu “Vừa rồi tôi đến bấm chuông nhưng cậu không có nhà nên tôi đợi dưới này.”

“Có chuyện gì sao?” Ương Ương nghi hoặc nhìn hấn. Đã trễ thế này đến tìm cậu làm gì.

“Tôi trùng hợp đi ngang qua đây, định tới thăm cậu xem vết thương đã khá hơn chưa.” Ánh mắt của Thi Lam nhìn về phía chỗ ngực cậu bị thương.

“Đỡ hơn rồi.” Ương Ương nhẹ nhàng thở ra “...thuốc anh đưa rất có tác dụng, máu ứ đọng cũng đã tan hết.”

“Vậy là tốt rồi.” Thi Lam xem ra cũng có vẻ yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi phải lên nhà rồi.” Ương Ương nhìn trên lầu “...anh có muốn lên ngồi một chút không? Tôi vừa mua bia.”

Ương Ương không biết tại sao phải mời hấn, đại khái chắc bởi vì hấn một mực quan tâm tới thương thế của cậu, vốn cậu cho rằng những....tên côn đồ đều không có tình người, có lẽ hấn ta cũng không tệ lắm, có thể làm bạn được.

“Không được rồi.” Thi Lam lắc đầu “...ca ca cậu đang ở trên nhà đợi cậu đó, lúc tôi nhấn chuông cửa, anh ấy tưởng là cậu. Nhũ danh cậu là Ương Ương à?”

Thấy Thi Lam biểu lộ vẻ hứng thú, Ương Ương đỏ mặt.

“Tôi có thể gọi cậu là Ương Ương được không?” Thi Lam hỏi.

Theo phản xạ cậu lập tức lắc đầu.

“Tiếc là không được gọi cái tên đáng yêu như vậy.” Thi Lam tiếc nuối nói.

Đó là cái tên chỉ có ca ca mới có thể gọi thôi. Ương Ương trong lòng nghĩ.

“Tôi phải đi rồi, hẹn gặp lại.” Thi Lam vẫy vẫy tay với cậu.

“Hẹn gặp lại.”

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Thi Lam, Ương Ương đột nhiên kêu lên “Thi Lam, cảm ơn anh hôm nay đã sang thăm tôi.”

Thi Lam có chút hoang mang nhưng vẫn rất hứng khởi ngoái đầu lại nhìn cậu, “Lần sau tôi sẽ lại tới chơi.”

Lên lầu, vừa mở cửa ra, cậu đã bị kéo vào trong, được ôm chặt trong ***g ngực quen thuộc.

“Bia...” Cậu cố gắng ngẩng đầu, nhắc nhở trong tay vẫn còn cầm túi bia.

Triệt túm lấy cái túi bia trong tay cậu, ném sang một bên, ôm lấy cậu đi vào trong nhà.

“Bia phải để ngay vào trong tủ lạnh.” Ương Ương thương xót nhìn túi bia vất chổng chơ trên sàn nhà, nhắc nhở.

“Làm đã rồi cát.” Triệt không chút do dự đáp, chân vẫn bước không ngừng.

Ương Ương lại đỏ mặt, không nói gì nữa.

Nghĩ rằng ca ca sẽ mang cậu vào phòng ngủ, nhưng không ngờ cậu lại bị đặt trên ghế sa lon trong phòng khách.

Quần áo rất nhanh bị lột sạch, Triệt vuốt ***g ngực cậu từng bị tím bầm, hỏi “Còn đau không?”

“Không đau, đã đỡ hơn rồi.” Ương Ương nhìn người đàn ông cậu yêu trước mặt.

Triệt hôn cậu, Ương Ương hai tay ôm lấy cổ hấn, nhiệt tình đáp lại.

“Có nhớ anh không?” Triệt một bên hôn lên da thịt cậu, một bên làm càn vuốt ve thân thể cậu.

“Có...” Cậu thở hổn hển.

“Có tự làm một mình không?” Triệt một tay nắm chặt tinh khí phần hồng giữa hai chân cậu, vừa nói.

“Không có a

~~” Ương Ương cắn môi.

“Lúc anh ở bên ngoài nghĩ đến Ương Ương đã không nhận được tự mình làm mất rồi.” Triệt cắn vành tai của cậu, trầm thấp nói.

Thân thể trắng nõn của Ương Ương then thùng, lập tức nổi lên màu ửng hồng nhàn nhạt.

Triệt khuấy động nhẹ nhàng tinh khí phần hồng của cậu, rồi cúi đầu xuống ngậm lấy, từ từ liếm láp.

“A

” Ương Ương nhận không được bắt đầu rên rỉ.

Triệt ngăn eo cậu vặn vẹo, thè lưỡi liếm láp trong chốc lát, liền dứt một cái gối mềm dưới lưng cậu, sau đó tách hai chân cậu ra, bành sang hai bên, cúc huyết màu phần hồng mê người liền hiển lộ.

Triệt trườn mên thè lưỡi liếm cửa huyết vẫn đang đóng, đầu lưỡi áp vào bên trong, khiến cho thân thể mảnh khảnh của Ương Ương khe khẽ run rẩy.

“Đáng ghét...” Ương Ương vô thức thì thào ra những lời này.

Triệt dùng đầu lưỡi búng bình tiếp tục tấn công, cho đến khi cúc huyết đóng chặt dần dần mềm mại mở rộng ra.

“A

” Thời điểm Triệt đem đầu lưỡi hoàn toàn tiến nhập vào trong, thân thể Ương Ương lại run lên.

“Quay người lại.” Triệt dùng động tác, ôn nhu nói.

Ương Ương nghe lời xoay người, quỳ ghé trên ghế sa lon, giữa hai mông trắng nõn do bị liếm nên dịch thủy sau huyết xinh đẹp tràn hết ra. Triệt kéo khóa xuống, quần cũng không cởi liền trực tiếp đâm vào.

“Đáng ghét a

~ Ngứa.....” Bị quần âu của ca ca ma sát vào mông, Ương Ương phàn nàn không hài lòng.

Triệt một bên tiếp tục thúc mạnh, một bên kéo quần xuống, từ phía sau ôm lấy lưng cậu, không ngừng hôn.

“A... A...” Tốc độ của Triệt ngày càng tăng lớn, Ương Ương vô thức bắt đầu rên rỉ.

“Thích không?” Triệt hỏi cậu.

“Ừm

thích...”

Triệt như ngầm nhận được sự ủng hộ, lấy tay giữ chặt eo cậu, dùng sức thúc mạnh càng ngày càng nhanh hơn, nhìn hình dáng cúc huyết mở rộng rồi lại co rúm còn thịt đang ra vào của hắn, Triệt cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Dù đã làm bao nhiêu lần, đều vẫn chặt như vậy. Triệt trong lòng thầm nghĩ, bất kể làm thế nào thì cúc huyết phía sau của Ương Ương đáng yêu luôn chăm chú ngậm chặt phân thân của hắn.

Thân thể này, cả đời đều là của hắn. Triệt chìm đắm trong khoái cảm, mơ mơ hồ hồ nghĩ như vậy, đúng vậy, cả đời đều là của hắn.

Một lúc lâu sau, sau huyết của Ương Ương co rút nhanh chóng, Triệt xuất ra trong cơ thể cậu, thân thể Ương Ương cũng run lên, xuất ra trong tay hắn.

Thở sung sướng, Triệt kéo Ương Ương dậy, ngồi trong ngực hắn, tinh tế vuốt ve thân thể cùng mái tóc mềm hôi ẩm ướt của cậu. Ương Ương cũng ôm lấy hắn, đôi môi mềm mại chủ động dăng lên.

Một lát sau, Ương Ương cảm giác được phía dưới của Triệt lại bắt đầu cứng lên.

Ương Ương cúi đầu trông thấy còn thịt của ca ca một lần nữa ngóc đầu, nhận không được thò tay nắm lấy kích thích cùng hình dáng quen thuộc.

Nhìn ngắm động tác khả ái của cậu, Triệt cũng nhin không được nữa, nói “Ương Ương, anh muốn xuất trong miệng em.”

Ương Ương nghe xong lập tức nhu thuận xuống khỏi ghế sofa, quỳ trên sàn nhà, vùi đầu vào giữa hai chân hắn, khoang miệng nóng ướt mềm mại lập tức bao trùm lấy toàn bộ dục vọng của hắn.

Đây là côn thịt của ca ca, người cậu thích nhất, trong đầu Ương Ương tràn ngập ý nghĩ yêu thương, liếm mút vuốt ve nó như bảo bối, tựa như đang ăn kem ly vậy, tinh tế nhắm nháp hương vị của nó, dùng đầu lưỡi đảo qua thân nó rồi đến tận gốc, ngậm lấy toàn bộ đầu đỉnh, dùng đầu lưỡi đùa nghịch đôi mắt nhỏ ở chính giữa, nghe được tiếng thở nặng nề của ca ca, cậu biết rõ ca ca rất hài lòng, thích thú.

Sau đó cậu lại thè lưỡi, liếm ướt hai quả cầu của ca ca, tiểu cầu đã hoàn toàn trơn mượt.

Triệt cũng nhin không được nữa, ôm lấy đầu của cậu, ưỡn thắt lưng lên, bắt đầu ra vào trong miệng cậu.

Ương Ương nhắm mắt lại, buông lỏng thân thể cùng yết hầu, tùy ý để côn thịt của ca ca luật động trong miệng mình. Không lâu sau, ca ca tăng tốc ra vào vài lần, một dòng nhiệt lưu phun vào sâu trong yết hầu của cậu, hương vị quen thuộc lập tức tràn đầy toàn bộ khoang miệng.

Ương Ương bị sặc, che miệng ho khan vài tiếng, sau đó đem hết chất lỏng trong miệng nuốt xuống.

“Em sao thế? Có khó chịu hay không? ” Triệt lo lắng hỏi thăm cậu.

“Không việc gì đâu ạ.” Cậu tự tay lau đi chất lỏng còn lưu lại bên miệng, mỉm cười nhàn nhạt với ca ca.

Triệt nhìn ngắm khuôn mặt khả ái xinh đẹp kia, nhin không được cúi đầu hôn môi, hôn thật sâu lên môi của cậu, nơi vẫn còn lưu lại chính hương vị của hắn.

Vì người mình yêu, dù có làm gì cũng không thành vấn đề. Ương Ương trong lòng nghĩ, chỉ cần là lời ca ca nói..., bất luận thế nào, cậu đều tình nguyện làm vì hắn.

Lenivy: TTvTT ta toát mồ hôi a

~~~

6. Chương 6

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Một buổi chiều ngày nọ, lúc Ương Ương tan học về, vừa vào nhà thì phát hiện trước cửa có đặt một đôi guốc, trái tim cậu bỗng đột nhiên đập liên hồi, chẳng nhẽ..... Đi vào phòng khách, quả nhiên là mẹ của ca ca đã trở về!

Bà ngồi trên ghế sofa, thoạt nhìn có chút tiêu tụy, vẫn mặc nguyên quần áo công sở, bên cạnh còn có một chiếc vali.

“Chào đi ạ.” Ương Ương đánh tiếng bắt chuyện.

Như bị những lời này làm giật mình, bà chợt ngẩng đầu lên, phát hiện là cậu, bà lại thất vọng cúi đầu, có chút không kiên nhẫn nói “Triệt đâu? Còn chưa về à?”

“Ca ca chắc tầm bảy giờ mới về ạ.” Ương Ương cẩn thận từng li từng tí một đáp lời.

“Hừ!” Bà hừ mũi khinh thường, hỏi như chất vấn “Cậu với nó dạo này thế nào?”

“Vẫn tốt ạ.” Ương Ương cúi đầu.

“Nó có bạn gái chưa?” Bà lạnh lùng nhìn chăm chăm cậu.

“Chưa có ạ...” Ánh mắt kia như băng lạnh đâm vào người cậu.

“Xem ra nó làm tình với cậu quen quá rồi nên không thể hứng thú nổi với phụ nữ nữa, hay là cậu không cho nó đi tìm đàn bà?” Bà cười lạnh nói.

Trong đầu “ẦM” một tiếng. Bà ấy đã biết?!!! Bà ấy đã phát hiện từ khi nào?!! Ương Ương bối rối nhìn bà, cứng họng, một câu cũng không phản bác lại được.

“Cậu cho là tôi không biết sao?” Bà khinh thường nhìn cậu “...tôi đã sớm biết rồi! Mỗi tối cậu rên rỉ lớn tiếng như vậy, không nghe thấy thì hóa ra tôi bị điếc à?”

“Cậu quả thật càng lớn càng giống mẹ, thảo nào lại thích mỗi chài đàn ông đến thế. Tôi không biết sao Triệt lại thích làm tình với nam nhân, nhưng đàn ông mà, luôn thích phong lưu khoái hoạt, đợi đến lúc ngán thì sẽ đổi. Rồi xem cậu và nó cứ thế được bao lâu? Tôi cũng cảnh cáo cho cậu biết, con tôi nhất định phải kết hôn sinh con!!!”

Trái tim cậu đột nhiên quặn đau, không phải vì những lời lẽ khinh miệt, chửi mắng của bà mà là vì câu “nhất định phải kết hôn sinh con!!!”. Vừa nghĩ tới viễn cảnh này, nỗi sợ hãi như càn đê nghiêng lên tâm can cậu hơn. Cậu không dám tưởng tượng người anh trai yêu mến của mình sẽ có cảm tình với một người khác như thế nào, càng không dám tưởng tượng được cảnh thân thể của ca ca từng chỉ thuộc về mình sẽ quần lấy một thân thể khác ra sao. Nếu như....nếu như vậy, cậu chỉ muốn giải thoát khỏi cuộc đời này.

Cửa mở, Triệt vào nhà nhưng hai người ngồi trong phòng lại không hề hay biết.

“MẸ?! Mẹ trở về rồi sao?!!!” Triệt rất kinh ngạc, lập tức nhận ra vẻ khác thường của Ương Ương “Ương Ương! Em làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Ương Ương dường như không nghe thấy.

“Làm sao vậy?” Triệt bỏ mẹ mình qua một bên, lo lắng kéo cậu vào trong ngực.

“Mẹ, mẹ về lúc nào vậy?” Triệt một bên hỏi mẹ, một bên ôm eo cậu, như đang dỗ dành trẻ nhỏ vỗ về lưng cậu.

“Vừa về, có một số việc phải giải quyết.” Bà chán ghét liếc mắt nhìn động tác của hấn, kêu lên “Chớ có thân mật ở trước mặt ta như thế.”

Triệt biểu tình phức tạp nhìn mẹ, không trả lời, chỉ kéo Ương Ương đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Khi hấn đưa tay nâng khuôn mặt vẫn một mực cúi gầm xuống của Ương Ương mới phát hiện ra cậu đang khóc.

” Sao vậy?” Triệt đau lòng lau nước mắt cho cậu, hấn biết rõ nhất định có liên quan tới mẹ.

Ương Ương đột nhiên ôm lấy hấn, đầu tựa vào trước ngực hấn, thở thê “Nếu như anh thích một người khác, quan hệ với người đó, em sẽ.... “

“Sẽ sao?” Cậu nói tiếp quá nhỏ, hấn không nghe được.

Em sẽ chết. Ương Ương trong lòng thầm nói. Nếu như ca ca yêu mến một người khác, nếu như ca ca với người đó có quan hệ xác thịt thì chắc cậu sẽ phát điên mất. Thế giới này ngoài ca ca ra thì không còn gì đáng để lưu luyến nữa. Ngoài ca ca ra, cậu không có gì cả, không cha mẹ, không gia đình, không ai yêu thương không ai quan tâm đến.... Cậu chỉ là một đứa nhỏ bị vứt bỏ, hất hủi, thứ gì cũng không có, chỉ có cái ôm trong vòng tay của ca ca là thân thuộc nhất.... Xin anh đừng bao giờ phản bội em, nếu không, em chỉ có thể chọn cách ra đi mà thôi....

“Mẹ nói gì với em sao?” Triệt thở dài, kéo cậu ra, nâng mặt cậu lên nhìn thẳng vào hấn.

“Ca ca, đừng thích ai khác, đừng sinh con đẻ cái, đừng ân ái với bất kỳ ai trừ em ra.” Ương Ương nhìn sâu vào mắt hấn “...có thể chứ? Ca ca.”

Triệt hoàn toàn bị bất ngờ, hắn chưa từng nghĩ sẽ yêu một ai đó. Đây cũng là lần đầu tiên Ương Ương có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt đến vậy. Hắn đáp “Không đâu, anh chỉ muốn mãi mãi bên Ương Ương mà thôi.”

Ương Ương dường như thả lỏng hắn, nở nụ cười, ôm lấy cổ hắn, kiễng mũi chân hôn hắn.

Triệt như bị kích động, biết rõ mẹ còn đang ở ngoài nhưng vẫn vươn tay với vào trong quần áo của Ương Ương.

Còn Ương Ương một bên hôn hắn, một bên lại kéo khóa quần hắn xuống, đưa tay vào trong khiêu khích xoa nắn phân thân của hắn.

Đáng chết! Mẹ còn ở bên ngoài đó. Triệt nén nhịn dự vọng sắp bùng nổ, bắt lấy tay Ương Ương kéo ra “Hiện giờ không được.”

Ương Ương cắn cắn vành tai của hắn, nói “Một lát thôi, em dùng miệng giúp anh.”

Thân thể dị thường hưng phấn, giữa hai chân trướng đến đau đớn.

Ương Ương quỳ xuống, lôi phân thân của hắn ra, ngậm trong miệng bắt đầu khuấy động.

Thật là một tiểu yêu tinh! Triệt ôm lấy đầu cậu, nhắm mắt dần dần hưởng thụ.

Hắn không hề phát hiện thấy, khóe mắt Ương Ương khẽ trào ra một giọt nước óng ánh, lặng lẽ rơi trên mặt đất....

Tối hôm đó, ca ca ở trong phòng mẹ rất lâu, dường như nói rất nhiều chuyện. Cậu cũng muốn nghe nhưng không nghe thấy gì cả. Sau khi ca ca từ trong phòng đi ra cũng không giống thường ngày tới phòng cậu mà lại đóng chặt cửa ngồi trong phòng. Ương Ương một mình cô đơn tịch mịch nằm trên giường, đột nhiên rất muốn khóc, lại không khóc được.

.
. .

Sáng ngày thứ hai, cậu bị ca ca đánh thức “Ương Ương, hôm nay xin nghỉ phép ở trường học nhé.”

Cậu khó hiểu nhìn ca ca, tại sao phải xin phép nghỉ?

“Em cứ xin nghỉ đi, chúng ta phải tới bệnh viện, trên đường đi anh sẽ kể cho em nghe. ” Khuôn mặt của ca ca lộ ra vẻ mệt mỏi, hình như suốt một đêm không ngủ.

Bệnh viện? Trong nội tâm có dự cảm bất thường, nhưng cậu vẫn nghe lời lập tức xuống giường rửa mặt, gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp nói cậu bị bệnh nên xin phép nghỉ một ngày.

Ba người đi xe tới thẳng bệnh viện G, trên đường đi, ca ca cầm tay cậu nói “Ba ba sắp chết.”

“Anh nói cái gì?!” Cậu giật mình nhìn ca ca, lại nhìn đi đang lái xe ngồi kế bên.

“Mẹ trở về cũng là bởi vì chuyện này.” Ca ca bình tĩnh nói “...ba ba bị ung thư, sáng nay lại nhận được thông báo là bệnh tình nguy kịch, có khả năng sẽ không chống đỡ được bao lâu nữa.”

“Ba ba...” Ương Ương máy móc phát âm ra từ này, người cha đã vứt bỏ cậu?!! Người cha của cậu và ca ca?!! Cậu thật vất vả mới quên đi người ‘ba ba’ này, không nghĩ tới....

Khi cậu hồi phục tinh thần, thì phát hiện ra mình đã rơi lệ đầy mặt. Triệt vươn tay ôm cậu, không nói được lời nào.

***

Xuống xe, đến thẳng đến phòng cấp cứu, khi bọn cậu đẩy cửa vào trong thì đã thấy trong phòng có ba người.

Một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi, khí chất trang nhã, hốc mắt đỏ hoe, hiển nhiên là vừa khóc. Hai người khác rõ ràng là Thi Lam cùng người nam sinh ngồi bên cạnh hần lần trước ở quán MacDonald!

“Thi Lam?!!!” Ương Ương ngạc nhiên kêu lên.

“Các em quen nhau?!” Triệt cũng kinh ngạc nói.

“Hạo Ương, Triệt, dì, các vị đã tới.” Thi Lam dường như rất quen thuộc với mỗi người bọn cậu.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Ương Ương hoang mang, cậu nhìn Thi Lam, rồi lại nhìn ca ca cùng dì.

“Để tôi giải thích với các vị, trước tiên mấy người tới nhìn ba ba đã. ” Thi Lam mời bọn cậu tới trước giường bệnh, sau đó cúi xuống thì thầm với bệnh nhân đang nằm trên giường, nói “Ba ba, bọn họ đều tới thăm ba rồi.”

Ương Ương đi tới, trong ấn tượng của mình, vị phụ thân trẻ tuổi, khỏe mạnh giờ đây sắc mặt xám xịt, thoi thóp nằm trên giường bệnh, đôi má hóp sâu, mái tóc hoa râm u tối không chút khí sắc.

“Ương Ương...” Người đàn ông nằm trên giường nhận ra cậu, khoe miệng khe cong, tựa hồ là muốn cười “Con tới thăm ba rồi....ba ba.....thực xin lỗi con.....thực xin lỗi mẹ con, Thực Vân đến giờ cũng không chịu tha thứ cho ba.”

Ông đột nhiên ho khan kịch liệt, tay che miệng, thân thể run mạnh, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng thống khổ.

“Ba ba, cẩn thận một chút, từ từ nói chuyện.” Thi Lam thấy thế, ngay lập tức tiến lên nâng ông dậy, bưng một chén nước ép ông uống hết.

Người đàn ông kia cảm kích nhìn Thi Lam, vỗ vỗ tay hần “Không việc gì đâu.... “

“Triệt... Như Ngọc... Hai người cũng tới...” Người đàn ông kia quay đầu, nhìn về phía Triệt cùng người vợ trước của mình.

Triệt tâm tình phức tạp nhìn người đàn ông sắp chết kia, còn mẹ sau khi nghe thấy hai từ “Như Ngọc”, thân thể cũng run rẩy, hai hàng nước mắt chảy xuống.

“Tôi thực xin lỗi hai mẹ con... Tôi đã phụ bỏ Như Ngọc, phụ bỏ Triệt... Phụ bỏ Thực Vân, phụ bỏ Ương Ương... Cuối cùng lại làm Vũ Âm cùng Tiểu Lam phải mệt nhọc.... Tôi tội nghiệt đầy mình.... Cho nên chết không được yên lành...”

Ánh mắt ông nhìn ngấm từng người, cuối cùng dừng trên người Thi Lam “Tôi không phải là cha ruột của Thi Lam.....Nó đối đãi với tôi như cha đẻ....Tôi đã để nó phải thiệt thòi rồi.”

Người phụ nữ tên Vũ Âm kia nghe thấy thế đột nhiên khóc rống lên “Phong Hải, lúc trước nếu không phải nhờ ông thì mẹ con chúng tôi chắc chẳng còn sống được đến ngày hôm nay.”

Cảm giác khó chịu từ đáy lòng trào lên, Triệt bỗng trở nên phần nộ!!!! Người đàn ông này hai lần vứt bỏ vợ con, cuối cùng lại vì một người phụ nữ và một đứa trẻ không phải con ruột của mình, còn ở nơi này giả mù sa mưa nói cái gì phụ bỏ bọn hần, chết đến nơi rồi còn ở đây thương tiếc cho người đàn bà kia cùng Thi Lam, vậy hần với Ương Ương, còn mẹ và dì Thực Vân thì rốt cục vất ở đâu?!

Ương Ương cũng ngây ngẩn cả người, cậu đột nhiên cảm thấy ba ba gọi mấy người cậu tới không phải là vì nhớ nhung bọn cậu.

Người đàn ông kia vẫn thì thào không ngừng “Tiểu Lam đối với tôi rất tốt... Sau khi tôi chết tất cả mọi thứ đều là của Tiểu Lam ... Các người không thể tranh giành...Vũ Âm... Bà nhất định phải chăm sóc cẩn thận cho đứa nhỏ này....Đứa nhỏ này cái gì cũng tốt... chỉ là tâm quá thiện lương.....Tôi lo lắng cho nó...”

ĐỦ QUÁ RỒI!!!! Triệt thiếu chút nữa đã xông tới đánh cái người hần từng gọi là ba ba kia!!! Ông ta coi bọn hần là cái gì chưa?! Chán thì ném đi, đã thế còn cố ý gọi bọn hần tới để nhả nử không thể giành gia sản ông ta, bởi vì tất cả đều đã trao cho ‘Tiểu Lam’ ông ta yêu quý nhất! Hần thật đúng là con mẹ nó đáng khinh, vì ông ta mà khổ sở cả đêm, tưởng ông ta sắp chết nên mới đành lòng mang Ương Ương tới đây.

“Ương Ương! Chúng ta đi!” Triệt không thể nhịn được nữa.

Trên khuôn mặt của Ương Ương biểu tình rất kỳ quái, cậu lại nhìn Thi Lam rồi lại nhìn ‘người ba’ kia, đột nhiên nở nụ cười “Ba ba, con tuyệt đối sẽ không tranh giành tài sản của ba, ca ca cũng thế. Ba yêu ai thì cho người đó là được rồi, chúng con không quấy rầy ba nghỉ ngơi nữa, hẹn gặp lại!”

Mà Như Ngọc, mẹ của Triệt, lại đột nhiên như điên như dại nhào tới tát vào mặt người đàn ông kia “ÔNG LÀ ĐỒ VÔ LƯƠNG TÂM!!! KHÔNG DỪNG LẠI THÍCH CÁI LOẠI GÁI ĐIỂM CÙNG TÊN LƯU MANH NÀY!!!! Sao ông có thể đối xử với tôi như thế chứ?!! Sao có thể thế được?!!”

Thi Lam cùng Vũ Âm lập tức xông lên kéo bà ra, rồi Thi Lam nói “Dì bình tĩnh một chút!”

“BÌNH TĨNH?! Cậu nói tôi bình tĩnh thế nào được?!!”

Bà nhăn nhó trừng mắt nhìn Thi Lam “Tôi vất vả trăm bề nuôi hộ ông ta hai đứa con ruột, cứ nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày ông ta nhớ tới con trai sẽ quay trở về bên tôi, không ngờ tới người ông ta quan tâm lại là đồ con hoang như cậu!!! Sớm biết thế này, tôi nên bóp chết hai đứa con trai của ông ta! Để nhà họ Lăng vô hậu luôn!”

Thi Lam biểu tình thay đổi, còn Triệt với Ương Ương vẻ mặt càng thêm đau khổ. Thì ra mẹ nuôi bọn cậu là vì lý do này, thì ra bọn cậu đáng lẽ phải bị bóp chết. Cả Triệt lẫn Ương Ương đều cảm thấy trái tim rỉ máu, sự thật tàn khốc như vậy sao lại để hai người bọn cậu biết được.

“LĂNG PHONG HẢI! Ông tưởng là chết sẽ được giải thoát sao! Ông cứ đợi đấy! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua con tiện nhân cùng thằng con hoang này đâu!” Mẹ cười lạnh nói tiếp.

“Bà...Các người không nên làm thương tổn Tiểu Lam...Không nên thương tổn Vũ Âm...” Người đàn ông kia rất kích động, vừa rồi lúc bị tát ông ta cũng chỉ biết trốn tránh mà thôi.

Triệt không chứng kiến nổi nữa, hần kéo tay Ương Ương bỏ ra ngoài.

Thi Lam đuổi theo, kêu lên “HAI NGƯỜI HÃY NGHE TÔI GIẢI THÍCH!”

Triệt quay đầu lại, nói ra từng chữ từng câu “Chúng tôi không cần giải thích! Phiền anh sau này đừng tới tìm tôi và Ương Ương nữa, chúng tôi không có quan hệ gì với anh cả!!”

Biểu tình của Thi Lam suy sụp, Triệt không hề dừng bước, mang theo Ương Ương nghênh ngang rời đi.

.
. .

Một tuần lễ sau, trên đường Ương Ương về nhà thì bị Thi Lam chặn lại. Ương Ương trừng mắt nhìn hần, không biết hần muốn làm gì.

“Có một số việc tôi nhất định phải giải thích rõ ràng với mấy người.” Thi Lam nhìn vào mắt cậu, chân thành tha thiết nói.

“Giải thích hay không, đối với chúng tôi đã không có ý nghĩa gì nữa rồi.”

“KHÔNG! Tôi không hi vọng các người hiểu lầm tôi và mẹ, tôi có trách nhiệm phải kể những chuyện đã xảy gần đây cho mọi người biết. Ba ba đã chết...lúc hai người rời đi...”

Người đàn ông kia đã chết?!! Ương Ương nghe vậy cả kinh, không rõ là khổ sở hay cao hứng nữa. Dù sao người đó vẫn là cha cậu, nhưng loại người như thế chết cũng đáng đời.

“Cậu đi theo tôi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện, sẽ không quá lâu đâu.” Thi Lam khẩn cầu “...cứ coi như các người không chịu tha thứ cho ba ba, nhưng ít nhất các người cần phải hiểu rõ nỗi khổ của ông ấy chứ.”

Ương Ương trầm mặc, sau đó hỏi “Đi nơi nào?”

***

Thi Lam dẫn cậu tới một quán cafe gần đó, tìm một bàn gần chỗ vắng vẻ, ngồi xuống, bắt đầu kể lại sự việc lúc ba ba rời đi.

“Mẹ tôi vốn là tiểu thư nhà giàu, năm tôi tám tuổi, ông ngoại làm ăn thất bại, công ty phải đóng cửa, còn thiếu không ít khoản nợ. Ông ngoại lo lắng, đột nhiên trúng gió, nằm trên giường không gượng dậy nổi nữa. Cha ruột tôi vốn ở rể, trông thấy gia đình này lụi tàn như vậy thì bắt mẹ tôi ly hôn. Khi đó trong nhà đã không còn cái gì đáng giá nữa rồi, mẹ tôi từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, quen có người hầu hạ, giờ lại phải nuôi tôi. Ông ngoại nằm viện nếu không có tiền thuốc men thì bệnh viện sẽ dừng điều trị. Mẹ tôi không thể chịu đựng được cuộc sống như vậy nữa nên đã mang theo tôi cùng đi tự sát...”

Nói đến đây, Thi Lam lộ ra vẻ mặt thống khổ “Tôi không bao giờ có thể quên đi cái buổi tối hôm đó, tôi thiếu chút nữa đã bị chính mẹ ruột của mình tự tay giết chết. “

“Mẹ mang tôi ra bờ biển, trời đêm đen kịt mịt mù, gió biển rít lên từng cơn, tôi vừa sợ vừa lạnh, không biết mẹ muốn làm gì. Mẹ kéo tôi đi xuống biển, sóng lớn từng cơn đánh ập tới, tôi vừa sợ nước vừa khó chịu. Mẹ nói, ‘bé ngoan, con cứ đi trước một bước đi, mẹ lập tức đi ngay cùng con.’ Sau đó đi đầu tôi xuống mặt nước biển. Tôi dốc sức liều mạng giãy dụa, mẹ lại càng giữ chặt đầu tôi không buông, về sau thì tôi mất dần ý thức. Đến lúc tôi tỉnh lại, cả mẹ và ba ba đều ở bên cạnh tôi. Thì ra ba ba đem đó lái xe trên đường quốc lộ gần bờ biển để sang thành phố D bàn chuyện làm ăn, lúc soi đèn nhìn đường vô tình soi sáng tôi với mẹ và đã cứu được mẹ con chúng tôi. Mẹ rất cảm kích ba ba, ba ba nghe xong câu chuyện của chúng tôi đã nói rằng từ nay về sau không cần lo lắng nữa, ông sẽ chăm lo cho hai mẹ con. Đương nhiên, khi đó chúng tôi không biết quá khứ trước kia của ba ba. Mẹ gả cho ba ba, ba ba cố gắng làm ăn, giúp chúng tôi trả hết nợ nần, lại mời bác sĩ rất tốt đến cho ông ngoại. Không chỉ có vậy, ba ba đối với tôi cũng như mẹ đều vô cùng tốt. Khi còn bé, tôi thường cảm thấy chính ông mới là cha ruột của mình. Cuộc sống cứ như vậy phẳng lặng trôi qua cho đến nửa năm trước ba ba phát hiện ra mình bị ung thư mới kể lại hết quá khứ trước kia cho hai mẹ con tôi biết... Tôi và mẹ lúc đầu cũng rất bàng hoàng, mẹ mắng cha là một tên lừa gạt, là đồ thay lòng đổi dạ. Nhưng ba ba nói rằng là do ông bị bắt buộc.”

Thi Lam ngừng lại “Tôi chỉ là thuật lại nguyên lời ba ba nói, hi vọng cậu nghe xong không giận.”

“Ba ba nói, người vợ đầu tiên của ông là Như Ngọc, một người phụ nữ luôn đa nghi, hay ghen tuông vô cớ, lúc nào cũng lo ông ở bên ngoài có người đàn bà khác. Mỗi lần về nhà đều kiểm tra quần áo ông cùng những đồ dùng khác, nếu có gì khả nghi thì sẽ lại cãi lộn, thậm chí đôi khi trước mặt người ngoài cũng gây sự khiến ba ba rất mất mặt. Cuộc sống cứ thế mãi làm ba ba cảm thấy quá áp lực, mệt mỏi, ngay cả khi tan tầm đi ra ngoài xã giao cũng phải cân nhắc suy nghĩ, nếu có nữ đồng nghiệp hay khách hàng nữ tham gia thì lời nói và hành động càng phải cẩn trọng. Cuối cùng ba ba không thể nhịn được nữa nên đệ đơn ly hôn, dĩ Như Ngọc không đồng ý, ba ba trong cơn tức giận đã thực sự ra ngoài tìm người phụ nữ khác. Và người phụ nữ đó chính là mẹ của cậu, Thực Vân. Như Ngọc ngày nào cũng ồn ào, gây chuyện, ba ba càng cảm thấy phiền toái, dứt khoát bỏ đi, một đi không trở lại nữa.”

Thi Lam nhìn phản ứng của Ương Ương rồi nói tiếp “Sau khi ba ba rời nhà, liền chính thức sống cùng mẹ Thực Vân của cậu, nhưng ông thực sự không ngờ rằng, dĩ Thực Vân đơn thuần chỉ vì tiền nên mới đi theo ông. Vì muốn níu kéo ba ba, bà ấy đã cố ý mang thai cậu, để tránh ông ấy nhất thời nhớ mong con trai sẽ mềm lòng quay trở về. Dĩ Thực Vân mỗi ngày chỉ dùng tiền đi dạo phố, mua sắm, chơi mát chược, không chút nào quan tâm tới cuộc sống của ba ba. Có một lần, bà đưa đòi, vụng trộm cầm tiền của ba ba đi đầu tư cổ phiếu, kết quả là vốn không đủ, công ty của ba ba bởi vậy mà bị ảnh hưởng rất lớn. Công ty đó là tâm huyết suốt mấy năm khổ sở của ba ba, do ba ba tay trắng lập nên. Ba ba rất tức giận nên đã chia tay dĩ Thực Vân, lại sợ dĩ Thực Vân bám lấy không tha nên ông quyết định đi tới thành phố D, một lần nữa lập công ty bắt đầu lại từ đầu. Mãi cho đến khi gặp được tôi cùng mẹ, ba ba nói ông mới được sống một cuộc sống đầm ấm đúng nghĩa gia đình. Tôi với mẹ tha thứ cho ông, bao nhiêu năm trời ông đối với tôi và mẹ tốt như vậy, chúng tôi làm sao có thể nhẫn tâm.”

Khuôn mặt Ương Ương trở nên trắng bệch, vì có gì chân tướng sự việc lại là như thế?!! Những năm gần đây, cậu và ca ca vẫn cho rằng là ba ba ham vui trăng hoa cho nên mới vứt bỏ vợ con chứ có bao giờ nghĩ như thế. Nếu đúng như lời kể là ba ba vì không thể chịu nổi hai người vợ trước mà bỏ đi... thì cậu và ca ca có làm gì sai đâu? Ông ta chưa bao giờ về nhìn cậu và ca ca, đến chết cũng chỉ nhớ thương đến Thi Lam, coi bọn cậu như vô hình.... Vì có gì?!!!

“Kỳ thật, khi còn sống, ba ba cảm thấy thẹn với cậu và Triệt, nói hai người không chỗ nương tựa, khẳng định đã ném không ít khổ, hi vọng hai người có thể tha thứ cho ông.” Thi Lam âm thầm nói.

Ương Ương dùng hai tay bưng kín mặt, nhắm mắt lại. Sự yêu thương của ba ba dành cho cậu khi còn bé từng chút từng chút hiện ra trong đầu. Ba ba cậu sao có thể đối xử với cậu và ca ca như thế chứ? Chắc chắc, ca ca khi còn bé cũng từng được hưởng tình thương của ba ba, nếu không tại sao ca ca hôm đó lại có thể tức giận đến như vậy. Người đàn ông này đã chết rồi, dù ông ta từng đối xử với cậu và ca ca vô tình ra sao thì giờ ông ấy cũng đã ra đi. Nước mắt dành cho người đàn ông đã chết được một tuần kia không cách nào thôi chảy xuống...

Thi Lam không nói cho Ương Ương biết thêm là ba ba trước khi chết nói với mẹ, khi còn sống ông có thể cùng mẹ nên duyên vợ chồng, tuy không phải ruột thịt nhưng có được một đứa con trai hiếu thuận như vậy là ông đã mãn nguyện rồi. Tuy hẳn không ủng hộ cách làm của ba ba, nhưng dù sao ba ba đã dành hết sự yêu thương đối với con cái cho một mình hẳn, hẳn còn có thể biện bạch điều gì đây?

Hẳn chỉ hi vọng, ba ba không còn day dứt, đau khổ nữa, còn cuộc sống của Ương Ương và Triệt sẽ không còn tồn tại bất kỳ bóng ma nào nữa.

“Công ty của ba ba, tạm thời do mẹ tôi quản lý, trong đó có một phần của các người, hai anh em cậu có thể tùy lúc đến làm thủ tục xử lý.” Thi Lam nhẹ nhàng nói.

Ương Ương lắc đầu, lấy tay dùng sức lau nước mắt “Chúng tôi không muốn. Chúng tôi không muốn một đồng một cắc nào của người đàn ông kia. Ông ta bỏ đi nhiều năm như vậy, chúng tôi đã sớm không cần ông ta nữa rồi. Theo như ý ông, tất cả đều cho cậu hết. Ông ta đã chết, tôi và ca ca cũng sẽ không còn hận nữa.”

“Tôi không ép cậu, nhưng tôi vẫn sẽ giữ lại quyền lợi cho mọi người, bất kể khi nào hai người gặp khó khăn hãy tới tìm tôi. Kể từ khi tôi biết mình có một người anh và một người em, tôi vẫn luôn muốn gặp hai người, nhưng lại sợ, cho nên vẫn một mực do dự. Ngày đó va vào cậu thật đúng là duyên phận...” Thi Lam lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Ương Ương cũng cười, nói “Tôi cũng không nghĩ tới anh lại là anh của tôi.”

Bầu không khí xấu hổ cuối cùng cũng dần biến mất, Thi Lam tiễn Ương Ương đến dưới lầu, hai người vẫy tay nói lời tạm biệt.

Lenivy: Chương sau xin mọi người hãy chuẩn bị cà chua, gạch, dép....tất cả những thứ ném được để đập vỡ mặt một con hồ ly tinh ạ. (Không phải em nhé =))))))

7. Chương 7

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Công ty gần đây tiếp nhận một đơn hàng rất lớn, khách hàng cần rất nhiều hàng hóa, Triệt mấy ngày nay không ngừng tìm nhà cung ứng để liên hệ lấy hàng, thấy hàng hóa đã gom gần đủ, chỉ còn thiếu một số nhỏ đang đợi giao tiếp nữa thôi.

Kim đồng hồ chỉ đúng tám giờ tối, bên cung ứng vẫn còn đang kiểm kê xem đã đủ hay chưa, vì đợi đến lúc đó mà Triệt không dám ra về. Gọi nhiều cuộc điện thoại sang bên đó thúc giục thì bên kia vẫn bảo hẳn đợi thêm chút nữa.

Triệt rót một cốc cà phê xoa đi hơi lạnh rồi mở cửa sổ văn phòng. Một luồng gió tươi mát thổi vào. Cho tới nay, khúc mắc của hẳn với Ương Ương rốt cục đã hóa giải theo chuyện ba ba qua đời. Mặc dù hẳn cũng không hoàn toàn tin vào lời giải thích của Thi Lam, nhưng, người cũng đã chết rồi, truy cứu chuyện quá

khứ chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Mẹ lại một lần nữa bỏ đi, tiếp tục trở về với công việc ở công ty. Tuy mẹ rất oán hận ba ba nhưng đến cuối cùng là yêu nhiều hay hận nhiều hơn thì chỉ có mình bà biết.... Bà đã không làm như lời mình nói là sẽ khiến cho mẹ con Thi Lam dừng hồng sống yên thân. Có lẽ, từ cái ngày ba ba bỏ nhà ra đi, bà đã hiểu ra được cái gì gọi là bi thương đến chết. Ngay từ đầu, người bà quan tâm cũng chỉ có một mình ba ba mà thôi, dù là hấn hay Ương ương, thậm chí ngay cả Thi Lam và Vũ Âm, kỳ thật đều không làm bà bận tâm. Bà nuôi dưỡng hấn và Ương Ương hay uy hiếp trả thù Thi Lam và Vũ Âm chẳng qua cũng chỉ vì bà quá yêu người đàn ông kia, muốn cho ông ta phải chú ý, muốn níu giữ ông lại mà thôi.

Cốc, cốc

Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, cắt đứt mạch suy nghĩ của Triệt. Đã trễ thế này, công ty còn ai ở đây sao?

“Lăng quản lý, là tôi đây, có thể vào không?” Bên ngoài vang lên một giọng nữ ngọt ngào, thì ra là thư ký của hấn, Giang Băng.

“Vào đi.” Hấn đem cốc cà phê đặt trên bàn.

“Lăng quản lý, anh còn chưa về sao?” Giang Băng đi vào cười nói.

“Còn cô thì sao?” Triệt mỉm cười, nữ thư ký này gần đây làm việc khiến hấn rất vừa lòng, hơn nữa tính còn rất phóng khoáng, thỉnh thoảng hai người vẫn nói đùa với nhau.

“Thật ra tôi đã hết giờ làm việc từ lâu rồi, anh quên à? Lúc tôi về còn ghé qua hỏi anh có cần gì nữa không. Tôi trở lại văn phòng để lấy chìa khóa thôi. Về nhà định mở cửa mới phát hiện ra mình quên chìa ở công ty.

“Vậy à. Tôi còn đang đợi bên kia gọi điện thoại, lâu quá.” Triệt ngồi xuống, vươn vai, mệt mỏi nói.

“Lăng quản lý, anh làm gì cũng nên chú ý tới sức khỏe chứ.” Giang Băng đi đến phía sau hấn, đặt hai tay lên vai hấn, bắt đầu mát xa.

“KHÔNG CẦN!” Triệt cả kinh, gạt vội hai tay cô ra. Trước kia chưa từng thế, sao đột nhiên cô ta lại muốn giúp hấn xoa bóp?

Giang Băng bật cười “Lăng quản lý, anh không cần phải hốt hoảng như thế... tôi cũng không có ý đồ gì đâu.”

“Vậy sao, không có ý gì sao.” Triệt cười hồi lỗi “Tôi không quen vậy.”

Điện thoại vang lên, Triệt cầm máy nghe “Sao rồi? Có đủ không?”

Giang Băng yên lặng nhìn hấn, chỉ thấy lông mày hấn vốn đang nhăn nhó, sau lại thả lỏng ra.

“Lăng quản lý, sao rồi ạ?” Giang Băng chờ hấn cúp máy, lo lắng hỏi.

“Cũng tốt rồi, hàng tuy chưa đủ nhưng thiếu không nhiều lắm, bên cung ứng ngay đêm nay sẽ tiếp tục sản xuất, đến sáng sẽ kịp giao hàng. ” Triệt đứng lên, cầm lấy áo khoác “Tôi có thể về được rồi, đi thôi.”

“Không có vấn đề gì là tốt rồi.” Giang Băng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người ra khỏi văn phòng rồi đi vào trong thang máy. Giang Băng vụng trộm nhìn nam nhân anh tuấn đứng bên cạnh. Lăng Triệt, quản lý bộ phận đơn hàng, hai mươi lăm tuổi, mới vào công ty có ba năm đã từ một viên chức bình thường thăng cấp lên làm quản lý, làm việc rất giỏi, hơn nữa lại vô cùng quyết đoán, càng quan trọng hơn chính là tướng mạo anh tuấn nhưng chưa hề có bạn gái. Từng có rất nhiều nữ đồng nghiệp tỏ tình nhưng hấn đều nhã nhặn từ chối. Mặc dù là thư ký của anh ta, cơ hội tiếp xúc rất nhiều, nhưng anh ta lại không hề có biểu hiện đặc biệt gì với cô. Có lẽ, tối nay là một cơ hội. Giang Băng quyết tâm thâm trong lòng.

Rất nhanh xuống tới lầu một, thời điểm Giang Băng bước ra thang máy có ý giả bộ không cẩn thận, guốc cao giẫm phải khe hở của cửa thang máy, chân vẹo một cái, té ngã trên mặt đất.

“Sao vậy?” Triệt nghe được tiếng kêu thất kinh của Giang Băng, cùng tiếng động mạnh, ngoái đầu nhìn lại.

“Không cẩn thận dẫm lên khe cửa thang máy, đau quá...” Giang Băng lấy tay xoa nắn cổ chân, vẻ mặt đau đớn nói.

“Có đau lắm không?” Triệt ngồi xổm xuống, nhìn cổ chân cô chỗ đó đã nổi nên một cục sưng đỏ, đoán chừng là bị trật chân rồi.

Giang Băng chớp chớp mắt, nước mắt giàn giụa “Tôi không đứng lên nổi.”

Triệt ôm lấy người cô, dịu đi “Có muốn tới bệnh viện khám thử không?”

“KHÔNG CẦN!” Giang Băng vội vàng nói “...tôi về nhà bôi thuốc đỏ là được rồi.”

“Vậy để tôi đưa cô về nhà. ” Triệt không nghi ngờ gì, dìu Giang Băng đi ra khỏi tòa nhà, vẫy một chiếc taxi, mở cửa cho Giang Băng ngồi vào.

“Thật sự tôi không muốn làm phiền anh đâu.” Giang Băng áy náy nhìn Triệt ngồi bên cạnh.

“Không sao, nếu ngày mai chưa đi làm được thì cứ gọi điện cho tôi, tôi sẽ cho cô nghỉ phép.” Triệt không để tâm, cười.

“Cảm ơn anh.” Giang Băng cảm kích nói, cô không hề gọi hắn là Lăng quản lý như thường ngày cô vẫn gọi nữa.

Nhà Giang Băng cũng không xa, chẳng mấy chốc mà đến. Triệt dìu cô xuống xe, sau đó lại đi lên lầu, mở cửa nhà trước, rồi Triệt hảo tâm dìu cô vào phòng khách, đặt ngồi trên ghế sa lon.

“Đợi chút, uống cốc nước rồi hãy về. ” Trông thấy Triệt định ra về, Giang Băng lập tức gọi lại.

“Không cần đâu.” Triệt cự tuyệt nói, Ương Ương còn đang ở nhà đợi hắn.

“Vậy anh giúp tôi đến tủ lạnh ở phòng bếp, lấy bình nước trái cây đến đây được không? Tôi khát nước.” Giang Băng khẩn cầu.

Triệt lập tức đi vào phòng bếp, Giang Băng nhanh chóng từ dưới gầm bàn lấy lên hai cái cốc, sau đó lấy ra một bao thuốc đỏ vào một chiếc cốc, thuốc này màu trắng nhưng bởi vì cái cốc cũng màu trắng nên nếu không nhìn kỹ thì không biết.

“Đây này.” Triệt bê một bình nước trái cây lớn đặt trên bàn.

Giang Băng ngay lập tức đổ nước đầy vào hai cốc, đưa một cốc cho Triệt “Hôm nay thật sự cảm ơn anh, uống chút nước đi, anh ra về mà không uống ngụm nào sẽ khiến tôi rất áy náy”

Nhìn khuôn mặt của Giang Băng đầy vẻ khẩn cầu, Triệt do dự chốc lát nhưng vẫn nhận lấy và uống một ngụm.

“Chờ một chút, giúp tôi đi lấy thuốc đỏ được không? Tôi đi không được, nhờ anh lấy giùm!” Giang Băng lại gọi Triệt đang vội vã ra về.

Mặc dù có chút khó chịu nhưng đã đã làm người tốt thì đành làm cho chót vậy, Triệt vẫn hảo tâm đi lấy thuốc đỏ.

“Cô để ở đâu? Sao tìm không thấy?” Triệt theo hướng dẫn của cô ta, lật hết cả cái ngăn kéo cũng không thấy được lọ thuốc đỏ.

“Chắc tôi nhớ nhầm rồi, anh xem thử ngăn kéo bên kia có không.” Giang Băng mơ hồ nói.

Triệt lại tìm một lần nữa nhưng vẫn không có.

“Ôi trời, chắc lần trước tôi dùng xong để quên trong phòng ngủ rồi, anh giúp tôi vào tìm thử xem..”

Triệt nhìn cửa phòng ngủ, do dự.

“Không việc gì đâu, bên trong không có gì, đi vào tìm giúp tôi đi, xin anh đó! ” Giang Băng diễm đạm, đáng yêu nài nỉ. *ta phải nhỏ >” < ta=“” thở=“” ta=“” thở!!!=“” thật=“” quá=“” kinh=“” khủng=“” nên=“” phải=“” chen=“” ngang=“” cậu=“” chuyện=“” để=“” xả=“”>

~ sóng gió rồi..... những rất nhỏ thôi a ^.* . . . Lúc Triệt về đến nhà đã sang buổi sáng của ngày hôm sau, hắn vừa vào cửa, Ương Ương gần như vọt tới, cơ hồ muốn khóc kêu lên “CA CA!! Ngày hôm qua anh đi nơi nào?!! Sao em gọi điện cho anh cả đêm nhưng di động của anh đều tắt máy! Rốt cục có chuyện gì xảy

ra vậy?!!” Triệt im lặng. Hắn nên nói gì đây? Nói rằng tối hôm qua hắn bị nữ nhân cưỡng gian? Một lý do thật giả tạo. “Tối hôm qua sau khi tan việc, anh cùng đồng sự đi ăn tối, uống nhiều quá, nên bị say phải ở nhà đồng nghiệp ngủ một đêm.” Triệt lảng tránh ánh mắt của cậu. Ca ca đang nói dối!! “Tối qua không phải anh tăng ca sao?” Ương Ương hồ nghi nhìn hắn. “Ừ, làm thêm đến hơn tám giờ, vừa lúc còn chút việc muốn cùng đồng sự thương lượng nên anh đã đi uống chút rượu, không ngờ lại say bí tỉ.” Triệt tiếp tục nói dối. “Anh rất mệt, muốn tắm rửa rồi tới công ty làm việc, em cũng mau tới trường đi.” Triệt thúc giục. Ương Ương ảm đạm rũ mắt xuống, yên lặng đi tới phòng của mình, cầm cặp sách đi ra, Triệt không dám nhìn cậu nữa, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, toàn thân hắn đều là mùi vị của người đàn bà kia, ghê tởm đến phát ói, hắn chỉ muốn ngay lập tức tẩy rửa sạch sẽ!!! Con tiện nhân kia! Sáng nay hắn vừa tỉnh dậy đã tát vào mặt ả một cái bạt tai, người đàn bà kia không hề tức giận, ngược lại còn cười cợt, thân thể trần truồng còn đi tới đi lui trước mặt hắn, hỏi hắn có muốn làm tình một lần nữa không. Hắn muốn giết ả!!! Hắn nhất định phải làm cho cô ta vì việc này trả giá một cách đau đớn!! Ương Ương vừa ra khỏi cửa, nước mắt giàn giụa chảy xuống. Cậu nghĩ thấy trên người ca ca có mùi nước hoa, và còn có...mùi dịch thể cậu vô cùng quen thuộc sau mỗi lần ân ái với ca ca. Rõ ràng, tối hôm qua ca ca đã ở cùng một nữ nhân khác, và họ còn quan hệ với nhau.... Ngực đau quá, đau đến phát run. Tại sao lại như vậy chứ? Thân thể Ương Ương khó chịu, dường như muốn nứt ra đến nơi rồi. Cậu cắn chặt bờ môi mới có thể kìm nén được tiếng khóc trên đường. Không muốn tới trường học, Ương Ương dờ dẩn lang thang bất định trên đường, bất tri bất giác đi vào một công viên, vừa may lúc này lại không có người nào, Ương Ương tìm một chỗ yên lặng ngồi xuống, nước mắt không sao ngừng tuôn rơi. Cậu đem mặt vùi vào đầu gối, bất động trong một lúc lâu. . . . Hôm nay sau khi tan tầm, Triệt lập tức về nhà, trong lòng hắn nổi bất an càng lúc càng lớn. Hắn biết rõ Ương Ương tối hôm qua nhất định đợi hắn cả đêm không ngủ, hắn biết rõ Ương Ương lo lắng, sợ hãi.... Nhưng hắn lại không có cách nào trấn an được cậu. Hắn không muốn Ương Ương biết rõ chuyện này, đây là hắn sai, hắn không muốn làm tổn thương Ương Ương. Vừa về thì Ương Ương đã ở trong nhà. trông thấy hắn về sớm như vậy, Ương Ương có chút kinh ngạc nhưng vẫn tươi cười đón lấy áo khoác và cặp tài liệu của hắn, còn bảo hôm nay mua đồ ăn hắn thích nhất. Triệt tuy thấy hơi lạ một chút nhưng nhìn Ương Ương có vẻ không quá để tâm tới chuyện hồi sáng nên nhẹ nhàng thở phào, quyết định sau này chắc chắn phải bù đắp thật chu đáo cho cậu. Nữ nhân kia hôm nay không đi làm, nói là chân bị trật xin nghỉ phép một tuần, hắn đành mắt nhắm mắt mở cho qua. *** Ngực đau quá. Trong phòng bếp, Ương Ương lấy tay dè lên ngực. Ngửa mặt lên chớp mắt mấy cái. Không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc. Hít sâu vài cái, Ương Ương tiếp tục rửa sạch rau. Cậu ép mình tạm thời không nghĩ đến chuyện kia nữa, nếu không nhất định sẽ lại khóc lên, cậu không muốn làm cho ca ca thêm khổ tâm. Đồ ăn mau chóng được nấu xong, Ương Ương thay hắn xới cơm, sau đó bưng chén cơm lên bắt đầu ăn. Triệt có hơi nhạt miệng nhưng lại không thể phụ tâm ý của Ương Ương nên đành và cho hết. Ương Ương lại ăn rất chậm, đã ăn bao nhiêu lâu rồi mà cơm trong chén vẫn còn một nửa. “Sao lại ăn ít như vậy?” Triệt lo lắng hỏi. “Buổi chiều ở trường em có ăn một chút đồ ăn vặt, nên cũng không thấy đói lắm.” Ương Ương ngẩng mặt lên, cười khê một tiếng. Triệt không nói gì thêm, trong lòng có cảm giác quý dị, kỳ thực hắn ăn cũng không vào. Sau khi cơm nước xong, Triệt giả bộ vô tình hỏi ” Em sắp thi cấp ba rồi nhỉ?” “Vâng.” Ương Ương gật gật đầu. “Sao vậy? Có phải cảm thấy quá vất vả không?” Triệt hỏi. “Bình thường ạ, không có vấn đề gì đâu.” Ương Ương lạnh nhạt nói. “Vậy thì tốt rồi.” Nói xong những lời này, hai người đều im lặng. “Em đi rửa bát, ca ca đi tắm đi, mau đi ngủ sớm một chút.” Ương Ương phá vỡ im lặng, dọn dẹp bát đĩa trên bàn, mang vào phòng bếp. Lúc Ương Ương từ trong bếp đi ra, Triệt đã tắm rửa xong, ngồi trong phòng khách xem tivi. Vì vậy cậu quay vào trong bếp, lấy một lon bia lạnh đưa cho Triệt, cậu biết rõ ca ca có thói quen này. “Em đi làm bài tập đây ạ.” Ương Ương khê nói, nhìn hắn một cái. Triệt cứng họng, không biết nói gì cho phải. Ương Ương đi vào phòng mình, khóa cửa lại, lập tức vô lực té ngã trên mặt đất. Mệt mỏi quá, đau khổ quá. Ương Ương im ắng thâm rơi nước mắt. Cậu không dám hỏi, không dám hỏi ca ca tối qua đã ở cùng ai, không dám hỏi ca ca có phải đã yêu người khác hay không, không dám hỏi ca ca muốn đối xử với cậu như thế nào, cậu thậm chí không dám để cho ca ca biết mình đã phát giác được sự thật. Nếu như anh yêu người khác, quan hệ với người khác, em sẽ chết cho anh xem. Lời nói ngày đó một lần nữa xẹt qua đáy lòng. Nếu như ca ca không còn cần cậu... Ngực âm ỉ đau đớn như bị cứa, cậu biết rõ, nếu quả thực là vậy, cậu nhất định sẽ chết mất. Ngoại trừ ca ca, cậu không có gì cả, ngoại trừ ca ca, cậu cái gì cũng đều không cần. Cậu thật ngu ngốc, thật ngây thơ, thật biến thái. Đã biết rõ tình cảm của mình là bất thường, biết rõ mình đã sa vào mảnh tình điên cuồng này, thậm chí còn sẵn sàng không từ thủ đoạn nào để giữ ca ca bên mình. Nhưng.... Cậu không làm thế được. Ca ca yêu cậu, dù cho lúc đầu chỉ để thỏa mãn dục vọng, nhưng cậu biết rõ ca ca đã thực sự yêu cậu..... Tại sao phải yêu người khác chứ? Ương Ương bi

thương nghĩ. Chẳng lẽ là người khác đối với ca ca tốt hơn sao? Tại sao phải ân ái cùng người khác? Chẳng lẽ người khác có thể thỏa mãn ca ca hơn mình sao? Người ca ca yêu chính là một nữ nhân, một nữ nhân!!!! Chẳng lẽ thật sự giống như mẹ của ca ca nói, ca ca cuối cùng vẫn muốn kết hôn sinh con sao? Mình là một nam nhân, hơn nữa còn là anh em, có cố chấp thế nào thì cũng không thể bên nhau lâu dài. Nực cười thay, chính mình đã từng ngây thơ tin vào mơ ước viễn vông đó. Ương Ương khẽ cười một tiếng, tự chế nhạo bản thân. Cậu tin tưởng tình yêu, tin tưởng ca ca, nhưng không cách nào thay đổi được sự thật tàn khốc này.

8. Chương 8

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Warning 18+

Triệt càng lúc càng nóng ruột. Ương Ương rất bất thường! Từng ngày từng ngày qua đi, Ương Ương càng lúc càng quái lạ! Tuy Ương Ương vẫn như mọi hôm, đợi hấn về cùng dùng cơm, chuẩn bị một lon bia lạnh, giúp hấn giặt quần áo, quét dọn nhà cửa, làm những việc thường làm, đến trường đều đặn, nhưng.... Ương Ương dường như đã thay đổi rồi. Cậu ăn cơm càng ngày càng ít, hỏi thì cậu cũng chỉ nói là thấy nhạt miệng hoặc ở trường đã ăn linh tinh rồi, sắc mặt cũng trắng bệch đến phát sợ, luôn lảng tránh ánh mắt của hấn, nếu vô tình bị hấn bắt gặp thì trong ánh mắt cậu tràn ngập nỗi hoảng loạn và bất lực. Hơn nữa Ương Ương không biết là vô tình hay cố ý mà bắt đầu tránh né sự đụng chạm của hấn, đôi khi hấn đơn giản chỉ là nắm tay cậu thôi mà cậu đã phản ứng như bị giật điện, muốn giằng tay ra nhưng rồi lại nén xuống, thế thì nói gì tới ân ái nữa. Trước kia chỉ cần hấn hơi biểu hiện ra ý tứ đó là Ương Ương bất kể như thế nào cũng đều đồng tình với hấn, còn hiện giờ thì....hấn đã không chạm và người cậu một tuần rồi. Bất luận thế nào, hôm nay hấn nhất định phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện mới được.

.
. .

Cả buổi vốn không có lòng dạ nào làm việc, vừa tan tầm là Triệt cầm cặp vội vàng về nhà, nhưng hấn không thể nào ngờ, người đàn bà Giang Băng kia lại đứng đợi hấn ở dưới lầu.

“Lãng quên lý.” Giang Băng cười nhẹ với hấn, thật giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Khuôn mặt của Triệt lập tức trở nên tái nhợt, hấn không đi tìm cô ta gây chuyện thì thôi chứ cô ta đến tìm hấn làm gì.

“Em vốn định hẹn anh ra nói chuyện, nhưng em nghĩ chắc tám chín phần anh sẽ không đồng ý nên đành phải tự tìm tới nhà.” Giang Băng đi đến trước mặt hấn đứng lại “..em muốn nói chuyện với anh.”

“Chúng ta không có gì phải nói chuyện với nhau cả!” Triệt nhìn cô ta khinh bỉ “ Cô định nói là cô còn muốn bám lấy tôi sao?!! “

“Em đã có thai.”

Triệt trước mắt tối sầm, lập tức cảnh giác “Mới có một tuần lễ, sao nhanh thế được?”

“Tuy bây giờ còn chưa xác định được, nhưng ... ” Giang Băng cười khiêu khích “...cũng có thể xảy ra lắm, không phải sao?”

Triệt không chút lẩn tránh, giang tay tát thẳng một phát vào mặt nữ nhân kia, hấn phần nộ trùng mắt nói “Đừng tưởng tôi không dám đánh đàn bà! Cũng đừng tưởng tôi chỉ dám tát cô một cái thôi.”

Giang Bằng trong bụng cả kinh, che mặt sợ hãi lui về phía sau một bước, ngoài miệng vẫn không ngừng lải nhải “Kinh nguyệt của em rất đều, hai ngày nay lại không đến, giờ vẫn còn quá sớm để đi kiểm tra nên em chưa đi. Em tới tìm anh cũng không phải muốn anh chịu trách nhiệm, ngày mai em sẽ đưa đơn từ chức, em chỉ muốn nói cho anh biết, anh có thể sắp được làm ba.”

“Tôi không quan tâm tới việc này! Tôi cũng không muốn có con! Biết điều thì mau biến đi, tôi mặc kệ cô có thai hay không nhưng cô cứ thử xem liệu cô có sống nổi đến lúc đẻ không?”

“Em, em không phải muốn anh chịu trách nhiệm, em chỉ thích anh nên mới lên giường với anh, mới muốn có con của anh. Một mình em nuôi con không có vấn đề gì cả, anh chẳng qua mới chỉ làm tình với em một lần thôi, anh là đàn ông sợ thiệt cái gì chứ?!”

Giang Bằng vẫn lải nhải, cô ta không rõ sao hắn lại tức giận như vậy. Cô ta chẳng qua lừa hắn lên giường có mỗi một lần thôi mà, lúc đầu cô ta cho rằng hắn sợ dĩ tức giận thế là vì không cam lòng bị lừa bỡn như vậy, nhưng lúc này, cô ta đến đây không hề có ý đồ nào khác, cô ả đến tìm hắn chỉ với một tia hi vọng mong manh mà thôi. Cô ta trẻ trung, xinh đẹp thế này, chẳng nhẽ không hề có chút mị lực nào sao?

“Cô thật khiến tôi quá ghê tởm!” Triệt day nghiêng từng chữ từng câu một “...tôi chỉ cần tưởng tượng ra cảnh tôi từng chạm vào cô là đã phát buồn nôn rồi, chứ chưa nói gì đến việc có hài tử hay không. Cho dù có, tôi cũng tuyệt đối sẽ không để cô còn sống đến ngày đó. “

Giang Bằng ghen hòng, trợn mắt nhìn hắn, hắn thấy cô thật ghê tởm, hóa ra hắn lại rất căm ghét cô.

“Ca ca.”

Lúc này, một thanh âm quen thuộc vang lên, Triệt cả kinh, quay đầu lại, Ương Ương đứng ngay sau hắn. Sắc mặt Ương Ương tái nhợt nhìn lại hắn, trên tay cầm cặp sách.

“Ương Ương.” Triệt hoảng loạn, Ương Ương đã nghe được bao nhiêu rồi? Hắn cứ nghĩ cậu đã sớm tan học và ở trong nhà rồi.

“Hôm nay tổng vệ sinh nên tan học muộn.” Ương Ương cúi đầu giải thích nguyên do cậu ở đây. Thường ngày cậu vẫn về nhà sớm hơn ca ca.

“Em đi lên trước đây.” Ương Ương cúi đầu đi lướt qua hắn, lấy chìa khóa ra mở cửa.

“CHỜ MỘT CHÚT!” Triệt hét lên. Hung hăng trợn mắt liếc nhìn người đàn bà vẫn đang ngăn người kia, vọt lên nắm tay Ương Ương “.....anh cũng lên nhà luôn.”

Không thể tưởng được là Ương Ương lại giãy giụa muốn gạt tay hắn ra. Triệt không có thời gian để tự hỏi, chỉ nghĩ là không thể buông cậu ra, một bên tay đang đeo găng hắn cũng bỏ ra vứt đi, hai tay giữ chặt hai cổ tay của Ương Ương.

“Thả em ra!” Ương Ương xấu hổ thấp giọng kêu.

“Không được!” Triệt thốt lên.

“Anh...” Ương Ương vừa tức vừa vội “....bạn gái anh còn đang đứng kia, anh mặc kệ người ta à?”

Triệt thần sắc cổ quái nhìn cậu “Ai nói cô ta là bạn gái anh? Cô ta là đồ tâm thần, không liên quan một tí gì đến anh hết.”

Giang Bằng sững sờ nhìn hai anh em, không rõ hai người kia đang làm gì nữa, nhưng thái độ nói chuyện khiến cô cảm thấy rất lạ.

Nội tâm Ương Ương đau xót, hai người bọn họ đã nói đến hài tử rồi còn mạnh miệng bảo không có quan hệ, thoát nhìn như đang cãi nhau, nhưng không chừng chỉ là hờn dỗi vu vơ mà thôi. Nước mắt không kìm nổi trào ra khỏi hốc mắt.

Thấy trong mắt Ương Ương nổi lên lệ quang, Triệt đau lòng vô cùng, không chút ngần ngại, hôn lên mi mắt cậu, hôn lên những giọt nước mắt lăn dài lên hai má cậu.

Khuôn mặt Ương Ương lập tức đỏ bừng, nữ nhân kia vẫn còn ở đó, hơn nữa nơi này là đầu cầu thang công cộng, không chừng sẽ có hàng xóm đi lại qua đây.

Giang Băng hồ nghi nhìn hai người nọ, bởi vì Triệt đưa lưng về phía cô ta, hơn nữa Ương Ương lại được Triệt che chắn nên cô ả không sao nhìn thấy được bọn hắn đang làm gì, chỉ thấy Triệt cúi đầu, sau đó lại ngừng lên, nhẹ nói mấy câu gì đó rồi kéo em trai mình lên lầu.

Vừa vào cửa, Triệt áp mạnh Ương Ương vào tường.

“Anh....làm gì thế?” Ương Ương giãy giụa hết lần này tới lần khác đều không được vì ca ca vừa nặng vừa khỏe, cậu quả thực không nhúc nhích được chút nào.

Triệt hôn ngay lên môi cậu, lúc đầu Ương Ương còn hơi hơi chống cự nhưng sau liền buông xuôi hé miệng để đầu lưỡi hắn đi vào. Nụ hôn ban đầu như mưa rền gió dữ, sau lại dần dần ôn nhu, hôn đến nỗi cậu đầu choáng váng, hoa hết cả mắt.

“Anh sẽ nói hết mọi thứ với em, đừng giận nữa.” Triệt sau khi thân mật xong, cảm thấy rất mỹ mãn mới mở lời.

“Em không muốn nghe.” Ương Ương nghiêng đầu sang chỗ khác, trái tim cậu đang đập liên hồi, cậu sợ phải biết rõ sự việc.

“Nữ nhân kia là đồng nghiệp của anh, đêm hôm đó, sau khi tan việc, cô ta giả bộ bị trật chân, anh chỉ tốt bụng đưa cô ta về nhà.” Triệt thành thật khai báo, hắn biết việc này không thể trốn tránh được nữa, nếu không hắn có khả năng sẽ đánh mất Ương Ương.

“Ai biết cô ta mời anh uống nước trái cây có xuân dược bên trong.” Triệt ngừng một chút, bất đắc dĩ nói “....anh bị cô ta cưỡng gian.”

“ANH NÓI CÁI GÌ?!!!!” Ương Ương đột nhiên quay đầu, quả thực không thể tin được “Anh nói, anh bị cô gái kia.....?”

“Thật sự cô ta hãm hại anh, anh tuyệt đối không muốn chạm vào cô ta!” Triệt quả thật muốn thề thốt xin trời đất chứng giám.

“Thật sự?!” Ương Ương hồ nghi nhìn hắn “....Anh bị bức sao? Anh không thích cô gái đó chứ?”

“Thật sự!” Triệt vẽ mặt chân thành nhìn cậu “Anh chỉ có tình thú với em mà thôi.”

Để tỏ rõ thành ý của hắn, Triệt nắm lấy tay Ương Ương đưa tới giữa háng của mình, thanh âm trầm thấp “Anh đã cứng lên rồi.”

Ương Ương ngượng ngùng, rút tay về “Nhưng, cô ta nói mình đã có mang.”

“Đó là do cô ta tưởng tượng ra thôi, cho dù thật sự có, anh cũng tuyệt đối không muốn!” Triệt căm ghét nói.

“Vì sao? Anh không muốn có con sao.” Ương Ương dè dặt thanh âm.

“Không phải do Ương Ương sinh, anh không cần!” Lời lẽ đáp lại của Triệt đầy hào hùng.

“Em không sinh được!” Ương Ương tức giận, cái lý do kiểu gì thế chứ.

“Vậy thì không cần.” Triệt hôn lên cái cổ hắn đã ao ước bấy lâu, rất lâu rồi không được chạm vào, hắn tham lam liếm láp da thịt phần nộn của cậu “Anh chỉ cần Ương Ương thôi.”

Nội tâm của Ương Ương phút chốc mềm nhũn, thân thể buông lỏng để hắn hôn.

“Nhưng, anh đã cùng cô ta làm....” Ương Ương oán oán nói “....anh đã chạm vào cô ta.”

Triệt động tác cứng đờ, hắn thật sự không phải là tự nguyện mà! Chính hắn cũng ghê tởm muốn chết, chẳng trách Ương Ương cả tuần nay luôn trốn tránh hắn, Ương Ương chắc hắn càng không thể chịu đựng được. Hắn còn cho rằng may mắn Ương Ương không phát hiện, sớm biết thế này cứ thẳng thắn sớm cho xong, đỡ phải khổ sở suốt một tuần lễ nay rồi, hơn nữa nghĩ đến một tuần nay Ương Ương cũng phải chịu đựng sự thống khổ hắn đau lòng không thôi.

“Thực xin lỗi, đáng nhẽ anh cần phải nói sớm với em.” Triệt đau lòng ôm chặt cậu.

Ương Ương ôm lại hần “Anh biết không? Em vừa nghĩ tới việc anh đã từng ôm người khác là em đã không thể chịu đựng nổi, em nghĩ anh không còn quan tâm đến em nữa rồi.”

“Anh còn quan tâm tới em nữa hay không thì sẽ rất nhanh thôi em sẽ biết. ” Triệt ôm lấy Ương Ương đi vào phòng ngủ “Sàn nhà quá cứng, anh sợ em đau.”

Khuôn mặt Ương Ương ửng đỏ, kỳ thật, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý làm trên sàn nhà rồi.

.
. .

Để ăn mừng hai người làm lành với nhau, Triệt mua một món quà tặng Ương Ương.

“Đây là cái gì?” Ương Ương hồ nghi nhìn món đồ trước mắt.

“Tạp dề.”

Nó có màu hồng, trên bề mặt in hình thù chó con lông xù rất đáng yêu, có đường viền hoa, dây lưng màu hồng phấn.

“Em có rồi mà.” Trong phòng bếp còn có tận hai cái cơ, chỉ là nó không đẹp và đáng yêu thế này thôi.

“Cái này khá đẹp mà. ” Triệt mặt không đổi sắc nói “....mặc thử vào xem.”

“Không muốn, như của con gái ấy ” Ương Ương cự tuyệt.

Nhưng em so với con gái còn đáng yêu hơn. Triệt không dám nói ra những lời này, nếu không tình phúc của bản thân khó giữ được rồi.

Triệt tỏ biểu tình thất vọng “Anh còn cố ý mua tặng em.....”

Thấy bộ dạng của ca ca, Ương Ương mềm lòng “Anh sao mất công mua cho em, trong nhà có phải là không có đâu, hơn nữa lúc làm bếp cần gì tạp dề đẹp thế này, làm bẩn nó thì thật đáng tiếc.”

“Không nhất định là cứ phải đeo nó khi làm bếp a.” Triệt cúi đầu.

“Thứ này có thể đeo khi ra ngoài sao?!!! Ương Ương kinh ngạc nói.

“Đương nhiên không được!” Triệt lập tức phủ nhận, trước mắt hần xuất hiện một cảnh tượng phun máu, quá kinh khủng!!

“Vậy mặc lúc nào được? Ương Ương thật sự không hiểu nổi ca ca đang làm gì nữa.

“Em ngoan ngoãn nghe lời anh, anh dạy em mặc thế nào.” Triệt bắt đầu lộ ra bản tính sắc lang.

Một cái tạp dề có thể mặc thế nào nữa? Không hiểu nổi, nhưng Ương Ương vẫn nhu thuận gật đầu.

Khi Triệt bắt đầu cởi bớt quần áo của cậu, Ương Ương rốt cục cảm thấy được điều bất thường.

“Anh làm gì thế?” Ương Ương giữ chặt quần áo.

“Mặc tạp dề a.” Triệt vẻ mặt vô tội.

“Vậy tại sao phải cởi quần áo?”

“Không cởi quần áo làm sao mặc?” Triệt lý lẽ hào hùng.

“Không muốn!” Ương Ương lui về sau, muốn thoát khỏi ma chướng của hần.

“Nghe lời!” Triệt bộ dáng hùng dũng như hổ nhưng bộ mặt thì háo sắc, bắt lấy Ương Ương dễ như trở bàn tay.

“Biến thái!” Đáng thương Ương Ương lúc này chỉ có thể dâng mình lên miệng hổ.

Triệt không để ý tới, hết sức chuyên chú, thuần thục lập tức lột sạch sẽ người Ương Ương. Sau đó lại mặc tạp dề lên cho cậu, buộc dây lưng.

Thật sự là quá đẹp, màu hồng của vải càng làm bật lên da thịt trắng nõn phần nộn của Ương Ương, chú chó con đáng yêu nằm chính giữa trước ngực cậu, một cái nơ bướm được kết phía sau, dịu dàng bó chặt lấy eo nhỏ tinh tế của cậu, cái mông trắng bóng loáng khẽ cong lên, Triệt ngay tức khắc chảy nước miếng.

“Anh đã nói là nhìn rất đẹp mà.” Triệt đắc ý nói.

“Thật mất mặt...” Ương Ương che mặt, quả thực không dám nhìn bộ dạng của chính mình.

“Rất đẹp mà.” Triệt kéo tay cậu xuống, lôi kéo Ương Ương nhăn nhó tới trước bàn ăn.

Ương Ương không rõ hẳn dẫn cậu vào đây làm gì.

Một giây sau, cậu bị buộc vịn hai tay vào bàn ăn, eo bị giữ chặt, hình thành một dáng chuẩn cong mông.

“Anh...” Ương Ương vừa tức vừa buồn cười “....anh có sở thích thế này sao?”

Triệt từ phía sau nhốt chặt eo của cậu, áp người lên.

“Đáng ghét...” Ương Ương nhẹ giọng phàn nàn. Cái cảm giác hưng phấn quen thuộc khiến cậu có chút mê muội.

Triệt dùng ngón tay khuấy động gáy phía sau của cậu, chơi đùa trong chốc lát rồi hôn lên phiến da mịn màng này.

Ngựa ngựa. Ương Ương bất an giẫy giụa người, ca ca cắn sau cổ, dây lưng lại ma sát lên da thịt của cậu, vừa tê dại lại ngứa ngứa. Hạ thân của Triệt vốn dán chặt lấy cái mông của cậu, nên cậu vừa động, Triệt đã nhin không được rên lên, tinh khí cứng ngạnh chăm chú chọc chọc vào khe mông Ương Ương.

Triệt hôn theo đường cong của tấm lưng bóng loáng kia, sau đó dừng lại ở chỗ kết nơ bướm trên lưng Ương Ương. Hắn không hôn eo cậu mà nhẹ nhàng cắn cắn thắt lưng mềm mại này.

“A

~~!” Ương Ương toàn thân run lên, khẽ rên rỉ.

Triệt một tay thăm dò dưới chỗ tạp dề, cầm lấy tinh khí đã có phản ứng của cậu, bắt đầu xoa nắn. Ương Ương nhắm mắt lại, dường như không chịu đựng nổi loại khiêu khích kiểu này, hai tay mềm nhũn, thân thể cơ hồ dán lên mặt bàn.

Triệt dứt khoát quỳ gối trên sàn nhà, thè lưỡi liếm láp cúc hoa phần hồng kia. Thật đáng yêu.

Ương Ương bắt đầu nức nở theo sự xâm nhập của Triệt, cúc hoa sau huyết càng ngày càng không cách nào được thỏa mãn, rất trống trải, vô cùng hi vọng được lấp đầy.

Thè lưỡi liếm trong chốc lát, Triệt thỏa mãn thu hồi đầu lưỡi, đứng lên bắt đầu cởi quần áo, một bên cởi, một bên chăm chú nhìn chăm chăm “mỹ vị” trước mắt.

Vật thể quen thuộc để lên ngay giữa bờ mông, dọc theo khe trượt xuống dưới, Ương Ương không cách nào nhin được vắn vẹo uốn éo eo, im ắng thúc giục hắn nhanh lên.

Đi tới cửa vào, Triệt dùng sức ấn về phía trước một cái, cúc huyết đã được thả lỏng đi lập tức không hề chống cự tiếp nạp cực đại của hắn.

“A

~~” Ương Ương ngửa đầu, thỏa mãn than nhẹ một tiếng, cúc huyết co rút lại chăm chú giữ chặt cơn thịt của ca ca.

Triệt không hề chờ đợi, dùng sức bắt đầu thúc mạnh, hưởng thụ thân thể trẻ trung xinh đẹp này, sắc hồng của tạp dề theo động tác của hai người cũng đung đưa theo.

9. Chương 9

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Kỳ thi cấp ba ngày càng tới gần, trong phòng học tràn ngập bầu không khí khẩn trương, làm xong đề thi thử cuối cùng, Ương Ương xoa bóp bàn tay đau nhức, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngay cả cô gái thích thanh thoi như Từ Nhược Nhân cũng đang ra sức tăng tốc, cả bữa trưa cũng vừa ăn vừa học để tiết kiệm thời gian.

“Kỳ thật tớ đỗ hay không cũng không sao cả.” Từ Nhược Nhân vừa ăn vừa nói “...nhưng Lâm Khải nói muốn thi vào trường đại học trọng điểm, cậu cũng biết thành tích học tập của tớ rất tệ rồi..., chỉ có thể học trường tầm tầm thôi. Nhưng nếu tớ học trường quá kém thì cô lẽ sẽ phải chia tay Lâm Khải, Lâm Khải gần đây một mực giúp tớ học bổ túc, chính là muốn tớ cố gắng!”

Nói đến đây, biểu tình trên mặt của Từ Nhược Nhân tràn ngập thần sắc hạnh phúc. Có thể ở bên người mình thích thật tốt, Ương Ương nghĩ vậy, tình yêu có thể làm thay đổi được thật nhiều thứ, thực hi vọng tình cảm của mình và ca ca sẽ không còn có khó khăn trắc trở gì nữa.

“Lăng Hạo Ương, làm xong bài thi rồi thì nộp đi, ngồi đó ngăn người làm gì.” Giám thị đi tới, gõ đầu cậu.

Ương Ương cười, nộp bài thi cho thầy giáo, đây chỉ là thi thử thôi, đối với cậu chỉ như một bữa sáng. Thu dọn xong đồ, Ương Ương đi ra khỏi phòng học. Buổi chiều đã thi thế này, chắc sẽ không có tiết học đâu, bất quá bây giờ còn sớm quá, đi đâu bây giờ? Ương Ương lo âu, muốn đi xem sách quá, đã lâu rồi chưa đi mua sách.

Ra cổng trường, lại bất ngờ đụng phải một người, người con trai vẫn luôn đi theo Thi Lam, cả lần ở bệnh viện cũng thấy cậu ta.

“Lăng Hạo Ương.” Người con trai kia nhẹ giọng gọi cậu.

“Cậu...” Ương Ương nhận ra cậu ta nhưng lại không biết tên.

“Tôi là Trương Quân Thanh.” Người đó giới thiệu tên mình.

“Cậu sao lại ở chỗ này? Thi Lam thì sao?” Ương Ương ngạc nhiên nói.

Trương Quân Thanh thần sắc khẽ động, lập tức thấp giọng nói “Lam ca không ở đây, tôi hôm nay không đi theo anh ấy, tôi tới là để tìm cậu.”

“TÌM TÔI?!!!”

“Ừm, có một số việc muốn hỏi cậu.” Trương Quân Thanh thanh âm trời sinh ăn nói nhỏ nhẹ, nhu hòa.

Trương Quân Thanh dẫn cậu tới một công viên gần đó, tìm ghế đá ngồi xuống.

“Tôi thường cùng Lam ca tới nơi đây tản bộ.” Trương Quân Thanh nhìn về rừng cây phía trước, nhẹ nhàng nói ra.

“Hai người là một đôi sao?” Ương Ương thốt ra, cái này là cảm giác của cậu, Trương Quân Thanh lúc nói những lời kia trên mặt bất giác hiện ra tiếu ý.

Trương Quân Thanh sững sờ, kinh ngạc nhìn cậu.

“Thực xin lỗi... Tôi hay nói đùa ...” Ương Ương thăm mắng mình, mình cứ tự cho rằng ai cũng giống mình.

Trương Quân Thanh quay đầu sang một bên, nở nụ cười thiếu tự nhiên “Đây chẳng qua là tin đồn nhảm thôi, Lam ca giúp đỡ tôi rất nhiều.”

Ương Ương gật gật đầu, tuy cậu không tin cho lắm, Trương Quân Thanh rõ ràng rất thích Thi Lam.

“Tôi muốn hỏi cậu, Lam ca, anh ấy có từng nhắc qua với cậu về ý định xuất ngoại không?” Lúc hỏi câu này, Trương Quân Thanh bất giác cắn môi.

“XUẤT NGOẠI?!” Ương Ương cả kinh kêu lên “Chuyện này khi nào vậy?! Tôi lâu rồi chưa gặp anh ấy!”

“Ngày đó tôi giúp anh ấy nhận thư, phát hiện bên trong có một số ít tài liệu xin visa, tôi hỏi thì anh ấy không chịu nói, chỉ nói là nghỉ hè nên đi du lịch. Hai người là anh em nên tôi nghĩ anh ấy sẽ nói cho cậu biết.”

“Không có! Anh ấy chẳng nói gì với tôi hết” Ương Ương lắc đầu “....anh ấy đi du lịch có gì không đúng sao?”

“Tôi hoài nghi anh ấy muốn đi du học, sẽ không quay về nữa.” Trương Quân Thanh âm trầm nói.

“Vì sao?” Ương Ương khó hiểu.

“Bởi vì...” Trương Quân Thanh đột nhiên buồn bã cười “Anh ấy muốn trốn một người.”

“Ai? Trốn người còn phải sang tận nước ngoài?” Ương Ương kinh ngạc nói.

Trương Quân Thanh lắc đầu, không trả lời. Thật lâu, mới ngẩng đầu nói “Tôi chính là muốn hỏi cậu điều này, nếu cậu cũng không biết thì thôi vậy, đã quấy rầy rồi.”

“Không có gì.” Ương Ương mỉm cười “Tôi là em trai mà còn không hiểu Thi Lam bằng cậu.”

Trương Quân Thanh có chút ngưng ngừng nở nụ cười “Hôm nay cảm ơn cậu.”

“Tôi về nhà đây.” Ương Ương đứng lên, cầm cặp sách “...hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Trương Quân Thanh đưa mắt nhìn Ương Ương ra khỏi công viên, trên mặt đột nhiên hiện ra thần sắc bi ai, chẳng lẽ không cách nào cứu vãn sao?

.
. .

Ương Ương về đến nhà càng nghĩ càng thấy không đúng, Thi Lam vì sao đột nhiên muốn xuất ngoại? Đi học? Xuất ngoại đi du học có gì đâu nhưng sao Trương Quân Thanh lại nói anh ta đang muốn trốn một người? Hơn nữa bộ dạng của Trương Quân Thanh cũng là lạ. Ương Ương kìm nén không được gọi điện thoại.

“Thi Lam.” Bên kia vừa đổ chuông đã bắt máy, Ương Ương nói.

“Hạo Ương?” Thi Lam có chút kinh ngạc.

“Tôi hỏi anh, anh có phải định đi du học đúng không?” Ương Ương trực tiếp hỏi.

Thi Lam trầm mặc một lúc, rồi thấp giọng hỏi “Ai nói cho cậu biết?”

“Anh cứ nói cho tôi biết có phải thật không đã?”

“Thật là tôi đang có ý định đấy.” Thi Lam chậm rãi nói.

“Vì sao?”

Thi Lam khẽ cười “Sao thế? Không nhớ à?”

Từ sau khi giải thích rõ nội tình trong chuyện của ba ba, quan hệ giữa Ương Ương và Thi Lam cũng không tệ, tuy thời gian gặp mặt không nhiều lắm, nhưng thỉnh thoảng cũng gọi điện hỏi thăm, lên mạng nói chuyện. Rất giống bạn bè.

“Đương nhiên, tôi không nhớ rồi, nhưng hình như có người so với tôi còn không nhớ hơn.” Ương Ương hay nói đùa.

“Quân Quân đi tìm cậu?” Thi Lam đột nhiên hỏi.

“Ừm. Cậu ấy có vẻ không vui.” Ương Ương thở dài “Anh có phải có lỗi với người ta không?”

Vốn chỉ là một câu đùa chọc nhưng lại khiến Thi Lam trầm mặc.

“Này?” Ương Ương bắt an kêu lên.

“Tôi hỏi cậu một việc, cậu đừng nên tức giận.” Thi Lam rất nghiêm túc.

“Chuyện gì?”

“Cậu và Triệt cuối cùng là gì của nhau?”

Ương Ương cứng họng, ngây dại, thật lâu sau mới đáp “Người yêu.”

“Thì ra là thật...” Thi Lam khẽ thở dài.

“Tại sao cậu lại thích nam nhân?” Thi Lam hỏi, trong giọng nói không có chút ý tứ gì khác, chỉ đơn thuần là câu hỏi.

“Tôi không biết...” Ương Ương không tự giác mỉm cười “Tôi chỉ là thích Triệt, cũng không thích những người nam nhân khác.”

“Tôi... không có cách nào hiểu thấu được loại tình cảm này.” Thi Lam do dự nói “Tôi cũng không phải chán ghét, cũng không kỳ thị, chỉ là tôi cảm thấy mình không phải thế, không hiểu sao nảy sinh được loại tình cảm này.”

“Anh nói đến Trương Quân Thanh sao?” Ương Ương dần dần có chút minh bạch.

Thi Lam trầm mặc một lúc mới đáp “Yes.”

“Vì trốn tránh cậu ấy?” Ương Ương đột nhiên cảm thấy đau lòng, thì ra Trương Quân Thanh cậu ấy...

Thi Lam cười khổ, vẫn rất bối rối “Tôi thật sự không biết đối mặt với cậu ấy thế nào.”

“Vì sao thế?”

“Cậu ấy đi theo tôi ba năm, là người lâu nhất từ trước tới giờ, tôi vẫn một mực yêu thương cậu ấy như em trai, trước kia những anh em khác vẫn thường nói đùa tôi và cậu ấy là đồng tính luyến ái, tôi đều coi như lời nói đùa, cậu ấy cũng không tức giận. Cho đến gần đây, tôi mới biết cậu ấy thật sự...”

Thi Lam thở dài, nói tiếp “Cậu ấy thổ lộ với tôi, tôi sợ gần chết, lại không dám làm tổn thương cậu ấy, hơn nữa cậu ấy còn hỏi tôi định thi trường đại học nào, tôi thực sự không biết làm thế nào cho tốt. Đúng lúc mẹ hỏi tôi có muốn đi du học không, tôi đồng ý, chỉ một mực không dám nói cho cậu ấy biết thôi, ai ngờ cậu ta vẫn phát hiện ra.”

“Anh cho rằng chỉ cần anh ra đi, qua một thời gian nữa tình cảm của cậu ấy sẽ phai nhạt dần, đúng không?”

Thi Lam ngẫm nghĩ một lát, thành thực đáp “Tôi không biết. Nhưng tách nhau ra thì sau này cậu ấy sẽ tỉnh táo hơn, cậu ấy cứ luôn chú ý tới một mình tôi, có lẽ có ai đó cũng thích cậu ấy mà cậu ấy không biết. Tôi không cách nào đáp lại tình cảm của cậu ấy được, đã thế còn mỗi ngày giáp mặt nhau, thì cả hai cùng thống khổ thôi.”

Ương Ương không trả lời. Thi Lam cũng không nói gì thêm, trước khi cúp điện thoại, Thi Lam nói một câu “Trước kỳ thi đại học, tôi sẽ đi, trước khi đi mời cậu và Triệt ăn một bữa cơm.” Sau đó cúp máy.

.
. .

Trương Quân Thanh không đến tìm cậu nữa, Ương Ương bình thần trải qua quãng thời gian yên bình. Một ngày nọ, Thi Lam gọi điện tới hẹn cậu và ca ca đi ra ngoài ăn cơm, bảo là sắp đi rồi. Trên bàn ăn, mẹ Thi Lam cũng ngồi đó, bốn người tỏ ra bình thần cũng ăn một bữa cơm, trước khi ra về, mẹ Thi Lam một lần nữa tỏ ý muốn Triệt về công ty của ba hỗ trợ, bà một người lực bất tòng tâm, không muốn tâm huyết nửa đời của ba cứ như vậy bị phá hủy. Triệt nói hi vọng có chút thời gian cân nhắc, sau đó liền mang cậu về nhà.

.

Ngày Thi Lam đi, Ương Ương đi tiễn hân, song, khi cậu đến sân bay, Trương Quân Thanh cũng ở đó, đứng sau lưng Thi Lam. Hôm nay không phải ngày đầu tiên của kỳ thi đại học sao? Trương Quân Thanh sao lại tới đây?

“Cậu đã đến rồi.” Thi Lam thấy cậu đến, khẽ thở dài.

“Mẹ anh không tới sao?” Ương Ương kỳ quái nói.

“Mẹ tôi có việc, tôi gọi bảo bà đừng đến rồi, sau này cũng còn gặp lại nhau mà.” Thi Lam nháy mắt mấy cái, ý bảo cậu chú ý Trương Quân Thanh phía sau hân.

Ương Ương lúc này mới phát hiện Trương Quân Thanh đứng sau Thi Lam sắc mặt tái nhợt, tựa hồ còn vừa khóc.

“Tôi có mấy lời muốn nói với Hạo Ương, Quân Quân, cậu đứng đây đợi một chút.....” Thi Lam kéo tay cậu đi sang một bên đến khi đứng sau một cái cột Trương Quân Thanh nhìn không thấy nữa thì mới dừng lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Hôm nay không phải ngày đầu tiên của kỳ thi đại học sao? Cậu ấy sao lại tới tiễn anh được? Cậu ấy bỏ thi rồi sao?” Ương Ương liên tục hỏi mấy vấn đề.

“Tôi cũng không biết.” Thi Lam cười khổ nói “....tôi không hề nói cho cậu ta biết lúc nào tôi lên máy bay, hơn nữa tôi cố ý mua vé máy bay vào ngày hôm nay là vì sợ cậu ấy phát hiện ra.”

“Nhưng cậu ấy thực sự thích anh.” Ương Ương thở dài.

“Tôi chính là lo lắng điều này.” Thi Lam rất nghiêm túc nói “Cậu ấy gần đây rất cố chấp, tuy bề ngoài ôn hòa, nhưng một khi chấp nhất điều gì sẽ rất khó thay đổi. Tôi lo lắng sau khi tôi đi, cậu ấy sẽ làm chuyện điên rồ, năm nay kỳ thi đại học của cậu ấy vì tôi mà bị hủy mất rồi, cũng may cậu ấy còn nhỏ, sang năm sẽ thi lại được.”

Ương Ương gật gật đầu, trong lòng ngũ vị đều đủ cả, không khỏi nghĩ đến nếu như ca ca đối với mình như vậy thì liệu mình có làm chuyện gì đại đột không nữa.

“Đi thôi, thời gian đăng ký sắp đến rồi.” Thi Lam kéo cậu trở về, Trương Quân Thanh vẫn đứng đó với sắc mặt tái nhợt.

Tiếng thông báo nhắc nhở thời gian đăng ký vang lên.

“Quân Quân, Hạo Ương, tôi đi đây.” Thi Lam nhìn hai bạn cậu rồi quay người đi ra cửa vào khu trong.

“Lam ca!” Trương Quân Thanh đột nhiên kéo tay áo Thi Lam “Anh sẽ trở về chứ?”

Thi Lam trầm mặc, rồi sau đó nhẹ nhàng gạt tay Trương Quân Thanh ra, lạnh nhạt nói “Cậu nhớ phải chăm sóc bản thân mình thật tốt.”

“Anh sợ em sẽ chờ anh, có phải không?” Trương Quân Thanh nở nụ cười thê lương, “...kỳ thật em đã sớm hiểu ra, mọi chuyện đều do tự mình em si tâm vọng tưởng mà thôi.”

“Anh đừng lo lắng, em sẽ chăm sóc tốt cho chính mình.” Trương Quân Thanh vươn tay sờ khuôn mặt của Thi Lam, Thi Lam cũng không tránh đi nhưng cũng không động đậy.

“Anh cũng không cần phải áy náy, tất cả đều là lỗi của mình em.” Trương Quân Thanh cup mắt xuống, một giọt nước mắt lăn dài “...anh đi đi, em sẽ không đợi anh.”

Thi Lam yên lặng xoay người đi. Trương Quân Thanh ngây ngốc đứng đó ngóng nhìn, rất lưu luyến nhưng rồi vẫn buông tay.

” Về thôi.” Ương Ương nhẹ giọng nói, không biết vì sao, vành mắt cậu cũng đỏ hoe. Cái cảm giác bi thương tuyệt vọng đến tận xương tủy khiến cậu khó có thể chịu đựng.

Ương Ương muốn an ủi Quân Thanh nhưng lại không nói được lời gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh mảnh mai của cậu ta tĩnh lặng đi lướt qua cậu rồi biến mất trong đám đông.

Về sau Ương Ương cũng không còn gặp lại Trương Quân Thanh nữa, cậu cũng tới trường tìm cậu ta nhiều lần, bạn học của cậu ta cùng những người trước đây hay đi cùng Thi Lam đều nói không gặp lại cậu ta, cậu thậm chí hỏi thăm cả địa chỉ của Trương Quân Thanh, dựa vào nó để tìm đến tận nhà, gõ cửa nửa ngày mới có một gã trung niên người nông nặc mùi rượu ra mở cửa, nghe thấy cậu tới tìm Trương Quân Thanh thì gào lên “Cái loại khốn nạn vô tích sự kia chết ở bên ngoài rồi!” Sau đó rầm một tiếng đóng cửa lại. Về sau lại đi tìm một lần nữa thì người đàn ông trung niên kia đã đi mất, hỏi hàng xóm, người ta nói là người đó đã bán nhà chuyển đi rồi, người đàn ông đó cùng con trai không quay về nữa, không ai biết họ chuyển đi đâu.

Sau đó không lâu, cậu nhận được một bưu kiện, là Trương Quân Thanh gửi đến, bên trong là một chiếc nhẫn bạc nhỏ, trên mặt khắc hoa văn tinh tế, còn có một tờ giấy, nội dung viết xin nhờ cậu gửi trả cái này cho Thi Lam. Ương Ương lập tức chuyển tiếp món bưu kiện này sang nước ngoài, Thi Lam sau khi nhận được cũng không nói gì. Từ đó về sau không còn nghe thấy tin tức gì về Trương Quân Thanh nữa.

10. Chương 10

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Warning 18+

Ương Ương thi đỗ vào một trường cấp 3 như ý, còn Triệt chuyển công tác về công ty của ba ba, tiếp nhận toàn bộ quyền hành từ tay mẹ Thi Lam. Thời gian cứ như vậy bình lặng trôi qua, loáng một cái đã sáu năm, Thi Lam tốt nghiệp bằng thạc sĩ trở về nước.

Triệt lái xe đưa Ương Ương ra sân bay đón Thi Lam. Thời tiết nắng ráo sáng sủa, ánh mặt trời tươi đẹp chiếu rọi khắp sân bay, những áng mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh, thật khiến tâm tình thư thái vui sướng.

“Không biết Thi Lam đã thay đổi thế nào nữa.” Ương Ương ngóng lối ra, nói.

“Em không phải vẫn thường chat video với cậu ta sao?” Triệt cười nói.

“Qua video so với bên ngoài sẽ chênh lệch rất lớn a.” Ương Ương phàn nàn nói, hướng chỉ chỉ là thỉnh thoảng chứ có phải thường xuyên đâu.

“Sao anh cảm thấy em rất háo hức muốn gặp cậu ta?” Giọng điệu của Triệt có chút mùi dấm chua.

“Đúng vậy a.” Ương Ương nhìn hắn khiêu khích “....người ta so với anh soái hơn nè, so với anh trẻ hơn nè, so với anh sẽ ăn chơi hơn, học hành còn nhiều hơn anh nữa chứ, không chừng lần này anh ấy về chức vị tổng giám đốc của anh sẽ không bảo vệ được rồi.”

Triệt hừ một tiếng, tạm thời ỉn nhẫn không bộc phát, trong nội tâm ghen tuông càng đậm.

Nhiều năm không gặp, Ương Ương có hơi không nhận ra Thi Lam, tuy vẫn gặp mặt qua chat video nhưng ngoài đời sẽ khác nhau rất lớn. Thi Lam trở nên cao hơn và anh tuấn hơn rất nhiều. Mặc dù cả người chỉ đơn giản mặc áo sơ mi cùng quần jean nhưng lại thu hút không ít nữ nhân liên tục ngoài đầu nhìn, còn có người hưng phấn chỉ trỏ.

Ương Ương rất vui vẻ đón tiếp Thi Lam, Triệt đành phải tạm thời vứt bỏ oán hận cá nhân dẫn theo hai người đi ăn uống, mẹ Thi Lam sớm đã ngồi đó chờ.

“Tiểu Lam, lần này trở về có tính toán gì không?” Mẹ Thi Lam là Thi Vũ Âm một bên gấp thức ăn cho con trai, một bên hỏi han.

“Con muốn đi tìm việc.” Thi Lam đáp “Hạo Ương có muốn cùng anh làm một chỗ không?”

“Được! Được!” Ương Ương vui vẻ đáp “Em còn chưa tìm được việc, ông anh trai khó tính không cho em đi làm.”

“Ương Ương còn chưa tốt nghiệp, vừa mới đại học năm cuối.” Triệt không vui nói.

“Đại học năm cuối không có lịch học mà..., rất nhanh sẽ phải đi thực tập rồi, thầy giáo rất khuyến khích bọn em đi tìm công việc trước.” Ương Ương lập tức giải thích.

“Không được! Chờ em tốt nghiệp sẽ bàn sau.” Triệt ngữ khí rất cứng rắn “Còn Thi Lam, cậu hoàn toàn có thể tới công ty của ba, không cần phải....tới chỗ khác làm công, mấy năm nay chẳng qua tôi chỉ giúp cậu điều hành công ty thôi, sớm muộn sẽ giao trả lại cho cậu.”

“Tôi không muốn vào làm ở công ty của ba.” Thi Lam lắc đầu “...tôi muốn tự mình lập nghiệp, rèn luyện bản thân một chút.”

“Tiểu Lam...” Thi Vũ Âm không khỏi nóng nảy.

“Tôi là nói thật lòng.” Triệt chân thành nói “....công ty của ba ba cho tới bây giờ tôi không có ý định hoàn toàn tiếp nhận, cổ phần của công ty vẫn để trên danh nghĩa của cậu, hướng hồ đó cũng là ý tứ của ba ba lúc còn sống. Cậu không cần quá để tâm tới suy nghĩ của tôi và Ương Ương, nếu cậu thật sự coi chúng tôi là người một nhà thì đừng khách khí.”

“Đúng vậy, Thi Lam, anh bỏ qua việc trước kia đi nhé.” Ương Ương một bên cũng an ủi “Em và ca ca không muốn công ty của ba, trước kia em cũng đã nói rồi, mấy năm nay chỉ có ca ca có đủ khả năng quản lý công ty của ba thôi nên ca ca mới nguyện ý tiếp nhận, hiện tại anh đã trở về rồi, không phải rất đúng lúc sao sao?”

Thi Lam lắc đầu, vẫn khước từ, kiên trì ý định ban đầu của mình là muốn đi ra ngoài rèn luyện bản thân. Triệt cũng không miễn cưỡng nữa, đành phải nói hoan nghênh hân tụy lúc quay về, cũng tỏ rõ ý định bản thân không thể tiếp quản lâu hơn nữa, hi vọng hân sớm quyết định.

Cơm nước xong xuôi, Triệt lái xe đưa Thi Lam cùng Thi Vũ Âm về, khi Thi Lam xuống xe, Ương Ương đột nhiên gọi hân lại, Thi Lam quay đầu nhưng cậu lại lắc đầu nói không có việc gì.

.
. .

Trên đường về nhà, Ương Ương một câu cũng không nói, chỉ ngẩn người nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài của sổ. Nửa giờ sau về đến lầu dưới, Triệt quành xe đi vào bãi đỗ. Ngôi nhà cũ trước kia đã sớm bị giải tỏa, đây là căn nhà khác mà Triệt mua.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Triệt dừng xe, Ương Ương vẫn ngồi bất động tại chỗ.

“Không có gì.” Ương Ương quay đầu lại, thở dài.

“Nghĩ về chuyện Thi Lam sao?” Triệt lại bắt đầu ghen tuông. Mấy năm nay, quan hệ giữa Ương Ương và Thi Lam tựa hồ trở nên rất thân thiết, nếu không phải biết rõ Thi Lam không có ý gì với Ương Ương thì Triệt đã sớm cấm tiệt hai người kết giao rồi.

“Anh giận sao?” Ương Ương nhin cười, cảm thấy bầu không khí hồng hêt rồi.

“Sớm biết thế này thì chẳng cần đi đón cậu ta làm gì. ” Triệt nghiêng rằng nghiêng lợi.

Nhìn khuôn mặt bất mãn của Triệt, Ương Ương duỗi tay ôm lấy hân, nghiêng người, như một chú mèo nhỏ lè lưỡi liếm qua môi hân, khẽ nói “Không nên tức giận a

~”

Triệt kéo nửa người trên của cậu, hung hăng hôn xuống. Một bên hôn vừa nói “Ngoại trừ anh ra, không được nghĩ đến những người khác!”

Ương Ương mềm nhũn đáp lời, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn để cho hắn hôn. Kỳ thật cậu không phải nghĩ tới Thi Lam, mà là một người khác, người kia chính là Trương Quân Thanh. Sáu năm rồi, cậu ấy thế nào? Từ bỏ mối tình đơn phương đau khổ của bản thân trong sáu năm thế nào đây. Cậu gọi Thi Lam lại chính là muốn hỏi thăm về tình hình của Trương Quân Thanh, nhưng vẫn nén lại, Thi Lam sao có thể chủ động đi tìm Trương Quân Thanh chứ, nói không chừng có khi đã quên người nọ mất rồi. Ương Ương không biết vì sao bản thân lại vẫn luôn nhớ đến Trương Quân Thanh, chắc đại khái do cậu đồng cảm với cậu ta, kiên định ôm ấp hi vọng yêu một người nhưng lại vô vọng, cậu biết mình sẽ không bao giờ gặp phải tình cảnh như thế, nhưng cậu lại không thể ngừng suy nghĩ về điều này.

Nhưng, Ương Ương đã quá đánh giá thấp mức độ ghen tuông của Triệt cùng với phương pháp trừng phạt của hắn rồi. Sau khi hôn xong, Triệt kéo cậu xuống xe, đi vào thang máy, vì là bốn giờ chiều nên có rất ít người qua lại, trong thang máy không một bóng người, Triệt bấm tầng 40 xong liền áp cậu vào góc tường, tuy trong thang máy có camera giám sát nhưng chỉ có duy nhất một cái ở trần nhà, Triệt vừa khéo ép cậu vào góc chết, sau đó đưa lưng về phía camera, chặn đứng hình ảnh của hai người. Ương Ương còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn kéo áo lên, nắm lấy một bên nhũ tiem.

“Anh làm gì thế?” Ương Ương khẽ phản kháng nói.

“Trừng phạt, ai bảo em nghĩ về người khác.” Triệt không chút khách khí dùng sức vặn vẹo đầu nhũ của cậu.

Đau quá! Trong mắt Ương Ương nhanh chóng tích tụ một tầng lệ, không dám kêu to, ngó qua bờ vai Triệt có thể thấy camera đen sì phía bên kia, tuy biết rõ âm thanh sẽ không bị nghe thấy nhưng không chừng có thể bị người khác trông thấy, cảm thấy vừa ngưỡng ngừng lại vừa bất an khiến cậu cắn môi không kêu ra, cũng không dám giãy giụa.

Triệt được một tác lại muốn tiến một thước, xen một chân vào giữa hai chân cậu, lại duỗi hai tay ôm lấy eo cậu dí sát vào người mình, để cho cậu cảm thấy dục vọng đang rực rộ ở giữa hai chân hắn.

“Sẽ bị nhìn thấy...” Ương Ương năn nỉ nói. Triệt không chỉ để cậu cảm thụ dục vọng của bản thân, mà còn đáng giận hơn là dùng chân ma sát giữa hai chân cậu.

“Bọn họ chỉ nghĩ em không khỏe, vịn vào người anh thôi.” Triệt chẳng hề để ý.

Ương Ương nhìn về phía đèn báo hiệu tầng, rất mong nhanh chóng tới nơi. Ai ngờ, Triệt đột nhiên đưa tay từ sau eo tiến vào trong quần cậu, dùng ngón tay bắt đầu ma sát cục huyệt phía sau cậu.

“Phía sau của em đang muốn anh nè.” Triệt một bên ra tăng động tác một bên ghé vào lỗ tai cậu ngả ngón thấp giọng trêu đùa.

“Biến thái...” Ương Ương vô lực mắng. Eo cậu đã hoàn toàn vô lực, sau huyệt bị hắn vỗ về trêu đùa đã hớn hở ngậm vào một ngón tay của hắn.

“Thực muốn làm luôn ở đây quá.” Triệt khàn khàn nói.

“Không muốn...” Ương Ương vô ý thức chống cự, nhưng ý nghĩ làm tình trong thang máy khiến đột nhiên một tia khoái cảm mãnh liệt chạy dọc qua xương sống của cậu.

Triệt cho dù lớn mật thế nào cũng không dám có ý định ân ái trong thang máy, đến tầng thứ 40 cao nhất của tòa nhà, Triệt không đưa cậu vào nhà mà kéo cậu lên sân thượng, đương nhiên không quên khóa cửa lại.

Triệt cởi áo khoác âu phục trải lên trên mặt đất, để cậu nằm xuống.

“Không muốn...” Ương Ương giãy giụa nói, bây giờ là buổi chiều, giữa ban ngày, bầu trời còn có mặt trời, tuy chỗ này là tầng cao nhất của tòa nhà nên tuyệt đối sẽ không ai nhìn thấy, nhưng giữa ban ngày ban mặt làm việc này thì sao được chứ.”

“Không làm cũng có thể.” Triệt chậm rãi nói “Nhưng em phải giúp anh liếm, bằng không anh không thể kiên nhẫn đợi nổi đến lúc về nhà.”

Rõ ràng chính anh muốn lên đây mà! Ương Ương thầm mắng. Triệt không hề cố kỵ kéo khóa quần, móc ra nam căn bảo bối cực lớn. Đáng giận thật, cùng là nam nhân, của mình thì nhỏ nhắn nhưng sao của ca ca lại lớn vậy? Ương Ương bắt măn nghĩ. Hơn nữa, đây cũng là lần đầu tiên cậu được nhìn rõ thứ quen thuộc này dưới ánh mặt trời, trên hạ thể phủ kín gân xanh, trên đầu của nam căn cực đại có một cái lỗ nhỏ, bên trong nó đã bắt đầu nở ra chất lỏng, phảng phất như đang khát vọng đụng chạm vào cậu.

Trong lòng khẽ cân nhắc một chút, cậu vẫn đành chấp nhận ngậm lấy thứ bảo bối này. Ngậm lấy đầu đỉnh cực lớn, hút mạnh vào đỉnh lỗ nhỏ, hương vị quen thuộc tràn ngập trong khoang miệng. Sau đó cậu thè lưỡi liếm toàn thân tính khí tráng kiện này, liếm ướt hết rồi thả lỏng yết hầu, từng đợt từng đợt nuốt vào phun ra còn thịt, bắt đầu khuấy động nó.

Triệt hưng phấn nhìn tính khí của mình ra vào trong cái miệng đáng yêu kia, thật *** đáng, lần đầu tiên được nhìn thấy rõ ràng dưới ánh mặt trời, Triệt so với bình thường càng hưng phấn hơn.

Cùng với sự cố gắng của Ương Ương, Triệt thở ngày càng nặng nề, Ương Ương biết hần sắp bắn, vì vậy hai tay khẽ vuốt hai quả tiểu cầu, lại dùng lực khẽ hút vào, Triệt nhanh chóng bắn ra trong miệng cậu, Ương Ương không kịp nuốt vào chất lỏng bạch trọc trào ra từ khoe miệng rồi rơi vãi trên mặt đất.

Ương Ương cho rằng như vậy là xong rồi, nhưng lại không nghĩ rằng Triệt vẫn đề cậu xuống, không tốn chút sức lực vạch quần cậu ra.

“Làm gì vậy? Không phải nói sẽ xuống dưới làm sao?” Ương Ương xấu hổ.

“Anh muốn nhìn rõ một thứ.” Triệt mê đắm nhìn ngắm cái mông trắng của cậu “Ánh sáng chưa khi nào tốt như lúc này.”

Triệt không để cho cậu có cơ hội phản kháng, bắt cậu quỳ trên áo khoác âu phục, lấy tay tách hai mông, lộ ra cục huyết phần hồng đánh yêu của cậu. Triệt đâm vào một ngón tay, bắt đầu đùa bỡn.

“Đáng ghét

” Ương Ương khóc nức nở, tuy không muốn, nhưng sau huyết lại như có linh tính, cứ chăm chú ngậm lấy ngón tay của Triệt không buông.

“Thật xinh đẹp.” Triệt một bên đùa bỡn, nói “Là màu hồng phần, thật đáng yêu.”

“Biến thái!” Ương Ương mắng.

Triệt nghe được câu này, lập tức trong mắt hiện ý xấu, đột nhiên lại cắm thêm một ngón tay vào.

“A

~!” Ương Ương ngửa đầu kêu lên.

Hai ngón tay của Triệt hé ra, tách rộng cửa, nội bích đỏ sậm liền mơn một hiện ra ngay trước mặt hần, ướt át, mềm mại, co bóp nhanh chóng. Thực sự là vũ vật (báu vật) trời sinh. Triệt cảm thán.

Thu tay lại, cúi xuống, đầy yêu thương thè lưỡi liếm sâu vào trong huyết, thỏa thích dùng đầu lưỡi vuốt ve tiểu sinh vật vừa đáng yêu vừa đáng thương này.

“A...A...” Ương Ương ồ ồ khóc, ca ca thật xấu.

“Muốn anh cắm vào sao?” Triệt đột nhiên ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ.

“Em không bao giờ ... muốn gặp lại anh nữa.” Ương Ương khóc lóc.

Không nghĩ tới nghe được câu trả lời như vậy, Triệt dở khóc dở cười. Nhưng vẫn rất kiên nhẫn ‘câu dẫn’ hỏi, “Thật sự không muốn sao?”

“Anh đi chết đi!” Ương Ương không chút mềm lòng.

Được lắm, vẫn còn một điểm mẫn cảm nữa a

. Triệt nhấn nài.

Nâng eo cậu lên, hần ngay lập tức đâm vào, cú huyết bị dạy dỗ lập tức chăm chú mút chặt hần, bắt đầu co rút. Triệt liếm liếm bờ môi khô nóng, không bao giờ à ... không chút khách khí, như con dã thú bắt đầu nuốt động ra vào.

Cái mông đáng thương của Ương Ương chỉ còn mỗi cái áo khoác lót phía dưới, chờ hần phát tiết xong, Ương Ương lập tức khụy xuống, trong ánh trăng mờ ảo, Triệt ôm lấy cậu, đi xuống lầu. Sau đó lại ôm vào bồn tắm lớn, tẩy rửa cho cậu một phen từ trong ra ngoài rồi Triệt mỹ mãn ôm cậu thiếp đi. Đồ biến thái! Ương Ương trước lúc mất đi ý thức vẫn còn hậm hực mắng thầm trong lòng.

11. Chương 11

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Đại học năm tư thật nhàm chán, ngoài luận văn ra gần như chẳng phải làm thêm gì nữa, Ương Ương không quan tâm tới việc Triệt phản đối, thậm chí còn ‘lấy cái chết để uy hiếp’ mới giành được cơ hội đi làm.

Công việc của Ương Ương là phụ việc ở một cửa hàng bánh ngọt, thỉnh thoảng cũng ra ngoài đưa bánh. Thoạt nhìn thì đơn giản nhưng đôi lúc cũng rất vất vả, có những vị khách xem xét đủ loại bánh nhưng lại không mua, có những vị khách cầm cả ô ướm sũng đặt xuống quầy thu ngân, còn có những vị khách muốn được giảm giá thì mới mua, những điều này đều là việc phải làm của Ương Ương, bày biện bánh ngọt ra quầy, lau sạch quầy thu ngân, tiếp đón và giải thích những loại bánh cho khách hàng biết. Tuy chỉ là những việc nhỏ nhặt nhưng Ương Ương lại làm rất vui vẻ. Mỗi ngày được đối mặt với những chiếc bánh ngọt xinh xắn thơm ngon như thế kia sao có thể buồn chán được?

Hôm nay Ương Ương bung lên một chiếc bánh ngọt vừa mới làm xong thì thấy một cô bé tầm năm sáu tuổi chạy đến.

“Thật đáng yêu quá!” Cô gái cùng chỗ làm lập tức kêu lên.

Ương Ương nhìn sang thấy cô bé con kia mặc một bộ váy công chúa, mái tóc dài mềm mại thả sau vai, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt vừa lớn vừa đen, trong tay còn cầm một con búp bê y như cô bé.

“Thật sự rất đáng yêu.” Ương Ương khen ngợi, lập tức cúi người thân thiết hỏi “Cô bé, em muốn gì à?”

Cô bé kia sợ hãi nhìn cậu một lúc, thấp giọng nói “Muốn trà sữa trân châu a

”

“Em muốn vị nào?” Ương Ương chỉ vào những chai đủ màu sắc đang được ướp lạnh trong tủ, hỏi.

“Vị trà ạ.” Cô bé kia lập tức đáp.

Ương Ương mở tủ, lấy ra một ly vị trà, cầm ống mút vào, đưa lại cho cô bé đáng yêu kia.

“Em gái nhỏ, tổng cộng năm đồng nha.” Cô gái thu ngân không quên thân thiết nhắc nhở.

“Em không có tiền.” Cô bé cầm ly trà sữa bắt đầu ra sức mút.

“Mẹ em đâu?” Ương Ương hỏi.

“Mẹ đây rồi.” Cô bé chỉ ra bên ngoài cửa kính, một người phụ nữ trẻ hướng bên này đi tới.

“Ngại quá.....” Người phụ nữ kia tiến đến, áy náy xin lỗi “Tôi vừa vào ngân hàng có chút chuyện, không ngờ con bé lại chạy đến đây.”

Ương Ương ngây người, nữ nhân này hóa ra lại là Giang Băng. Ương Ương tuy không biết tên cô, nhưng cậu nhớ rất rõ người phụ này từng có quen biết với ca ca.

Giang Băng cũng nhìn thấy cậu, đương nhiên cô không ấn tượng kỹ lắm với cậu, sững sốt một lúc, Giang Băng do dự mở miệng “Cậu có phải là.....đệ đệ của Lăng Triệt?”

Ương Ương cứng đờ người, nhìn lại cô bé vẫn đang vui vẻ uống trà sữa kia. Không thể nào! Không thể nào! Ương Ương trong lòng hét to.

Thấy cậu không trả lời, Giang Băng cũng chỉ cười nhạt một tiếng, mở ví trả tiền rồi nắm tay con gái rời đi.

***

Cả ngày nay, Ương Ương tâm tư rối loạn. Cô bé kia cuối cùng có phải con gái của Triệt không? Phải hay không phải đây? Trong lòng Ương Ương rất nhiều lần suy đoán, nhưng lại không sao thông suốt, cậu thậm chí không biết nên đối mặt với việc này thế nào đây. Ca ca hẳn còn chưa biết chuyện này, nhưng hôm nay chỉ là vô tình gặp mặt hay ca ca vốn dĩ vẫn che giấu cậu?

Ương Ương bị sợ hãi bởi chính ý nghĩ của mình bèn kêu lên một tiếng. Không thể nào! Cậu tự an ủi mình, ca ca sẽ không cố ý giấu diếm cậu đâu, cậu sao có thể hoài nghi người đối xử tốt với cậu như ca ca được chứ? Nhưng cũng không phải là không có khả năng. Ca ca nói không muốn có con, có lẽ anh ấy không muốn nhận đứa con gái này, cho nên cảm thấy không cần phải.....nói cho cậu biết. Cuối cùng phải làm sao cho tốt đây?

Ương Ương không tìm ra được lời giải đáp, cậu thuyết phục bản thân đừng quá lo lắng, có lẽ cô bé con kia vốn không hề có quan hệ với ca ca, cậu cứ ở chỗ này suy nghĩ lung tung. Làm thế nào mới có thể xác định được rõ quan hệ giữa hai người đó đây? Ương Ương muốn biết.

Không có người nào có thể bàn bạc, rốt cục Ương Ương gọi điện thoại cho Thi Lam. Thi Lam nghe xong suy nghĩ một lúc liền bảo rằng hẳn sẽ nghĩ cách điều tra rõ việc này. Trước khi cúp máy, Thi Lam còn nói “Tôi cho rằng, dù cô bé kia thật sự là con gái của Triệt thì cũng không có gì thay đổi cả, cậu phải tin tưởng vào tình cảm của Triệt dành cho cậu.”

.

.

.

Thi Lam thuê người đi điều tra, một tuần sau thì có kết quả. Thi Lam hẹn Ương Ương gặp mặt tại một quán cà phê.

“Kết quả thế nào?” Ương Ương bất an ngồi đối diện, hỏi Thi Lam.

“Có đôi chỗ rắc rối.” Thi Lam nhíu mày.

“Rắc rối?” Ương Ương trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ thật sự là?

“Giang Băng lúc rời khỏi đây thì lập tức trở về quê rồi kết hôn với một người bạn trai cũ, sau đó sinh ra một đứa bé gái, cho nên xét về thời gian rất khó có thể suy đoán có phải con gái Triệt hay không? Khoảng thời gian đó hơn kém nhau không đến nửa tháng, mười tháng hoặc thai, sớm nửa tháng hoặc sau nửa tháng sinh đều không phải là không có khả năng, muốn xác định được 100% thì chỉ có giám định AND thôi.”

“Triệt hẳn là chưa biết chuyện này.” Ương Ương nắm chặt chiếc cốc trong tay.

“Hạo Ương, cậu cảm thấy chuyện này sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người sao?” Thi Lam theo dõi biểu tình của cậu “Cậu yêu anh ấy thì nên tin tưởng, cho dù chuyện này có là thực, thì tôi tin người Triệt lựa chọn vẫn là cậu.”

“Tôi không phải là không tin anh ấy, chỉ có điều tôi cảm thấy...” Ương Ương khó xử nói “Nếu thật là con gái của anh ấy....”

“Không phải cậu định chia rẽ cha con bọn họ đấy chứ?” Thi Lam nhấp một hớp cà phê.

“Tôi đang rất khó nghĩ...” Ương Ương gục đầu xuống.

“Nói cho Triệt biết đi.” Thi Lam quả quyết nói “....còn hơn cậu cứ ngồi đây một mình suy đoán lung tung.”

Ương Ương do dự, cậu không phải là chưa nghĩ tới cách này, nhưng.....

“Nói cho anh ta biết, hãy để chính anh ấy tự quyết định nên làm như thế nào? Dù cậu bây giờ biết rõ kết quả thì cậu cũng đâu thể tự quyết định được. Nếu không giải quyết ổn thỏa việc này, nó sẽ trở thành một cái gai vĩnh viễn tồn tại trong tâm tư của hai người sau này.”

Ương Ương không trả lời, nhưng trong lòng đã có đáp án.

.

.

.

Lúc về đến nhà, cậu vẫn ăn cơm, tắm rửa rồi lên giường như mọi ngày. Lúc Triệt ôm cậu, cậu cầm lấy tay Triệt.

“Sao vậy? Đêm nay không có hứng thú sao?” Triệt có chút kinh ngạc.

“Em gặp Giang Băng rồi.” Ương Ương chậm rãi nói.

Triệt khiếp sợ nhìn cậu, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần, trầm giọng nói “Lúc nào?”

“Một tuần trước, lúc em đang làm việc trong tiệm thì gặp.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Triệt khẩn trương nói.

“Cô ấy mang theo một cô bé, là con gái cô ấy.”

Triệt trầm mặc, buông cậu ra, đi đến phòng khách tìm thuốc lá hút.

“Anh sớm đã biết, có phải không?” Ương Ương đi theo ra.

“Em muốn hỏi cô bé kia có phải con gái anh, đúng không?” Triệt bình tĩnh nói.

Ương Ương không mở miệng được, cậu sợ biết rõ đáp án, rất sợ. Như đã qua một thế kỷ dài đằng đẳng, Triệt mở miệng “Là con gái của anh.”

Trong đầu nổ OANG một tiếng, ca ca sớm đã biết! Anh ấy sớm đã biết mình có một đứa con gái rồi! Còn mình thì vẫn mù quáng không hề hay biết! Ương Ương không dám tin nhìn Triệt, cậu vô thức lắc đầu, đột nhiên xông ra cửa.

Ngay lúc tay cậu cầm vào núm cửa, Triệt dùng sức kéo cậu trở về.

“EM HÃY NGHE ANH NÓI!” Triệt lớn tiếng kêu lên, dốc sức liều mạng ôm chặt lấy thân thể cậu đang giãy giụa.

“Anh sớm đã biết! Nhưng anh không nghĩ rằng điều đó ảnh hưởng đến hai chúng ta!” Triệt nắm lấy bờ vai cậu, kêu lên “Anh cho tới bây giờ đều chỉ muốn em mà thôi! Em vẫn chưa rõ sao?!!!”

“Anh sao có thể... Sao có thể.....” Ương Ương òa khóc “Anh sớm đã biết, mà vẫn một mực gạt em”

“Ương Ương, anh chỉ muốn em...” Triệt không để ý cậu đang giãy giụa, dùng sức ôm chặt cậu, ghé vào lỗ tai Ương Ương thở dài nói “Anh từ trước tới nay đều chỉ muốn một mình em, anh chỉ có mỗi em.....Em có thật sự hiểu hay không.....”

Câu nói ‘anh chỉ muốn em’ như một câu thần chú khiến Ương Ương dừng giãy giụa, cậu ngửa mặt lên, hai mắt đăm đăm nhìn Triệt “Tại sao phải gạt em?”

“Anh không có.” Triệt nâng mặt cậu lên, chân thành tha thiết nhìn vào mắt cậu “Anh chỉ cảm thấy không cần phải .....nói cho em biết. Nữ nhân kia sau khi sinh hài tử xong đã gọi điện thoại cho anh, anh rất tức giận, nhưng không ngờ cô ta nói cô ta chỉ muốn báo cho anh biết một tiếng, cô ta sẽ không dây dưa thêm với anh, gọi điện chỉ muốn anh biết rõ chuyện này mà thôi. Anh không muốn nói bởi vì chuyện này sẽ khiến

lòng em không thoải mái. Hãy tin anh, anh thực sự chỉ muốn em thôi, những điều khác đều không quan trọng.”

Triệt đầy ôn nhu hôn lên khuôn mặt ướn nhoèn của cậu, lau đi nước mắt cậu.”Anh yêu em.” Triệt ôm lấy cậu, ghé vào tai cậu nhẹ nhàng nói.

12. Chương 12

edit: Lenivy

beta: hoa nguyen

Nhưng sự việc không kết thúc đơn giản như vậy.....

Giang Bằng tự sát.

Nguyên nhân cái chết là uống quá liều thuốc ngủ. Cô ta chết trên giường khách sạn, theo nhân viên tạp vụ của khách sạn miêu tả, con gái cô buổi sáng tỉnh dậy gọi mẹ mãi nhưng mẹ không tỉnh, dưới gối để lại một bức di thư được đánh máy, nội dung có viết vì phản bội chồng, lòng mang áy náy nên tự sát.

Cảnh sát kiểm tra thi thể cô, không phát hiện thấy bất kỳ ngoại thương nào, thật sự Giang Bằng đã ra đi trong giấc mộng một cách vô tri vô giác. Cảnh sát lại điều tra những việc làm của cô, đã xác minh được lần này cô tới thành phố S là tham dự tiệc cưới của bạn bè, tiện mang con gái đi chơi, bạn bè của cô nói mấy ngày trước khi cô tới tham gia tiệc cưới còn rất vui vẻ, cũng không có điều gì bất thường, còn nói lần này sẽ mang con gái ở lại nơi đây chơi vài ngày mới quay về. Hơn nữa theo những người bạn của cô, Giang Bằng sáu năm trước từ chức, quay về quê lập gia đình, chồng cô ấy cũng là một doanh nhân có chút danh tiếng ở địa phương, cũng chính là bạn trai hồi cấp 3 của cô, đối xử với cô rất tốt. Về sau cô sinh được một bé gái nhu thuận đáng yêu, thật sự nghĩ không ra lý do tự sát là gì.

Cảnh sát cũng hỏi qua những mối quan hệ yêu đương của Giang Bằng khi còn sống, bạn bè cô nói tuy lúc còn ở thành phố S cô quen rất nhiều bạn trai, nhưng sau khi kết hôn thì cũng không rõ nữa, có thể thường ngày cũng có liên lạc với nhau nhưng Giang Bằng chưa hề phản nản về cuộc sống hôn nhân của mình bao giờ. Cứ mỗi khi nhắc tới con gái, khuôn mặt cô ấy đều tràn đầy hạnh phúc.

Đã không có động cơ tự sát rõ ràng thì cảnh sát sẽ không coi đây chỉ đơn thuần là một vụ tự sát, họ tiếp tục liên lạc đồng hương tại quê cũ của Giang Bằng, tiến thêm một bước điều tra, rất nhanh đã có kết quả, tất cả mọi người đều thất kinh, sát hại Giang Bằng hóa ra là chồng của cô!

.

.

.

Triệt tại cục cảnh sát gặp được nam nhân kia. Người đàn ông đó khi nhìn thấy Triệt, mặt mũi liền tràn ngập phần nộ. Triệt không nói lời nào, Diệp Hồ chửi thề vài câu rồi cũng miễn cưỡng trấn định lại.

“Anh là Lăng Triệt?” Diệp Hồ cắn răng hỏi.

Triệt gật đầu, hắn không rõ người nam nhân này vì cái gì mà đòi gặp đích danh hắn.

“Giang Bằng chính vì chẳng khổn như mày mà chết đấy! Ha ha ha!!” Diệp Hồ cười như điên.

Triệt nhíu mày, Giang Bằng rõ ràng là do hắn ta giết, thế quái nào lại đổ lên đầu hắn, nếu không phải vì hắn ta muốn gặp mình thì có lẽ chính Triệt cũng không biết Giang Bằng đã chết.

“Mày có biết cô ấy tại sao uống quá liều thuốc ngủ không?” Diệp Hồ cười trong chốc lát, ngừng lại, cổ quái nhìn hắn.

“Không biết.” Triệt nhin xuống tức giận.

“Hừ, sáu năm trước, khi cô ta gả cho tao, tao đã cảm thấy kỳ quái rồi. Cô ta sao đột nhiên lại muốn kết hôn với tao chứ, nhưng vì tao quá yêu cô ta nên liền đồng ý, còn tưởng rằng cô ta rốt cục đã hồi tâm chuyển ý, nhớ lại tình cũ chịu trở lại quê bắt đầu một cuộc sống yên ổn. Về sau sinh ra Bối Bối, ba mẹ tao lại càng yêu thương vô cùng mà không nghĩ rằng đứa cháu gái kia vốn không phải con của tao!” Nói đến đây, trong mắt Diệp Hồ toát ra lửa giận, gắt gao trừng mắt nhìn Triệt.

Thì ra con gái mình tên Bối Bối. Triệt thầm nghĩ, hẳn còn chưa gặp mặt nên cũng không biết đứa bé trông thế nào nữa.

“Mấy hôm trước cô ta nói muốn tới đây tham dự hôn lễ của bạn, tao giúp cô ta thu xếp đồ đạc, nhờ thế trong lúc vô tình phát hiện ra quyển nhật ký của Giang Băng, tao mới biết được ra là đứa bé gái kia không phải con tao! Người trong lòng cô ấy cũng không phải tao, trái tim cô ta mãi mãi chỉ thuộc về một thằng đàn ông khác! Tao cứ luôn thắc mắc vì sao cô ta chịu lấy tao, hóa ra là vì che giấu sự tồn tại của Bối Bối.”

“Cho nên anh trong cơn tức giận giết cô ấy?” Triệt âm thầm kinh hãi.

“Cô ta đến nơi đây nhiều ngày nhưng vẫn không quay về, tao giục cô ta thì cô ta lại nói muốn chơi ở đây thêm vài ngày, tao hoài nghi hay cô ta tình cũ khó quên nên đến nơi này tìm mày. Tao đuổi theo, cầu xin cô ta trở về, cô ta lại nói tao ăn nói hàm hồ. Tao trong cơn tức giận liền phanh phui hết mọi chuyện, nói cho cô ta biết hết rồi, bảo cô ta đừng gặt tao nữa. Nhưng tao không nghĩ tới.....Không nghĩ tới cô ấy lại....” Diệp Hồ nói đến đây đột nhiên ngừng nghẹn ngào.

“Thế nhưng cô ta mắng tao vô dụng, bảo rằng cho tới bây giờ chưa hề yêu tao, nếu như tao nhất định phải vạch trần mọi chuyện...thì cô ta dứt khoát ly hôn với tao, cô ta chưa bao giờ quan tâm tao...” Diệp Hồ khóc lên.

“Tao yêu cô ta như vậy mà cô ta lại đối xử với tao như thế.” Ngữ khí của Diệp Hồ đột nhiên bắt đầu trở nên điên cuồng “Tao xin cô ta hồi tâm chuyển ý, cô ta lại muốn tao trở về chờ ly hôn. Tao đợi cô ta đi rồi lừa Bối Bối ra ngoài, cho con bé uống một chút thuốc ngủ, sau đó lại dẫn Bối Bối đến khách sạn tìm cô ta. Tao vốn chỉ muốn bức cô ta hồi tâm chuyển ý, không ngờ cô ta vẫn quyết không chịu. Tao không thể chịu đựng được viễn cảnh cô ta đến với một người đàn ông khác tốt hơn. Có chết tao cũng không thể để cho thằng nào đụng vào cô ta!”

Người nam nhân kia càng nói càng hưng phấn, trong mắt lóe ra tia sáng “Tao bóp cổ Bối Bối để ép cô ta uống hết bình thuốc ngủ, cô ta rất sợ hãi, Bối Bối là người cô ta yêu nhất, đành phải nuốt hết vốc thuốc này tới vốc thuốc khác. Tao nhìn cô ta chậm rãi ngã xuống giường, ngủ như chết, sau đó tao đặt Bối Bối bên người cô ấy, rồi sắp xếp hiện trường để người ta cho rằng cô ta tự sát.”

Triệt im lặng, hẳn thật không ngờ Giang Băng có thể vì con gái mà chịu tự sát, nói thật hẳn không thể nào hiểu rõ người phụ nữ này, cũng không có hứng thú hiểu rõ, dù năm đó cô ta lừa hắn lên giường nhưng hắn chưa từng quá mức tò mò, cho dù biết mình đã có một đứa con gái hẳn cũng không có cảm giác nhiều lắm, kỳ thật điều lo lắng nhất chính là phản ứng của Ương Ương đối với sự thật hắn có con gái.

“Anh gọi tôi tới cuối cùng là vì gì?” Triệt hỏi.

“Vì Bối Bối.” Diệp Hồ tia sáng trong mắt dần ảm đạm “Tôi vốn cũng muốn giết Bối Bối, nhưng... Bối Bối gọi tôi là ba ba suốt năm năm qua... đáng yêu như vậy... Tôi không xuống tay được, hơn nữa con bé là người Giang Băng liều cả tính mạng để bảo vệ... Tôi hi vọng anh có thể nhận nuôi Bối Bối...”

“Là vì muốn giao bé lại cho tôi?” Triệt bất giác nắm chặt hai tay.

Diệp Hồ gật đầu “Ba mẹ tôi sau khi biết rõ sẽ không chịu nhận Bối Bối nữa, hơn nữa tôi lại là tội phạm giết người, trừ anh ra cũng không còn lựa chọn nào khác. Tôi không biết anh có thật sự yêu Giang Băng hay không nhưng Bối Bối dù gì cũng là con gái của anh, tôi hi vọng anh có thể nuôi dưỡng nó, như vậy là tốt nhất.”

Triệt không trả lời, Diệp Hồ cũng không nói gì thêm, thật lâu, Triệt nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đứng dậy rời đi.

.
.
Quá trình giải quyết quyền nuôi dưỡng cũng không quá phức tạp, bên kia tự động từ bỏ quyền nuôi dưỡng, còn bên phía cha đẻ, Triệt nhanh chóng hoàn thành thủ tục nhận nuôi. Đến tận lúc Triệt nắm tay bé Bối Bối, vẫn không thể tin được đây chính là con gái hần.

Bối Bối cũng không khóc mếu, vô cùng an tĩnh trầm mặc, tuyệt không như những đứa trẻ khác vừa mất mẹ phải về sống với ‘ba ba’. Ương Ương sắc mặt thì lại tương đối tái nhợt, yên lặng làm việc nhà. Cũng may Triệt từ nhỏ đã có kinh nghiệm nuôi dạy trẻ nhỏ, Ương Ương chính là một tay hần nuôi lớn, cho nên Triệt nhanh chóng sắp xếp tốt cho Bối Bối, rồi ru bé ngủ say trong phòng mẹ hần hồi trước.

***

Tắt đèn phòng khách, Triệt tiến vào phòng ngủ, Ương Ương đã nằm trên giường ngủ. Hần mở đèn bàn đầu giường, chỉ thấy Ương Ương đưa lưng về phía hần, hai mắt mở to không hề chuyển động.

Triệt kéo cậu vào trong ngực, Ương Ương quay người rồi lại bất động, vùi đầu trên vai hần.

“Thực xin lỗi.” Triệt áy náy.

Ương Ương lắc đầu, không nói gì, tay đặt trên vai hần, lại nắm chặt y phục của hần.

“Nếu như em muốn mắng anh thì cứ mắng đi.” Triệt vuốt ve lưng cậu, thấp giọng nói.

“Em ghét anh.” Ương Ương buồn bực nói.

“Anh thích em.” Triệt chăm chú đáp.

Ương Ương không nhịn nổi cười, sau đó lại bắt đầu đau thương “Kỳ thật em rất chán ghét bản thân. Rõ ràng Bối Bối đáng thương như vậy, nhưng chính em lại không muốn con bé chiếm lấy anh, em có phải rất xấu xa đúng không?”

“Không, anh rất vui.” Triệt ôn nhu nói “Anh thật hạnh phúc vì em muốn độc chiếm anh.”

“Thật vậy sao?” Ương Ương ngửa mặt lên, biểu tình nghiêm túc nhìn hần “Thật ra em hận vì sao mình không thể khiến Bối Bối biến mất.”

Triệt gạt đầu, chậm rãi nói “Ương Ương, trong lòng anh, không có người nào quan trọng hơn em cả, cho dù là cốt nhục của anh cũng kém xa em, em có suy nghĩ như vậy khiến anh rất vui sướng.”

“Thật là không có nhân tính.” Ương Ương phàn nàn nói “Là con gái của anh đó.”

Triệt không nói gì, chỉ một mực nhìn cậu.

“Làm sao vậy?” Ương Ương khó hiểu.

“Vì em, anh có thể giết chết Bối Bối.” Triệt dùng giọng điệu nhàn nhạt nói.

Đồng tử của Ương Ương co rút lại, khiếp sợ nhìn hần, cậu nói không lên lời. Triệt cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cậu.

Thật lâu sau, không biết là ai tắt đèn, trong phòng một mảnh đen kịt, chỉ nghe thấy tiếng màn rèm bị gió thổi.

“Ôm em.” Ương Ương ôm lấy cổ hần, thanh âm ôn nhu mà tràn ngập mỉa mai.

Trong bóng tối vang lên tiếng hít thở ồ ồ, sau đó là thanh âm hôn môi *** mỹ cùng tiếng ma sát, vừa có tiếng nỉ non thút thít lại giống tiếng rên rỉ, Ương Ương biết mình một đời một kiếp này đều không bao giờ ... có thể rời khỏi người nam nhân này.

.
.
.

“Bối Bối, tôi ăn táo nào.” Ương Ương gọt xong đĩa táo, đặt lên bàn, hướng lên sân thượng lớn tiếng gọi.

“Cháu đến đây.” Bối Bối lập tức từ sân thượng đứng lên, lon ton chạy lại gần.

“Cháu thích nhất bé thỏ táo, thật hay quá!” Bối Bối hoan hô một tiếng, cầm lên một quả táo được gọt tĩa thành hình con thỏ, nhét vào miệng.

“Bối Bối, con suốt ngày ăn nhiều như vậy không sợ béo sao?” Triệt ngồi trên ghế sa lon đọc báo, thỉnh thoảng nói.

“Trẻ con ăn nhiều có sao đâu.” Ương Ương trừng mắt liếc Triệt.

“Em bây giờ suốt ngày chỉ biết bắt con bé ăn, đến lúc biến thành bé mập mạp thì sẽ không ai thích nữa rồi.” Triệt thành thật.

Quả nhiên Bối Bối nghe xong những lời này, tốc độ ăn chậm lại, vừa ăn vừa vụng trộm nhìn về phía Triệt.

“Này, anh không phải đang muốn đả kích trẻ con đúng không?” Ương Ương bất mãn nói.

“Nếu năm đó, anh cũng bắt em ăn như thế này...” Triệt buông tờ báo, cân nhắc đánh giá Ương Ương từ đầu đến chân một phen “...thì giờ muốn ôm em, chắc anh sẽ kiệt sức mất.”

Khuôn mặt Ương Ương lập tức đỏ lên, trừng mắt liếc hẩn một cái, xoay người không để ý đến hẩn nữa.

“Không có chuyện gì đâu, Bối Bối tiếp tục ăn nào.” Ương Ương an ủi tâm hồn non nớt vừa bị đả kích của Bối Bối.

“Kỳ thật, lần trước cháu muốn ba ba gọt bé thỏ táo cho cháu ăn ” Bối Bối tiến đến bên tai Ương Ương thấp giọng nói “Ba ba gọt mãi không được, nói về sau không bao giờ gọt quả táo nữa, có phải ba ba ghi hận trong lòng hay không?”

Ương Ương phì một tiếng bật cười, tuy không biết Bối Bối học được cụm từ ‘ghi hận trong lòng’ từ nơi này, nhưng thật sự rất có thể nha.

Chứng kiến hai người kia thân mật kề cận cùng một chỗ to nhỏ với nhau, nhưng lại nở nụ cười mờ ám, tâm tình của Triệt bắt đầu ghen tị. Nói cái gì mà hận không thể khiến Bối Bối biến mất, nhưng bây giờ là yêu thương nó vô cùng, so với mình còn quan tâm hơn, rốt cuộc là con bé là con gái của ai hả?

“Ương Ương, anh cũng muốn ăn trái cây.” Triệt kêu lên.

“Được, anh muốn ăn cái gì?” Ương Ương quay đầu, hỏi.

“Anh đào.” Triệt đáp.

“Hiện giờ, mùa này làm gì có anh đào?” Ương Ương nhú mày.

“Có màaaaaa

~.” Triệt khẳng định đáp.

“Anh thấy có chỗ nào bán không?” Ương Ương kỳ quái hỏi, chẳng lẽ trồng trong nhà kính?

“Em lại đây, anh nói cho em biết.” Triệt giả hoạt cười nói.

Ương Ương không nghi ngờ gì, đi tới. Triệt thò tay nắm lấy eo cậu, tay kia kéo quần áo lên, đưa tay vào sờ soạng.

“Anh... Ừm—a...aaa...” Ương Ương kêu một tiếng, cuống quýt nuốt tiếng rên rỉ vào.

“Anh nói có mà...” Triệt nói khẽ “Quả đó, ở đây nè...”

Triệt thè lưỡi ra liếm nhũ tiêm (đầu nhũ) của cậu, ngậm quả ‘anh đào’ hồng nhuận, phơn phớt nọ vào trong miệng, tinh tế nhắm nháp.

Ương Ương vô ý thức cắn chặt bờ môi, mắc cỡ đến nỗi muốn điếng người. Tên sắc lang ngu ngốc này! Bối Bối còn đang nhìn đó. Mặc dù quay lưng về phía Bối Bối, lại có Triệt che chắn, căn bản Bối Bối không thấy nhìn bọn cậu đang làm cái gì, nhưng chỉ cần cô bé hiếu kỳ đi tới nhìn một chút lập tức sẽ phát hiện ra ngay.

Ương Ương muốn gọi Bối Bối vào phòng, định bảo đại sắc lang ngừng tay, ai ngờ Triệt đã dùng sức đẩy cậu xuống, đặt trên ghế sa lon.

“Bối Bối đang nhìn...” Ương Ương vừa thẹn vừa vội.

Triệt lơ đãng ngẩng đầu nhìn Bối Bối vẫn đang gặm táo, kêu “Bối Bối, đi vào trong phòng con ăn đi. Ba ba có việc muốn làm.”

“Có thể xem phim hoạt hình không ạ?” Bối Bối cầm lấy một miếng táo, nhìn về phía bọn hắn.

“Có thể. Nhưng không được nhìn lên ra đây.” Triệt mặt không đổi sắc.

“Vâng!” Bối Bối dùng sức gạt đầu, bưng đĩa táo lên, tiến vào gian phòng của mình, sau đó đóng cửa lại.

Sao có thể giáo dục con gái như thế được chứ? Ương Ương tức giận thầm nghĩ. Chờ nghĩ ra cách phản đối Triệt thì cậu đã bị lột trống trơn rồi.

“Có thể kêu được rồi, không việc gì đâu.” Triệt cản vánh tai cậu nói ra.

Oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, Ương Ương quay đầu đi, không nói lời nào.

Triệt lơ đãng, thè lưỡi liếm cái cổ phần nộn của cậu, cắn lên xương quai xanh tinh tế của Ương Ương, còn thịt búng búng đã kề sát vào cục huyết của Ương Ương.

“Đáng ghét...” Ương Ương hai tay che mặt. Quá mất mặt mà, trước mặt Bối Bối lại làm chuyện này.

“Liếm nó ướt đi nào.” Triệt tiếp tục vô sỉ yêu cầu, dùng còn thịt ma sát giữa chân cậu “....bằng không cứ như vậy đi vào em sẽ đau nhức đó.”

“Tự liếm đi. Loại chuyện mất mặt này không chừng sẽ bị nhìn qua đó, không thêm làm.” Vừa nghĩ tới Bối Bối sẽ nghe được thanh âm của bọn cậu, thậm chí hiểu kỳ mở cửa nhìn lên, cậu đã cảm thấy thà có cái lỗ nào chui quách xuống cho xong.

Triệt nhú mào, kéo cậu dậy, đè đầu cậu xuống, cầm phân thân của mình đưa đến miệng cậu, “Có nghe lời không?”

Tuy rất bất mãn, nhưng... Ương Ương nhìn vật thể trước mắt, hành động đi trước cả lý trí, theo bản năng há mồm ngậm vào. Hương vị với hình dạng quen thuộc làm Ương Ương duỗi tay nắm chặt lấy gốc của còn thịt, bắt đầu tinh tế liếm láp.

Triệt nheo mắt lại, hưởng thụ cảm giác thư thái môi và lưỡi cậu mang đến.

“Thích không?” Triệt vuốt tóc cậu, nhìn chiếc lưỡi phấn hồng của Ương Ương lướt qua phân thân của mình.

Ương Ương ngửa mặt lên, mắt ướt át nhìn hắn, trên môi ướt đầm nước.

Triệt hưng phấn mãnh liệt, hắn hưng hăng hôn cái bờ môi mê người kia, sau đó kéo hai chân cậu ra, hưng hăng cắm còn thịt vào cái cục huyết đầm đìa đáng yêu chưa được thỏa mãn kia.

“A...” Ương Ương nhịn không được kêu lên.

“Thích không?” Triệt tiếp tục hỏi.

Ánh mắt Ương Ương mê đắm nhìn hắn, vẫn không chịu trả lời.

Triệt giữ chặt thắt lưng rồi thúc mạnh, sau huyết chưa được chuẩn bị kỹ càng nên rất nhanh bị tắc lại, đại khái là rất đau nên Ương Ương bắt đầu rên rỉ.

Triệt duỗi tay nắm lấy tinh khí đã hưng phấn giữa hai chân cậu, ôn nhu bắt đầu an ủi.

“Đáng ghét thậtt

~” Ương Ương thấp giọng nói.

“Em nói gì?” Triệt đè thấp thân thể, giọng khàn khàn hỏi.

Ương Ương nhìn hắn, mặt dần dần trở nên ửng đỏ, sau đó nhắm mắt lại, nói khẽ “Em nói, em thích anh...”

Ánh mắt Triệt ôn nhu, thương tiếc hôn lên trán cậu, khi đang chìm đắm trong khoái cảm, Ương Ương lơ mơ phảng phất nghe được một câu “Anh cũng thế...”

_____END_____

Lenivy: Phù, cuối cùng cũng xong bộ này. *lắc mông

~* ~(~). Có nàng nào thích ta làm thêm 1 bộ luyện đồng nữa không (~)

13. Chương 13: Phiên Ngoại 1

edit: Lenivy

beta: Bưởi YY

Mưa thật dễ chịu, bầu trời mờ mịn, mới chỉ ba giờ chiều mà khiến người ta cảm giác như trời đã sẩm tối.

Lăng Bối Di đứng dưới một mái hiên trú mưa, bất đắc dĩ ngược nhìn cơn mưa như vô tận kia; may mắn là đang mùa hè, nước mưa bắn lên đùi cũng không gây cảm giác nhớp nháp, mà ngược lại lạnh lạnh rất thoải mái.

Bên cạnh có một nam sinh cứ luôn nhìn lén sang bên này. Ở dưới mái che của một quán cafe ven đường đã chật ních người trú mưa, cô tới muộn nên đành phải đứng ở tốp ngoài cùng; từng giọt nước đọng không ngừng chảy xuống từ trên mái hiên, hắt lên đôi chân trần của cô, lên cẳng chân, lên đến tận đùi.

Sớm biết thế này thì hôm nay đã không mặc váy ngắn, Lăng Bối Di ngẫm thở dài, tầm mắt dai dẳng kia cứ nhìn đùi cô, khiến Bối Di rất khó chịu. Vừa lúc này, trước khi ra khỏi cửa, trời đất còn khô ráo, một giọt nước cũng không có, đi được nửa đường thì đột nhiên có tiếng tiếng sấm ĐÚNG một cái, mưa tầm tã xối xả ngay tức thì.

Trong cơn mưa, một chiếc xe thể thao màu đỏ đi tới, chậm chậm dừng trước mặt cô.

Những người trú mưa hiếu kỳ nhìn Lăng Bối Di, không ít người tỏ ra cực kỳ hâm mộ.

“Bối Bối, lên xe đi.”

Cửa kính trượt xuống, là Thi Lam, em trai của ba ba, người cô phải gọi là chú.

Mở cửa xe, vội vã chui vào, bỗng phát hiện thấy chỗ ngồi phía sau còn có một người, là Trương Quân Thanh, y uể oải lười nhác dựa lưng vào sau ghế, hình như là đang ngủ, thấy cô vào xe mới mở mắt nhìn Bối Di mỉm cười rồi lại thiếp đi.

“Quân Quân sao vậy?” Lăng Bối Di ngây ngô hỏi, bây giờ mới có ba giờ chiều, sao đã ngủ rồi?

“Đêm qua tăng ca suốt cả một đêm, làm đến tận giờ.” Thi Lam bẻ tay lái, quay xe vào làn đường chính: “Cháu thì sao? Tối đây làm gì? Hẹn hò à?”

“Cháu định tới nhà bạn học mượn vở, hai ngày nữa khai giảng rồi.” Lăng Bối Di nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, trời mưa quá lớn, cảnh vật trở nên mờ nhạt.

“Định chép bài tập hè chứ gì?” Thi Lam cười hỏi.

“Chú không cần phải nói thế nha.” Lăng Bối Di giả bộ tức giận, chu đôi môi xinh đẹp: “Cháu chỉ tham khảo chút thôi mà.”

“Ồ, hóa ra Bối Bối là một học trò ngoan.” Ý cười lan tỏa trên khắp khuôn mặt của Thi Lam.

Ném cho hấn một ánh nhìn đầy sát khí, cảnh cáo nói: “Không được nói cho Ương Ương và ba cháu biết đâu đây, nếu họ biết thì cháu liền... Hehe.”

“Đừng ——” Thi Lam hoảng hốt nhìn về phía sau thông qua gương chiếu hậu, thấy Bối Bối vươn một cái tay, mê mẩn xoa nắn eo thon nhỏ của Trương Quân Thanh, vừa sờ vừa nói: “Khó trách có nhiều người thích Quân Quân như vậy, eo này thật sự vừa tinh tế, xinh đẹp, nếu cháu có bạn trai thế này thì tốt quá.”

“Cháu muốn sờ thì sờ Ương Ương nhà cháu là được rồi, đừng có táy máy với Quân Quân nhà chú.” Thi Lam oán hận nói: “Còn nhỏ mà đã là quỷ háo súc, đại trai quá.”

Hừ, nếu Ương Ương có thể tùy tiện để cho cô sờ nắn thì quá tốt, người cha đẻ của cô hoàn toàn coi Ương Ương là phần tài sản riêng của mình rồi, ngay cả cô cũng không cho phép được ‘ăn đậu hũ’.

Trương Quân Thanh tỉnh giấc, cảm thấy eo ngứa ngứa, trợn mắt nhìn thì thấy cô bé Bối Bối đang nghịch ngợm trên người y, không khỏi cảm thấy buồn cười, nhin cười hỏi: “Thi Lam lại đắc tội gì với cháu à?”

Lăng Bối Di làm mặt quỷ, lập tức làm bộ đánh nhẹ một cái lên người y, nói đồng dục: “Quân Quân, cháu thích chú!”

Kétttttt .....
.

Thi Lam phanh gấp xe lại, cắt đứt ý đồ của cô bé, cố ý để Bối Bối đập mạnh vai vào ghế phía trước.

“Đồ hẹp hòi!” Lăng Bối Di xoa bả vai, tủi thân oán trách.

“Đang đèn đỏ mà.” Thi Lam nháy mắt mấy cái, ánh mắt rất vô tội, hỏi: “Cháu định tới đâu?”

“Đưa cháu đến Wonderland là được.”

Mưa ngoài cửa sổ dần dần nhỏ lại, quả nhiên là cơn mưa mùa hạ, cứ chiều là mưa bóng mây.

.
.
.

Rất nhanh tới Wonderland, Lăng Bối Di xuống xe, quay đầu gửi một nụ hôn gió đến tài xế Thi Lam rồi tung tăng bước đi.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Trương Quân Thanh nhìn hình bóng Bối Bối đi ngày càng xa.

“Muốn ăn gì không rồi về nhà ngủ.” Thi Lam ngoái đầu, quan tâm hỏi han.

“Ừm, muốn ăn cơm nắm.” Trương Quân Thanh nói mỗi thế, liền ngã người về sau, cuộn tròn mình rồi mê man thiếp đi, trông ngủ rất ngon lành...

Tăng ca suốt đêm thế thật quá điên cuồng rồi. Thi Lam khê thở dài. Khi hấn phát hiện ra thì Quân Quân đã làm việc liên tục suốt mười sáu tiếng đồng hồ. Trùng hợp là hôm qua hấn phải đi gặp khách hàng ở thành phố khác, giữa trưa trở về lại phát hiện Quân Quân đang ngủ gục trên sofa trong văn phòng mình, hỏi thư ký thì mới biết tối qua đột nhiên có một đơn hàng xảy ra sự cố, vì không muốn dă động đến hấn nên y đã trở lại công ty lúc 10 giờ tối, tăng ca cho đến giữa 2 giờ trưa hôm nay. Sự việc đã giải quyết xong xuôi, nhưng khiến Quân Quân mệt gần chết.

Vì thế hấn bỏ lại hết công việc, kiên quyết muốn đưa Quân Quân về nhà ngủ; tình cờ giữa đường gặp Bối Bối đang trú mưa, tiện xe đưa cô bé đi một đoạn. Cô bé nhỏ này, mặc dù mới là một học sinh trung học nhưng cũng đã là một mỹ nữ ranh ma nức tiếng, cố tình coi thường một đồng nam sinh vây quanh, cứ thích quần quít giở trò với Quân Quân của hấn, còn luôn mồm kêu gào nhất định phải gả cho Quân Quân.

Phóng xe tới quán cơm Nhật quen thuộc, gói lại những loại cơm nắm Quân Quân thích ăn nhất rồi sau đó về thẳng nhà của bọn hấn.

.
.

Lúc dừng xe, Trương Quân Thanh ngồi sau đã ngủ sâu giấc, nhìn y ngủ an ổn khiến Thi Lam nhin không được mềm nhẹ hôn lên trán, sau đó nhẹ nhàng ôm y lên, đi tới thang máy.

Cùng là một người đàn ông 35 tuổi, nhưng y lại nhẹ hơn so với hần rất nhiều; hơn nữa, vết tích của năm tháng dường như không hề lưu lại trên gương mặt y, Trương Quân Thanh vẫn duy trì vẻ bên ngoài trẻ trung, vĩnh viễn không thoát khỏi vẻ thiếu niên ngây ngô, dịu dàng trước kia.

Lờ đi vẻ mặt kinh ngạc của mấy tay bảo vệ, Thi Lam bình thần ôm Trương Quân Thanh lên lầu, mở cửa phòng, đặt y xuống giường.

Nhìn em ấy ngủ ngon thế này, thôi cơm nắm cứ đợi Quân Quân tỉnh rồi ăn sau.

Nhét túi cơm nắm vào tủ lạnh, Thi Lam vào thư phòng, mở laptop, bắt đầu xử lý công việc còn lại. Quân Quân liều mạng giúp hần làm việc như vậy sao hần có thể nhàn hạ được.

Thật thoải mái! Trương Quân Thanh mở mắt, ôm tấm chăn mềm mại, cảm giác ngủ rất ngon và thư thái.

Ánh sáng trong phòng rất tối, màn rèm che kín, cửa cũng đóng kín, khiến y trong giây lát không phân rõ là ngày hay đêm nữa.

Dưới khe cửa hắt lên bóng sáng màu cam. Nếu mở đèn, chắc là buổi tối.

Trương Quân Thanh xuống giường, đi chân trần lên mặt đất, phát hiện quần áo trên người đã được đổi thành đồ ngủ, dạ dày cũng ần ần đau. Từ tối hôm qua đến giờ chỉ toàn uống mấy cốc café với ăn vài miếng bánh ngọt, đói quá.

Mở cửa đi ra ngoài, Thi Lam đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem TV, nhưng lại không nghe thấy âm thanh gì cả.

Thấy y đột nhiên đi ra, Thi Lam hơi sững sốt, nhưng ngay lập tức nở nụ cười, vẫy vẫy y tới gần.

Biếng nhác đi tới, ngồi vào trong lòng Thi Lam, thấy TV đang chiếu thời sự.

“Sao không bật tiếng?” Cậu lười nhác hỏi, tò mò nhìn miệng MC đóng mở nhưng không phát ra bất cứ thanh âm nào.

“Sợ ảnh hưởng đến em ngủ nên anh tắt tiếng đi, dù sao cũng có phụ đề.” Thi Lam ôm eo y, cương chiều say đắm nhìn Trương Quân Thanh.

“Ngốc.” Trương Quân Thanh vỗ mặt Thi Lam một cái, nở nụ cười: “Em nào có chứng mất ngủ, đâu dễ tỉnh như vậy.”

Thi Lam cầm lấy điều khiển, mở tiếng; trong phòng nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

“Em đói bụng.” Trương Quân Thanh che cái bụng nhỏ đang thả thòi, ánh mắt tìm tòi xung quanh: “Có cái gì ăn được không?”

“Anh mua cơm nắm.” Thi Lam đứng dậy, đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh, lấy cơm nắm ra, bỏ vào lò vi sóng.

Trương Quân Thanh lập tức đến ngồi vào bàn ăn, đợi ‘bữa tiệc lớn’ của y.

Đĩa cơm nắm nóng hổi nhanh chóng bị chén hết, Trương Quân Thanh đang cầm một ly nước trái cây, mỹ mãn uống, quả nhiên cơm nắm ở cửa hàng này là ngon nhất.

“Vừa rồi lúc em ngủ, Triệt có gọi điện tới.” Thi Lam ngồi một chỗ khác trên bàn ăn nhìn y.

“Có chuyện gì không?”

“Nói về khách hàng bên Mỹ mới đây thôi, Triệt muốn hai ngày nữa anh sang bên đó đàm phán, đi tầm một tuần.”

“Anh ấy cũng đi sao?”

“Ừm.”

Hai người này thật sự là kẻ cuồng công việc. Trương Quân Thanh không khỏi thầm thở dài nghĩ.

Từ sau tám năm trước, Triệt giao lại công ty mà ba mình để lại cho Thi Lam thì hẳn chưa khi nào rảnh rỗi cả, còn Lăng Triệt cũng không rời khỏi công ty, đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tiếp tục giúp đỡ Thi Lam. Mấy năm gần đây, hai người này đã tạo lập được không ít công trạng huy hoàng, quy mô của công ty cũng nhờ đó được mở rộng không ít. Tuy y không quan tâm nhiều tới buôn bán kinh doanh nhưng vì Thi Lam, y vẫn đảm nhiệm làm trợ lý của hắn, chia sẻ cùng hắn mọi chuyện, xử lý tất cả các việc vặt.

“Thời gian này anh cùng Triệt đi ra ngoài, bên công ty lại phiền em quản lý.” Thi Lam có chút áy náy nói.

Trương Quân Thanh bắt đầu dĩ gặt đầu; mỗi lần bọn hắn đi ra ngoài là y như rằng đẩy y ra đầu trận tuyến. Kỳ thật, y đâu hứng thú với việc làm ăn, y chỉ đơn thuần nghĩ muốn ở bên cạnh Thi Lam mà thôi, chỉ cần có thể ở bên hắn thì vô luận làm cái gì y cũng đều cam tâm tình nguyện.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, tức khắc nghe thấy tiếng hoảng hốt ở mấy lầu khác, hóa ra bị mất điện.

Hai người nhìn nhìn trong bóng đêm, qua một hồi lâu mới dần thích ứng được.

“Vì sao ở cái thời đại này rồi mà còn mất điện?” Trương Quân Thanh rên rỉ, bây giờ là mùa hè khắc nghiệt, không có điều hòa làm sao y sống sót nổi?

“Để anh gọi điện cho quản lý khu nhà.” Thi Lam cẩn thận đứng dậy, lần mò trong bóng tối đi đến chỗ điện thoại.

Ai ngờ, khi gọi tới số quản lý khu nhà thì luôn báo tín hiệu máy bận, xem ra có rất nhiều hộ gia đình đều gọi điện tới. Sau bảy tám lần thử gọi lại, Thi Lam bỏ cuộc.

“Có thể đường dây bị hỏng, chắc mất điện không lâu đâu.” Thi Lam tự nhủ. Những lúc thế này, đành phải tự an ủi mình thôi.

Trong khu trung tâm của thành phố lớn như thế này, khả năng mất điện là gần như không có, trừ phi là do trục trặc kỹ thuật, nhưng dù vậy thì chuyện mất điện cũng là chuyện hiếm thấy mấy năm nay.

Thở dài, Trương Quân Thanh nhàm chán nằm rạp xuống mặt bàn ăn, không có điện, cái gì cũng không làm được, dù là giải trí hay làm việc.

.
. .

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí trong phòng dần nóng bức, nhưng vẫn không có một chút dấu hiệu nào là sắp có điện, mồ hôi bắt đầu chảy ròng ròng trên trán và toàn thân.

Trương Quân Thanh quyết định đi tắm rửa một chút, tốt nhất là ngâm mình ở trong nước lạnh, nhất quyết không đứng dậy cho đến khi có điện.

Loạng choạng đi tới cửa phòng tắm, mở cửa sổ ra, dù sao tối như mực thế này cũng không sợ có người nhìn; cởi bộ quần áo nhòp nhóp mồ hôi trên người xuống, Trương Quân Thanh mở vòi hoa sen. Làn da khô nóng lập tức trở nên mát lạnh, y như ngồi dưới quạt mát vậy.

***

“Quân Quân, em tắm xong chưa?” Thấy Trương Quân Thanh đi vào phòng tắm rất lâu rồi chưa đi ra, Thi Lam lo lắng gọi.

“Tắm xong rồi, nhưng em không ra đâu, nóng lắm.” Trương Quân Thanh buồn bực đáp.

Thi Lam bật cười, hẳn biết y sợ nóng, nhưng cũng không thể ngâm nước mãi thế được.

“Em ra ban công đi, gió mát lắm; có thể sắp mưa nên bây giờ trời hơi se lạnh.” Tiếng nói của Thi Lam truyền từ đằng xa tới.

Cửa sổ bên trong phòng tắm là loại cửa gió, hoàn toàn không cảm nhận được tý gió nào, nhưng bầu trời đen kịt kia hình như cũng giống trời sắp mưa, nơi này vào mùa hạ tuy nóng bức nhưng lại nhiều mưa rào kèm theo sấm chớp.

Khóa vòi nước, lau khô thân thể, Trương Quân Thanh mặc áo phông cùng quần đùi; đi qua phòng khách oi bức ra đến ban công; quả nhiên từng cơn gió lạnh thổi tới, mang theo cả hơi ẩm ướt.

“Trời lại sắp mưa rồi.” Trương Quân Thanh tựa vào lan can, vươn tay, định thử xem có mưa hay không.

“Cẩn thận.” Thi Lam từ phía sau ôm lấy y, lan can ban công không được cao lắm, chỉ tới phần eo: “Anh không muốn bị em dọa thêm một lần nữa đâu.”

“Khi đó thật sự không phải em định nhảy xuống mà.” Trương Quân Thanh nở nụ cười, nhớ tới sự tình thật lâu trước kia.

“Em đúng là cố chấp, so với đàn bà con gái còn khó đối phó hơn.” Thi Lam cũng cười, khi đó Quân Quân thật sự làm cho hắn ăn ngủ không ngon, suốt ngày cứ lo sợ y sẽ làm chuyện điên rồ.

“Nếu em không làm vậy thì hôm nay anh sao có thể ở bên cạnh em được chứ?” Trương Quân Thanh khẽ thở dài.

Thi Lam không đáp lời, lặng yên ôm chặt cậu....

Gió thổi ngày càng to, tạt hết vào hai người đứng trên ban công, vài giọt nước bay trong gió cũng hất hết vào mặt và người bọn hắn.

“Vào thôi, trời mưa rồi.” Thi Lam nhẹ giọng nói.

“Lam, nếu năm đó em không làm vậy, thì cuộc đời sau này của anh sẽ ra sao?” Trương Quân Thanh siết chặt vòng tay đang ôm Thi Lam, ngoái đầu, ngược ánh mắt trong veo nhìn hắn: “Anh sẽ làm thế nào?”

“Không biết nữa.” Thi Lam cúi đầu nhìn về phía y, bình tĩnh nói: “Chắc sẽ cũng giống những người khác, kết hôn, sinh con đẻ cái, hiếu kính với cha mẹ, bận rộn lo toan, sống nốt quãng đời còn lại.”

“Anh hối hận không?”

Thi Lam lắc đầu. Trương Quân Thanh lập tức nở nụ cười.

“Lam, anh là của em...” Trương Quân Thanh xoay người, kiễng chân, ôn nhu hôn lên môi của Thi Lam.

Người đàn ông này...là y bất chấp tất cả, dùng trăm phương ngàn kế tranh đoạt, vất vả đủ bề, là một người hết sức quý giá; sự lựa chọn năm đó của y không hề sai, nếu thật sự buông tay thì đó mới là nỗi ân hận cả đời.

Tuy thủ đoạn không được quang minh chính đại cho lắm, thậm chí có chút đê tiện, nhưng không ngoài khỏi dự đoán của y, Lam đã ngoan ngoãn rơi vào cái bẫy của y, ngoan ngoãn phục tùng y, ngoan ngoãn làm tình nhân của y.

Y đương nhiên sẽ không để người mình yêu nhất hối hận, cho dù phải cố gắng đến cùng cực.

Gió dần tắt, mưa lại nổi lên, theo gió thổi tới, từng trận từng trận nước hất vào ban công, làm ướt hai người.

“Vào đi.” Thi Lam cắn vành tai y, nhẹ giọng nói.

“Đừng mà...” Trương Quân Thanh làm nũng nói, hai tay ôm cổ Thi Lam, cả người dán chặt vào người hắn: “Bên trong rất nóng...”

“Nhưng sẽ bị cảm đó...” Thi Lam khẽ thở dài: “Em luôn rất dễ sinh bệnh.”

“Sẽ không đâu...” Trương Quân Thanh dùng đùi cọ cọ hắn, giọng nói hết sức lôi cuốn, một đôi mắt trong như nước nhưng lại hàm chứa cả dục vọng âu yếm nhìn hắn.

Thi Lam kêu lên một tiếng đau đớn, hạ thân nóng cháy; mỗi lần đều thế này là sao, y rất dễ dàng khơi gợi được dục niệm đang ngủ say trong hân. Hân tự nhận mình là một người không quá đam mê sắc dục, thậm chí còn có chút thanh tâm quả dục, nhưng hết thấy đều bị thay đổi từ lần đầu tiên làm tình cùng Quân Quân vào mười năm trước. Hân vốn không hề biết rằng, hóa ra mình cũng có thể cuồng nhiệt đến vậy, sa vào sự ham muốn này đã khiến bản thân không ngừng nổi khát vọng. Có đôi khi, hân nghĩ, năm đó khi bản thân mình sa lưới, liệu có phải trong thâm tâm hân cũng đã khát khao điều này? Nếu không, một người khôn khéo như hân, sao có thể dễ dàng mắc câu, mặc cho người tính kế được.

Thi Lam ôm sát Trương Quân Thanh vào trong lòng, một tay vói vào trong quần lót của y, xoa nắn cái mông bóng bẩy đàn hồi, rồi dần dần trượt xuống khe mông, tìm kiếm cửa vào nho nhỏ kia.

“A...” Trương Quân Thanh chợt thốt lên một tiếng rên rỉ, thân thể đã hoàn toàn hưng phấn, nhưng tư thế dựa vào lan can thế này không làm cách nào cảm thụ khoái cảm được nhiều hơn.

“Muốn sao?” Ngón tay Thi Lam khoái trá thăm dò cục huyết vẫn khô khan của y, ác ý vỗ về chơi đùa nhưng lại không chịu tiến thêm động tác nào nữa.

“Đáng ghét...” Trương Quân Thanh oán giận, nâng một chân lên, vòng qua thắt lưng hân, thở dốc nói: “Anh luôn...hư hỏng như vậy...”

Thi Lam cười tà ác, tay lại đưa tới phía trước, xoa nắn tinh khí yêu kiều đã ngẩng đầu của y, bắt đầu chơi đùa.

“A...a...a...” Trương Quân Thanh bắt lực thở dốc, vòng eo mảnh khảnh không tìm được run rẩy.

Thi Lam lại đột nhiên buông hạ thân y ra, làm cho hai chân y mềm nhũn, thiếu chút nữa khuỵu xuống mặt đất.

“Cởi quần áo, xoay người ra sau.” Thi Lam ra lệnh.

Trương Quân Thanh u oán, trừng mắt nhìn hân một cái, rồi lập tức ngoan ngoãn cởi đồ, toàn thân trần trụi đứng trước mặt hân, nhưng không chịu xoay người. Mưa hắt vào ban công càng ngày càng nhiều, chân trời thậm chí vang lên tiếng sấm rền.

“Em muốn.....” Trương Quân Thanh làm nũng. Một người đàn ông mê nheo không khỏi quá mức kỳ quái, nhưng Quân Quân yêu kiều như vậy lại chỉ khiến hân cảm thấy y rất đáng yêu và gợi cảm, huống chi đây còn là dãi ngọc chỉ riêng hân được hưởng thụ.

“Thế này thích không?” Thi Lam nở nụ cười khêu gợi, ngón tay xoa nhẹ bờ môi y.

Trương Quân Thanh bắt lấy tay hân, hé miệng, ngậm ngón tay hân, hưng phấn bắt đầu liếm láp, đầu lưỡi lên xuống linh hoạt khiêu khích ngón tay Thi Lam.

Chưa từng nghĩ tới, ngón tay cũng mẫn cảm như vậy. Thi Lam nheo mắt lại, thoải mái hưởng thụ từng cơn khoái cảm truyền đến từ ngón tay, Quân Quân thật sự khiến hân phát điên rồi.

Một tia sét vang dội trên bầu trời, cũng chiếu sáng cả ban công. Nhưng đối diện với căn hộ của bọn họ là một ngọn núi, lại đang trên tầng cao nhất, bên cạnh không có hộ gia đình nào khác, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy.

Một lát sau, Thi Lam rút ngón tay đã dính đầy nước bọt, lật thân thể mảnh khảnh của Trương Quân Thanh lại, đặt hai tay của y nắm chặt vào lan can, giữa chặt eo y từ phía sau, tách cặp mông bóng mượt ra, dùng ngón tay đã được tắm ướt bằng nước bọt làm dịu đi tiểu huyết, nơi đó đã hơi mở ra.

Mưa từng trận, từng trận hắt lên tấm lưng trần trụi của Trương Quân Thanh, dọc theo đường cong mà chảy xuống; không biết là bởi vì trời lạnh hay bởi vì ngón tay đang ra vào hậu đình của mình mà toàn bộ thân thể của Trương Quân Thanh không thể kiềm nén nổi mà khẽ khàng run rẩy.

“Lạnh không?” Thi Lam vẫn đang mặc quần áo, cúi xuống âu yếm lưng y, hôn nhẹ bờ vai y, khàn khàn nói: “Rất nhanh sẽ khiến em cảm thấy nóng nực thôi.”

Thi Lam kéo khóa quần xuống, lòi ra tinh khí đã sớm vùng dậy, thẳng lưng, tiến quân thần tốc, đi vào thật sâu trong cục huyết mềm mại nóng cháy kia.

Nước mưa chảy xuống, len lỏi vào nơi hai người đang kết hợp khăng khít, tụ hội thành một dòng suối nhỏ. Thân thể vốn đang lạnh lẽo giờ lại bùng cháy; Trương Quân Thanh theo bản năng xiết chặt huyết sau, thúc giục bước hành động tiếp theo của Thi Lam.

Chặt quá, Thi Lam hít một hơi lạnh, nơi tiếp giáp như sắp rụng ra đến nơi, không thể nhả nổi nữa, hai tay giữ chặt vòng eo tinh tế kia, thẳng lưng, động người, dùng sức ra vào mãnh liệt.

Tiểu huyết yêu kiều theo động tác của hắn mở ra đóng vào, hòa với nước mưa, vô cùng dâm đãng nhả ra nuốt vào còn thịt của hắn một cách trơn tru, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến Thi Lam huyết mạch sôi sục.

“A...a...a...” Trương Quân Thanh gắt gao nắm lấy lan can, tiếng rên rỉ mê người phiêu tán trong mưa gió.

“Quân Quân... Quân Quân...”

Thật lâu sau, khi sắp lên đỉnh, Thi Lam lại dồn dập, ngọt ngào gọi tên y, một trận run rẩy, tinh dịch nóng bỏng bắn thẳng vào trong cơ thể Trương Quân Thanh....

Sau dư vị cao trào, Thi Lam không vội rời đi, mà tay đưa ra trước nắm lấy tính khí chưa được giải phóng của y, nắn bóp ma sát một hồi, không lâu sau, y cũng hỗn hển bắn ra.

“Vào đi.” Thi Lam hôn lên mái tóc ướt át của Trương Quân Thanh, nói.

Trương Quân Thanh thu vòng eo, tính khí vẫn đang nằm yên trong cơ thể y lập tức trượt ra, không để ý tới hậu đình đang cảm giác trống trải, xoay người ôm lấy Thi Lam, bám chặt như con bạch tuộc, gắt gao bầu vú vào người hắn, làm nũng nói: “Ôm em.”

Thi Lam xoa đầu y, như đang ôm em bé, bế y vào nhà; hai người toàn thân ướt đẫm đành phải mò vào phòng tắm.

Cảm thấy khí nóng vẫn chưa vơi đi phần nào, Trương Quân Thanh quần quýt lấy Thi Lam, ngồi trong bồn tắm đầy nước nhằm chán chơi đùa ngón tay hắn, sau đó lại ngồi lên người hắn, dụ dỗ làm thêm một lần; vừa mới làm được một nửa thì đột nhiên có điện, vì thế hai người dời ‘sân chiến đấu’, vào phòng ngủ mở điều hòa, tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp ở trên giường.

Lenivy: Được ăn xôi thịt thật no nê. Bây giờ ta mới biết, ta rất thỏa mãn khi edit xong một chương H....
(^ ^)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-su-diu-dang-cua-anh>